

158.25

H6317

8.3

การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและกลุ่มแบบเผชิญความจริง

ที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2

คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

จังหวัดสงขลา

ปริญญาโท

ของ

นิพนธ์ สุภกาเนิด

25 ส.ย. 2542

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

ตุลาคม 2540

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

121088

h 21890

การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและกลุ่มแบบเผชิญความจริง
ที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2
คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
จังหวัดสงขลา

บทคัดย่อ
ของ
นิพนธ์ สุภกาเนิด

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
ตุลาคม 2540

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและกลุ่มแบบ
 เจริญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ
 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จังหวัดสงขลา ปีการศึกษา 2540 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2
 คณะทรัพยากรธรรมชาติ ที่มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสม ที่ได้จากการตอบ
 แบบสอบถาม "ใครเอ่ย" และจากการประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนที่ได้มาจากการ
 การสุ่มอย่างง่ายจากประชากร จำนวน 16 คน และสุ่มอย่างง่ายอีกครั้ง เป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม
 กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเจริญความจริง และกลุ่มทดลอง
 ที่ 2 ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเจริญความจริง แบบแผนการทดลองของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบ
 Randomized Pretest-Posttest Design ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการของวิลคอกซัน
 (Wilcoxon's Matched - Pairs Signed-Ranks Test) และแมน - วิทนี (The Mann -
 Whitney U Test)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษามีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษา
 รายบุคคลแบบเจริญความจริง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักศึกษามีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษากลุ่ม
 แบบเจริญความจริง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเจริญความจริง และนักศึกษาที่ได้รับการ
 การให้คำปรึกษากลุ่มแบบเจริญความจริง มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่แตกต่างกัน

A COMPARISON OF THE EFFECTS OF INDIVIDUAL AND GROUP COUNSELING USING
REALITY THERAPY ON THE ASSERTIVE BEHAVIORS AMONG PEER-GROUP
OF THE SECOND YEAR STUDENTS OF THE FACULTY OF NATURAL
RESOURCES, PRINCE OF SONGKHLA UNIVERSITY
IN CHANGWAT SONGKHLA

AN ABSTRACT
BY
NIMNUAL SUPAKUMNERD

Presented in partial fulfillment of the requirements for
the Master of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University

October 1997

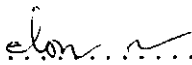
The purpose of this experimental research was to compare the effects of individual and group counseling using Reality therapy on the assertive behaviors among peer-group of the second year students of the Faculty of Natural Resources, Prince of Songkhla University in Changwat Songkhla in the academic year 1997. The subjects of sixteen students were randomly selected from the second year students whose assertive behaviors among peer-group were inappropriate. The subjects were then randomly selected into two experimental groups, each group consisted of eight students. The experimental group I participated in the individual counseling program using Reality therapy while the experimental group II participated in the Reality group counseling program. The randomized pretest-posttest design was a research design. The data were analyzed by the Wilcoxon's Matched-Pairs Signed-Ranks Test and the Mann - Whitney U-Test:

The results were as follows:

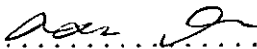
1. The assertive behaviors among peer-group of the students participated in the individual counseling program using Reality therapy significantly increased at .01 level.
2. The assertive behaviors among peer-group of the students participated in the Reality group counseling program significantly increased at .01 level.
3. No significant difference in the assertive behaviors among peer-group of both groups was found.

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาอนุมัติเรียบร้อยแล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

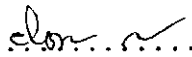
..... ประธาน

(ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมสร วังช้อยน้อย)

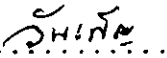
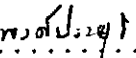
คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

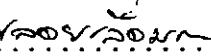
(ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมสร วังช้อยน้อย)

.....   กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร)

.....   กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเสื่อมแสง)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญาโทเรียบร้อยแล้ว เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร. ศิริฎา พูลสุวรรณ)

วันที่ ๑๐ เดือน ตุลาคม พ.ศ. ๕๐

ประกาศคุรุสภา

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือ ตรวจสอบแก้สำนวนภาษา ให้คำแนะนำและ
ข้อคิดเห็นที่มีคุณค่า จากศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สมสร
วงษ์น้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร นิตรศุกุล รองศาสตราจารย์
กมลรัตน์ กรีทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์พงษ์พันธ์ พงษ์โสภาทิกรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบปรับปรุง
แก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการสอบปากเปล่าเพิ่มเติม ซึ่งประกอบด้วยผู้ช่วยศาสตราจารย์
วันเพ็ญ พงศ์ประยูร และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยล้อมแสง

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์ และบุคลากร คณะทรัพยากรธรรมชาติ อาจารย์วันชัย
ธรรมสังการ คณะวิทยาการจัดการ และบุคลากรของกองกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
ที่ได้ให้ความร่วมมือ เอื้อเฟื้อสถานที่ และอำนวยความสะดวกในการทำวิจัย

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ และคณะวิทยาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปีการศึกษา 2540 ที่ให้ความร่วมมือและเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย
ในครั้งนี้

นิมมวล สุภาภาเนต

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
คำนำ	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออก	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำให้คาบปรึกษาแบบเผชิญความจริง ...	22
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	43
ประชากร	43
กลุ่มตัวอย่าง	43
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	49
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ	50
การดำเนินการทดลอง	60
การวิเคราะห์ข้อมูล	63
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	63

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	65
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และแปลผล	65
ผลการศึกษาค้นคว้า	65
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	71
บทย่อ	71
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	71
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	71
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	72
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	72
การดำเนินการทดลอง	72
การวิเคราะห์ข้อมูล	74
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	75
อภิปรายผล	75
ข้อเสนอแนะ	81
บรรณานุกรม	82
ภาคผนวก	92
ภาคผนวก ก	93
ภาคผนวก ข	98
ภาคผนวก ค	103
ประวัติย่อผู้วิจัย	211

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 เปรียบเทียบตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก และพฤติกรรมกล้าแสดงออก	14
2 จำนวนนักศึกษาในแต่ละสาขาวิชาที่มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ไม่เหมาะสม ตั้งแต่ 4 – 6 ข้อ ที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม "ใครเอ่ย" ..	44
3 จำนวนนักศึกษาในแต่ละสาขาวิชาที่มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ไม่เหมาะสมที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม "ใครเอ่ย" และจากการตอบแบบ ประเมิน	46
4 จำนวนนักศึกษาในแต่ละสาขาวิชาที่มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ไม่เหมาะสม ที่มีรายชื่อตรงกันที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม "ใครเอ่ย" และจากการตอบแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน	47
5 จำนวนนักศึกษาในแต่ละสาขาวิชาที่มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ไม่เหมาะสม ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากนักศึกษาที่มีรายชื่อตรงกันที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม "ใครเอ่ย" และจากการประเมินพฤติกรรมการแสดงออก ในกลุ่มเพื่อน	48
6 จำนวนนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่ายจาก นักศึกษาในข้อ 4	49
7 แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Pretest-Posttest Design	59
8 วัน และเวลา ในการให้คำปรึกษารายบุคคล และกลุ่มแบบเผชิญความจริง ในแต่ละสัปดาห์	62
9 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา กลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงและ นักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ..	66

10	เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง	67
11	เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง	68
12	เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง	69
13	เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ภายหลังได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ภายหลังได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง	70
14	แสดงคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ด้านภาษาถ้อยคำและ ภาษาท่าทางของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละสาขาวิชาก่อนได้รับการให้ คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง	94
15	แสดงคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ด้านภาษาถ้อยคำและภาษา ท่าทางของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละสาขาวิชาภายหลังได้รับการให้ คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง	95
16	แสดงคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ด้านภาษาถ้อยคำและ ภาษาท่าทางของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละสาขาวิชาก่อนได้รับการให้ คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง	96
17	แสดงคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ด้านภาษาถ้อยคำและภาษา ท่าทางของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละสาขาวิชาภายหลังได้รับการให้ คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง	97

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

การคบเพื่อนเป็นความต้องการอย่างหนึ่งของวัยรุ่น วัยรุ่นต้องการคบเพื่อนทั้งเพศเดียวกัน และเพื่อนต่างเพศ และจะมีความรู้สึกว่าการคบเพื่อนเป็นสิ่งสำคัญมาก ส่วนกลุ่มเพื่อนก็จะมีอิทธิพลต่อวัยรุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการได้รับการยอมรับจากเพื่อนวัยเดียวกันมีความสำคัญมากสำหรับวัยรุ่น (Ohlsen. 1988 : 272 - 273)

ดวงใจ กสานติกุล (2530 : 48) กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนเป็นแหล่งให้กำลังใจ ให้ความสนับสนุนวัยรุ่นที่เป็นสมาชิกกลุ่มหลายประการ ประการแรก กลุ่มเพื่อนเปรียบเสมือนแหล่งรวมพลังต่อต้านศัตรูคู่อาชญา ประการที่สองกลุ่มเพื่อนจะเป็นที่ซึ่งวัยรุ่นสามารถซักถาม หรืออภิปรายกันในเรื่องซึ่งจำเป็นต้องพูดคุยกันในกลุ่มวัยรุ่นด้วยกันเอง และประการสุดท้าย กลุ่มเพื่อนก็จะเป็นที่ซึ่งวัยรุ่นสามารถจะทดลองพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง (Identity) นอกจากนี้ พรพนพิศ วาณิชการ (2528 : 238) กล่าวว่า การแสวงหาเอกลักษณ์ของวัยรุ่นต้องสัมพันธ์กับการเพิ่มความเข้าใจตนเองและการพัฒนาทักษะทางสังคม และเพียเจต์ (Piaget. 1969 : 114 - 115) กล่าวว่า การได้พบปะสังสรรค์กับเพื่อนเป็นปัจจัยที่จำเป็นต่อการพัฒนาทักษะทางสังคม

บิสชอฟ (วันเพ็ญ พิศาลพงศ์. 2536 : 188, 198 ; อ้างอิงมาจาก Bischof. 1976) กล่าวว่า การคบเพื่อน คือ การก่อให้เกิดความสนิทสนม ความชื่นชมความยินดี เป็นการสร้างความพึงพอใจให้กับตนเองด้วย (Ego - Building) ช่วยให้มีการยอมรับในตัวเองมากยิ่งขึ้น รู้จักและเข้าใจตัวเองดี ต้องการให้มีผู้เห็นด้วยกับตนเอง เพื่อช่วยในการตัดสินใจ ช่วยในการให้กำลังใจ เป็นผู้คอยปลอบ หรือให้กำลังใจ เมื่อยามที่ต้องผิดหวังและพลาดหวัง รวมทั้งงานยามทุกข์ โศกเศร้า และเหงาใจ สิ่งเหล่านี้เป็นพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน หรือทักษะทางสังคม

เนื่องจากกลุ่มเพื่อนเป็นตัวแปรสำคัญที่ส่งผลต่อสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ตลอดจนความรู้สึก ความคิด และพฤติกรรมของวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลงและประสบปัญหาามากที่สุด อันส่งผล

ต่อการพัฒนาเอกลักษณ์ของวัยรุ่นอย่างยิ่ง (Seifert and Hoffnung. 1994 : 550,562 ; citing Connolly and others. 1987)

นอกจากนี้ เอกลักษณ์ของวัยรุ่นเกิดจากธรรมชาติของวัยที่ชอบรวมกลุ่ม พยายามเป็นอิสระจากครอบครัว ติดเพื่อน แสวงหาการยอมรับ และการสนับสนุนจากเพื่อน อีริกสัน (Erikson. 1975) และเชมเบอร์ก (Schiamberg. 1988 : 706 - 707) กล่าวว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่ต้องการมีโลกส่วนตัวเพื่อแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง โดยการให้เวลากับกลุ่มเพื่อน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพ ด้วยการแสวงหาและเรียนรู้ประสบการณ์จากทักษะทางสังคมด้วยตนเอง

จากสถิติผู้มารับบริการของกองกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2536 - 2538 พบว่า นักศึกษาคณะทรัพยากรธรรมชาติมารับบริการการให้คำปรึกษาด้านส่วนตัวและการเรียนมากที่สุด และจากการสัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษาประจำคณะทรัพยากรธรรมชาติ พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 80 มีปัญหาต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ ปัญหาการเรียน ปัญหาส่วนตัว และต้องการพัฒนาตนเองด้านบุคลิกภาพและพฤติกรรม การแสดงออกที่เหมาะสมเพื่อสร้างความมั่นใจในตนเองให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสำรวจข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการในการพัฒนาตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ ปีการศึกษา 2540 จำนวน 82 คน โดยถามนักศึกษาว่า ท่านต้องการพัฒนาตนเองด้านใดบ้าง และปัจจุบันท่านมีปัญหาด้านใดบ้าง ผลการสำรวจพบว่า นักศึกษา ร้อยละ 60 ตอบว่าไม่กล้าแสดงความคิดเห็นของตนเองในกลุ่มเพื่อน ไม่กล้าปฏิเสธคำขอร้องของเพื่อนที่ตนเองไม่อยากกระทำ ไม่พอใจและระแคะเวลาเพื่อนพูดวิจารณ์ ไม่รู้ว่าจะพูดให้กำลังใจเพื่อนอย่างไรเมื่อผิดหวัง บางครั้งอยากช่วยเหลือเพื่อนแต่วิตกกังวลว่าจะพูดอย่างไรเพื่อนจึงจะรับการช่วยเหลือ และบางครั้งรู้สึกอึดอัดใจที่จะพูดคุยกับเพื่อน เป็นต้น นักศึกษาร้อยละ 40 ต้องการพัฒนาศักยภาพ การแต่งกาย เล่นกีฬา เข้าสังคมกับเพื่อนต่างคณะ การปรับตัวในมหาวิทยาลัย และการเข้าร่วมกิจกรรม สรุปได้ว่า นักศึกษาต้องการพัฒนาตนเองด้านการแสดงออก เพื่อสร้างความมั่นใจตนเองด้านการแสดงออก

สำหรับวิธีพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนนั้น มีหลายวิธี เช่น การฝึกพฤติกรรม การแสดงออก (วงพิศตร ภูพันธ์ศรี. 2525 : 15) การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม (รังสรรค์ เจริญ. 2523 : 91) การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง (Corley. 1994 : 243) และกลุ่มสัมพันธ์ (คมเพชร จิตรสุกุล. 2535 : 28) เป็นต้น

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะนำวิธีการให้คำปรึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงไปพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา ทั้งนี้เพราะว่าการให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะให้บุคคลแต่ละคนมีความเจริญก้าวหน้าไปสู่ความงอกงามแห่งบุคลิกภาพและบูรณาการ (คมเพชร จิตรสุกุล. 2519 : 23)

กลาสเซอร์ (คมเพชร จิตรสุกุล. 2530 : 153 ; อ้างอิงมาจาก Glasser. 1965) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นการให้คำปรึกษาที่เน้นพฤติกรรมปัจจุบัน และความรับผิดชอบของผู้รับคำปรึกษา ให้เขายอมรับในพลังของตนเองที่จะปรับปรุง หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง วางโครงการที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง และพร้อมที่จะปฏิบัติตามโครงการนั้น ๆ นอกจากนี้ กลาสเซอร์ยังมีความเชื่อสอดคล้องกับโรเจอร์ส (Rogers) ที่กล่าวว่า มนุษย์นั้นมีความสามารถในการนำศักยภาพ (Potential) ทั้งหลายออกมาใช้ เพื่อการเรียนรู้และความเจริญงอกงาม

วิชัย ทวีพรม (2525 : 227) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถและรับผิดชอบต่อในการแก้ปัญหาของตนเองได้ โดยผู้รับคำปรึกษาจะต้องเผชิญความจริง พิจารณาสถานการณ์ต่าง ๆ ตามที่เป็นจริง และตระหนักถึงหน้าที่ พาทางสนองความต้องการของตน โดยไม่กระทบกระเทือนสิทธิของผู้อื่น แม้ว่าหนทางที่จะสนองความต้องการนั้นจะมีอุปสรรคขวางอยู่ก็ตาม

ในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง สามารถให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงได้ทั้งเป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่ม ซึ่งกิบสัน (Gibson. 1986 : 118) กล่าวว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงเป็นวิธีการที่ผู้ให้คำปรึกษาช่วยเหลือให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจและตระหนักถึงความต้องการของตนเอง โดยผู้ให้คำปรึกษามีบทบาทหน้าที่เปรียบเสมือนครูและตัวแบบ ซึ่งสอดคล้องกับ คอรัลีย์ (Corley. 1977 : 49) ที่กล่าวว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงเป็นวิธีการที่ผู้ให้คำปรึกษาช่วยเหลือให้ผู้รับคำปรึกษาได้เข้าใจตนเอง โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ เช่น วิธีการสอน การแนะนำ การปฏิบัติ และการใช้ตัวแบบ

นอกจากนี้ กิบสัน (Gibson. 1986 : 119) ได้เน้นว่า สิ่งสำคัญในการทำให้คาบเรียนรายบุคคลแบบเผชิญความจริง คือ การมีส่วนร่วมในการวางแผนของผู้รับคำปรึกษา ที่สามารถตอบสนองความต้องการและพัฒนาความรับผิดชอบ ความรู้สึก รวมทั้งวุฒิภาวะของตนเอง ได้อย่างเหมาะสมตามเป้าหมาย ในเวลาที่กำหนด ตลอดจนได้รับการสนับสนุนและเป็นที่ยอมรับ โดยปราศจากการตำหนิของผู้ให้คำปรึกษา แม้ว่าผู้รับคำปรึกษาจะไม่สามารถปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ได้

ส่วนคุณสมบัติของผู้ให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงนั้นจะต้องมีความอบอุ่น ความเอาใจใส่ดูแล ความปรารถนาดี ตลอดจนสัมพันธภาพที่เปิดเผยและจริงใจ โดยเฉพาะมนุษย์สัมพันธ์ที่ดี อันเป็นคุณลักษณะพิเศษที่สามารถรักษาสัมพันธภาพที่ดีไว้ได้ รวมทั้งเป็นโอกาสที่ดีสำหรับผู้ให้คำปรึกษาที่จะแสดงรูปแบบของความรับผิดชอบต่อผู้รับคำปรึกษา (Ivey. 1993 : 278 - 279)

ฮานเซน วอร์เนอร์ และสมิธ (อุษณีย์ ทองสธรรม. 2538 : 39 ; อ้างอิงมาจาก Hansen, Warner and Smith. 1980 : 227) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงว่า เพื่อช่วยให้บุคคลเรียนรู้วิธีการที่จะสนองความต้องการของตนเอง ตระหนักในคุณค่าของตนเองและบุคคลอื่น รู้จักการให้และการรับความรักจากผู้อื่น นอกจากนี้ยังมีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยให้สมาชิกในกลุ่มมีความรับผิดชอบและกล้าเผชิญกับความเป็นจริง ส่วนคอว์เลย์ (Corley. 1986 : 254) กล่าวว่า การให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงเป็นพลังสำคัญที่ช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่ม ให้สามารถวางแผนการปฏิบัติเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งสมาชิกในกลุ่มแต่ละคนได้เขียนแผนการปฏิบัติ ลงนามในสัญญา และอ่านสัญญานั้นในกลุ่ม การเสริมแรงโดยสมาชิกในกลุ่มด้วยวิธีนี้ เป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้สมาชิกแต่ละคน ตระหนักและรับผิดชอบต่อสัญญาที่ได้ให้ไว้ซึ่งกันและกัน

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคลและกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จังหวัดสงขลา

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา ก่อนและหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา ก่อนและหลังการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษา ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักศึกษามีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง
2. นักศึกษามีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง
3. นักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนแตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะทำให้ทราบถึงผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและกลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษารุ่นปี 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าจะประโยชน์แก่ฝ่ายกิจการนักศึกษาของคณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในการพัฒนาพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสมที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม "ใครเอ่ย" และจากการประเมินพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ปีการศึกษา 2540 ที่มีพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสม จำนวน 16 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรและสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น คือ วิธีพัฒนาพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ซึ่งจำแนกเป็น

2 วิธี ได้แก่

3.1.1 การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง

3.1.2 การให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง

3.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง หมายถึง วิธีการที่ผู้ให้คำปรึกษาช่วยเหลือ นักศึกษาให้รู้จักและเข้าใจตนเอง กล้าเผชิญความจริง และมีความรับผิดชอบที่จะตอบสนองความต้องการของตนเอง โดยให้นักศึกษาสำรวจความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมแสดงออกของตนเอง ตลอดจนการวางแผนในการดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของตนเอง เพื่อให้บรรลุพฤติกรรมเป้าหมาย จำแนกเป็น 2 วิธีต่อไปนี้

1.1 การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง หมายถึง วิธีการที่ผู้ให้คำปรึกษาช่วยเหลือนักศึกษาเป็นรายบุคคลให้รู้จักและเข้าใจตนเอง กล้าเผชิญความจริงและมีความรับผิดชอบที่จะตอบสนองความต้องการของตนเอง เพื่อให้นักศึกษาสามารถพัฒนาพฤติกรรม การแสดงออกของตนเอง และสามารถวางแผนดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของตนเอง โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพ และบรรยากาศในการให้คำปรึกษา เพื่อให้นักศึกษาแต่ละคน มีความอบอุ่นใจไว้วางใจ และเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนเกิดความมั่นใจที่จะพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาให้นักศึกษาได้สำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองในกลุ่มเพื่อน ว่ามีพฤติกรรมอะไรบ้าง ที่นักศึกษาต้องการพัฒนาและนักศึกษามีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น ๆ ในขั้นนี้ผู้วิจัยใช้เทคนิคการใช้คำถามปลายเปิด คำถามปลายปิด การทวนคำ การฟัง และการสะท้อนความรู้สึก

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองในกลุ่มเพื่อน ว่าพฤติกรรมที่ระบุในขั้นที่ 2 นั้น พฤติกรรมใดที่นักศึกษาต้องการพัฒนาเป็นลำดับแรกและลำดับรองลงมา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักศึกษาเรียงลำดับพฤติกรรมดังกล่าว พร้อมทั้งให้นักศึกษาพิจารณาพฤติกรรมที่นักศึกษาต้องการพัฒนานักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมหรือไม่ และพฤติกรรมที่นักศึกษาแสดงออกนั้น ๆ เป็นที่ยอมรับของเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาและนักศึกษาร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา ในการวางแผนนี้ ผู้ให้คำปรึกษาจะคำนึงถึงความต้องการ ความสามารถและความพร้อมของนักศึกษา ตลอดจนทั้งความคิดและความรู้สึกของนักศึกษาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ การเผชิญหน้า บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง และการให้แรงเสริม

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาให้นักศึกษานำปฏิบัติตาม ข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนให้เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังจากการให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง ผู้ให้คำปรึกษา ติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษารายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

วิธีนี้ใช้สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1

1.2 การให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือให้นักศึกษา ให้พัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน โดยผู้ให้คำปรึกษาทำให้เกิดบรรยากาศแห่งการยอมรับซึ่งกันและกัน มีความอบอุ่น และเกิดความรู้สึกคุ้นเคยเป็นกันเอง เปิดโอกาสให้นักศึกษาแต่ละคนในกลุ่ม ได้แสดงความคิด ความรู้สึก พฤติกรรมแสดงออกและประสบการณ์ เพื่อให้นักศึกษารู้จักและเข้าใจตนเองและผู้อื่น ตระหนักถึงพฤติกรรมของตนเองในปัจจุบัน สืบราช ประเมินการกระทำของตนเอง และวางแผนในการดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของตนเอง โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพและบรรยากาศในการให้คำปรึกษา ให้นักศึกษาทุกคน ซึ่งเป็นสมาชิกในกลุ่มมีความอบอุ่น ไว้วางใจ และเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนเกิดความมั่นใจที่จะพัฒนาพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาให้นักศึกษาแต่ละคนได้สำรวจพฤติกรรมแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน ว่ามีพฤติกรรมอะไรบ้าง ที่นักศึกษาต้องการพัฒนา และนักศึกษามีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น ๆ ในขั้นนี้ผู้วิจัย ใช้เทคนิคคำถามปลายเปิด การทวนคำ การฟัง และการสะท้อนความรู้สึก

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาให้นักศึกษาแต่ละคนประเมิน พฤติกรรมแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน ว่าพฤติกรรมที่ระบุในขั้นที่ 2 นั้น พฤติกรรมใด

ที่นักศึกษาต้องการพัฒนาเป็นลำดับแรกและลำดับรองลงมา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักศึกษาเรียงลำดับพฤติกรรมดังกล่าว พร้อมทั้งให้นักศึกษาพิจารณาพฤติกรรมที่นักศึกษาต้องการพัฒนานักศึกษาแต่ละคนสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมหรือไม่ และพฤติกรรมที่นักศึกษาแสดงออกนั้น ๆ เป็นที่ยอมรับของเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาและนักศึกษาร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา ในการวางแผนนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะคำนึงถึงความต้องการ ความสามารถและความพร้อมของนักศึกษาทุกคน ตลอดทั้งความคิดและความรู้สึกของนักศึกษาทุกคนภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ การเผชิญหน้า สถานการณ์จำลองบทบาทสมมติ และการให้แรงเสริม

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาให้นักศึกษาทุกคนปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนให้เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน ในขั้นที่ 5 นี้ กลุ่มเพื่อนรับทราบแผนการปฏิบัติและให้กำลังใจแก่กัน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังการให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง ผู้ให้คำปรึกษาดูตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาทุกคน โดยให้นักศึกษาทุกคนรายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด ในขั้นที่ 6 นี้ กลุ่มเพื่อนรับฟังผลการปฏิบัติตามแผน ให้ข้อเสนอแนะและให้กำลังใจ

วิธีนี้ใช้สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2

2. พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน หมายถึง การแสดงออกของนักศึกษาทั้งภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ภาษาถ้อยคำ ได้แก่

2.1.1 การกล่าวคำทักทาย

2.1.2 การสนทนา

- 2.1.3 การแสดงความคิดเห็น
- 2.1.4 การให้กำลังใจ
- 2.1.5 การให้ความช่วยเหลือ
- 2.1.6 การกล่าวคำวิจารณ์
- 2.1.7 การยอมรับคำวิจารณ์จากเพื่อน
- 2.1.8 การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

2.2 ภาษาท่าทาง ได้แก่

- 2.2.1 ตั้งใจฟัง
- 2.2.2 สบตาขณะสนทนา
- 2.2.3 การใช้ท่าเสียงที่เหมาะสม
- 2.2.4 การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม
- 2.2.5 การวางท่าทางที่เหมาะสม

พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนนี้วัดได้โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย แบ่งออกเป็นด้านต่างๆ ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการแสดงออก
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการแสดงออก
 - 1.1.1 ความหมายของพฤติกรรมกรรมการแสดงออก
 - 1.1.2 รูปแบบและลักษณะของพฤติกรรมกรรมการแสดงออก
 - 1.1.3 ชนิดของพฤติกรรมกรรมการแสดงออก
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการแสดงออก
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา
 - 2.1.2 การให้คำปรึกษารายบุคคล
 - 2.1.3 การให้คำปรึกษากลุ่ม
 - 2.1.4 ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการแสดงออก

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการแสดงออก

1.1.1 ความหมายของพฤติกรรมกรรมการแสดงออก

โวลเป้ (Wolpe. 1973 : 81) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมกรรมการแสดงออกว่า หมายถึง การแสดงออกที่แสดงถึงสัทธิ ความรู้สึกส่วนบุคคล ซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคม รวมไปถึงการปฏิเสธ การขอร้องที่ไร้เหตุผล การแสดงความรัก การยกย่องชมเชย และการแสดงออกถึงความรู้สึกส่วนบุคคล

บาวเวอร์ และบาวเวอร์ (Bower and Bower. 1976 : 4) กล่าวว่า พฤติกรรมการแสดงออก หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะแสดงความรู้สึกต่าง ๆ เป็นการเลือกจะทำอย่างไรในการแสดงลักษณะของตนตามความเหมาะสม เป็นการเพิ่มความภาคภูมิใจ และสร้างความมั่นใจให้กับตนเองมากขึ้น การแสดงความรู้สึกไม่เห็นด้วย การวางแผนที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง และการขอร้องให้ผู้อื่นเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่อต้านของเขา

ซานส์เบอรี (Sansbury. 1974 : 118) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการแสดงออกว่า หมายถึง ลักษณะหนึ่งของการแสดงความคิด และความรู้สึกต่าง ๆ ออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งทางด้านภาษาท่าทางและภาษากาย

อัลเบอร์ตี และเอมมอนส์ (Alberti and Emmons. 1978 : 2) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการแสดงออกว่า เป็นพฤติกรรมที่บุคคลได้กระทำสิ่งที่เขาสนใจ การเรียกร้องตามความรู้สึกที่แท้จริง โดยปราศจากความวิตกกังวล เป็นการกระทำตามสิทธิของเขาโดยไม่ได้ละเมิดสิทธิของผู้อื่น

ราทัส และเนวิด (Rathus and Nevid. 1978 : 81) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการแสดงออกว่า เป็นพฤติกรรมที่บุคคลไม่ยอมให้ผู้อื่นเอาเปรียบ สามารถพูดหรือกระทำในสิ่งที่ตนเห็นว่าถูกต้องได้ แต่ถ้าผลออกมาว่าการกระทำนั้นผิด ก็สามารถยอมรับได้ และเมื่อถูกเอาเปรียบก็สามารถจะปรับสถานการณ์นั้นให้ถูกต้องโดยไม่รู้สึกอะไร สามารถปฏิเสธคำขอร้องที่ไม่มีเหตุผลเพียงพอได้

ลาซารัส (Lazarus. 1966 : 209 - 212) ได้ตั้งข้อสังเกตว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม มีแนวโน้มที่จะสร้างสัมพันธภาพที่ใกล้ชิด และมีความหมาย การที่บุคคลเพียงแต่รู้ว่าตนมีความรู้สึกอย่างไรนั้น ไม่เป็นการเพียงพอ ต้องแสดงความรู้สึกของตนออกมาและแสดงให้เหมาะสมด้วย พฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมเป็นลักษณะเสรีภาพทางอารมณ์ เพื่อรักษาสีตธิของตนเอง ซึ่งประกอบด้วย การรู้ถึงสีตธิของตนเอง การลงมือกระทำเพื่อรักษาสีตตินั้น และการกระทำเพื่อรักษาสีตตินั้น ก็เพื่อรักษาเสรีภาพทางอารมณ์ นอกจากนี้ บุคคลที่ไม่สามารถรักษาสีตธิของตนไว้ได้ เป็นบุคคลที่ปราศจากเสรีภาพทางอารมณ์ จะมีความรู้สึกอึดอัดและหวาดหวั่น

วนที่สุด เนื่องจากความต้องการเสรีภาพอย่างรุนแรง บุคคลนั้นอาจมีพฤติกรรมการแสดงออกที่ไม่เหมาะสม นอกจากนั้นการที่บุคคลตระหนักถึงสิทธิของตนเอง บุคคลนั้นควรตระหนักและเคารพในสิทธิของผู้อื่นด้วย

ละเอียด ฐประยูร และคนอื่น ๆ (2521 : 7) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมกล้าแสดงออกว่า หมายถึง การแสดงออกของความรู้สึกนึกคิดที่มีเหตุผลและ เป็นที่ยอมรับในสังคม พฤติกรรมการแสดงออกคลุมไปถึงพฤติกรรมด้านต่างๆ เช่น กล้าแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างไปจากคนอื่น ๆ การกล้าแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์ การปฏิเสธที่จะทำตามคำขอร้องที่ไม่ยุติธรรมหรือไม่มีเหตุผล ตลอดจนกระทั่งการแสดงความคิดเห็นที่ดีต่อบุคคลอื่น หรือยอมรับว่าตนเองบกพร่อง หรือโง่เขลาในบางเรื่อง เป็นต้น

หลุย จาบาเทศ (2533 : 126) กล่าวว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออก หมายถึง การแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดและอารมณ์ที่เหมาะสมของบุคคล ทั้งด้านภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางตามสิทธิที่ตนมี โดยไม่ก้าวล่วงสิทธิของผู้อื่น และ เป็นที่ยอมรับว่าตนเองบกพร่อง หรือโง่เขลาในบางเรื่อง เป็นต้น

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออก หมายถึง การแสดงออกของความรู้สึกนึกคิด ด้วยภาษาท่าทางและภาษาถ้อยคำที่เหมาะสมของบุคคล โดยไม่ก้าวล่วงสิทธิของผู้อื่น และ เป็นที่ยอมรับของสังคม เช่น การทักทาย การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะทำตามคำขอร้องที่ไร้เหตุผล เป็นต้น

1.1.2 รูปแบบและลักษณะของพฤติกรรมกล้าแสดงออก

1.1.2.1 รูปแบบของพฤติกรรม

เบอร์โควิทซ์ (วงพิศตร์ ภูพันธ์ศรี. 2523 : 14 ; อ้างอิงมาจาก Berkowitz. 1962) ได้แบ่งพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกมาเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. ลักษณะที่ไม่มีความกล้าแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมออกมาหรืออาจจะเรียกว่าพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก (Non-Assertive Behavior)

2. ลักษณะที่มีความกล้าแสดงออก แต่เป็นไปในรูปแบบพฤติกรรมก้าวร้าว ทาลายหรือทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวด ซึ่งอาจเรียกว่า พฤติกรรมก้าวร้าว (Aggressive Behavior)

3. ลักษณะที่มีความกล้าแสดงออกและสิ่งที่แสดงออกมานั้น มีความเหมาะสม หรือ เรียกว่า พฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก (Assertive Behavior)

หลุย จาปาเทศ (2533 : 130 - 131) ได้แสดงตารางเปรียบเทียบตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก และพฤติกรรมกล้าแสดงออก ไว้ดังต่อไปนี้

ตาราง 1 เปรียบเทียบตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกและ พฤติกรรมกล้าแสดงออก

ตัวแปร	พฤติกรรมก้าวร้าว	พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก	พฤติกรรมกล้าแสดงออก
ลักษณะของพฤติกรรม	มีอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม แสดงออกตรง ๆ ทำให้ผู้อื่นเสียหาย กล้าแสดงความรู้สึก	มีอารมณ์ไม่เหมาะสม ซ่อนเร้น ปิดบัง ปฏิเสธตนเอง มีการไตร่ตรอง	มีอารมณ์ที่เหมาะสม แน่นนอน จริงใจ ถูกต้องเชื่อมั่นในตนเอง กล้าที่จะแสดงความรู้สึก
ความรู้สึกของผู้แสดงพฤติกรรม	ชอบการตรงไปตรงมา ค่อนข้างมาก เพี้ยดยุทยามเป็นบางครั้ง และอาจจะรู้สึกผิดในเวลาต่อมา	รู้สึกเจ็บปวด กังวลใจ ร้อนใจในขณะนั้น และอาจจะโกรธในเวลาต่อมา	มีความรู้สึกเชื่อมั่น ยอมรับนับถือตนเอง ทั้งในเวลานั้นและเวลาต่อมา

ตาราง 1 (ต่อ)

ตัวแปร	พฤติกรรมก้าวร้าว	พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก	พฤติกรรมกล้าแสดงออก
ความรู้สึกของบุคคลอื่น ที่เกิดจากการสื่อสารสัมพันธ์ด้วย	รู้สึกเจ็บปวด ถูกทำร้ายจิตใจ ทำให้เสียหน้า เสียศักดิ์ศรี	รู้สึกผิด ก้าวร้าว หรือความรู้สึกเด่นกว่าเหนือกว่า	รู้สึกเห็นคุณค่าที่ได้รับการยอมรับและอยากสนทนาด้วย
ความรู้สึกของผู้อื่นที่มีต่อผู้แสดงพฤติกรรม	รู้สึกโกรธ หาทางแก้แค้น ถ้ามีโอกาส	รู้สึกน่าสงสาร ยั้งโทษนะ เปื่อหน่าย เกิดความโกรธโกรธ	รู้สึกว่าเป็นผู้นำศรัทธา ทำให้เกิดการยอมรับนับถือ

1.1.2.2 ลักษณะของพฤติกรรมการแสดงออก

ซอลเตอร์ (พรหมฉาย ทวีพระประภา. 2526 : 48 ; อ้างอิงมาจาก Salter. 1949) กล่าวว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม จะสามารถแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ต่อไปนี้ได้

1. การพูดแสดงความรู้สึกที่แท้จริง (Use - Feeling - Talk) เป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกชอบและความสนใจได้อย่างไม่ขัดเขิน แทนการพูดอะไรออกมาอย่างเป็นกลาง ๆ สามารถที่จะใช้วาจา "ฉันรู้สึกว่..." หรือ "ฉันคิดว่า..." ได้ในเวลาอันเหมาะสม

2. การพูดเกี่ยวกับตนเอง (Talk About Yourself) เมื่อบุคคลทำสิ่งใดที่มีคุณค่าและน่าสนใจบุคคลนั้นสามารถที่จะพูดหรือเล่าให้บุคคลอื่นทราบได้ โดยไม่พูดไว้อวด หรือผูกขาดการสนทนาเพียงผู้เดียว แต่สามารถที่จะเล่าความสำเร็จของตนเองได้ เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม

3. การพูดทักทายปราศรัย (Make Greeting Talk) บุคคลสามารถที่จะแสดงความเป็นมิตรกับบุคคลที่ต้องการรู้จัก และแสดงความยินดีที่ได้พบเขาด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส สามารถกล่าวว่า "สวัสดีค่ะ ดีใจที่ได้พบคุณอีก" มากกว่าที่จะกล่าวเพียงคำว่า "สวัสดี" หรือพยักหน้าอย่างเดียว

4. การยอมรับคำชมเชย (Accept Complement) บุคคลสามารถยอมรับคำชมเชยได้อย่างจริงจัง แทนการแสดงความไม่เห็นด้วย เช่น เมื่อมีคนชมว่า "เสื้อของคุณตัวนี้สวย" สามารถตอบได้ว่า "ขอบคุณค่ะ ดิฉันก็ชอบเหมือนกัน" โดยถือว่าการยอมรับคำชมเชยเป็นการให้รางวัลผู้กล่าวคำชมเชย แทนที่การพูดในลักษณะเป็นการลงโทษเขา

5. การแสดงออกทางสีหน้าได้อย่างเหมาะสม (Use Appropriate Facial Talk) เป็นการแสดงออกทางใบหน้า และน้ำเสียงที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง และสามารถสบสายตากับคู่สนทนาได้อย่างตรงไปตรงมา

6. การแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างสุภาพ (Disagree Mildly) เมื่อมีความคิดไม่ตรงหรือไม่เห็นด้วยกับผู้อื่น โดยที่ตนเองมีความแน่ใจในสิ่งที่ไม่เห็นด้วยนั้น สามารถที่จะแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างนุ่มนวลด้วยการแสดงกิริยาบางอย่าง เช่น มองไปทางอื่น เลิกคิ้ว สิ้นสรีระ หรือเปลี่ยนเรื่องสนทนา

7. การขอให้แสดงความกระจ่าง (Ask for Clarification) เมื่อมีคนนำคำแนะนำ คำสั่งสอน หรือคำอธิบายไม่ชัดเจน ก็สามารถที่จะขอร้องให้เขาอธิบายให้ฟังอีกครั้งให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยสามารถพูดว่า ดิฉันยังไม่เข้าใจคำอธิบายของคุณดีนัก คุณจะกรุณาพูดใหม่สักครั้งได้ไหมคะ

8. การถามเหตุผลว่า ทำไม (Ask Why) เมื่อมีผู้ใดมาขอร้องให้ทำในสิ่งที่ไม่ดีเหตุผลก็สามารถถามได้ว่า ทำไมคุณจึงต้องการให้ดิฉันทำสิ่งนั้นเล่าคะ ด้วยน้ำเสียงสุภาพ และไม่ทาดน้ำแข็งตึง แต่ไม่ต้องอึด

9. การแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างแข็งขัน (Express Active Disagreement) เมื่อมีความคิดเห็นไม่ตรงหรือไม่เห็นด้วยกับผู้อื่น โดยที่ตนเองมีความแน่ใจในสิ่งที่ไม่เห็นด้วยนั้น ก็สามารถแสดงความไม่เห็นด้วยได้ โดยพูดว่า "ดิฉันมีความเห็นที่แตกต่างจากเธอ ดิฉันมีความเห็นว่า..."

10. การพูดเพื่อรักษาสិทธิของตนเอง (Speak up for Your Rights) ภาวะยอมให้ใครมาเอาใจเอาเปรียบโดยไม่ยุติธรรม สามารถที่จะปฏิเสธได้ โดยไม่รู้สึกผิด สามารถที่จะแสดงสิทธิและขอร้องให้ผู้อื่นแสดงต่อตนเอง ด้วยความยุติธรรม เช่น สามารถพูดได้ว่า "ดิฉัน

มาเข้าคิวก่อน" หรือ "กรุณาหรีววิทยุหน่อยได้ไหมคะ" โดยต้องไม่ทำลายสถานการณ์ คือ ไม่ต้องทะเลาะวิวาท หรือโกรธผู้อื่นนั่นเอง

11. ยืนกราน เพียร ไม่ละลด (Be Persistent) เมื่อมีเรื่องข้องใจในเรื่องที่มีเหตุผลสมควร สามารถที่จะดำเนินการร้องทุกข์จนกว่าจะได้รับความพอใจ แม้จะมีผู้ใดขัดขวางก็绝不会ล้มเลิกความตั้งใจ

12. หลีกเสี่ยงในการที่จะแสดงเหตุผลในทุก ๆ ความเห็น (Avoid Justifying Every Opinion) ในการอภิปราย ถ้ามีใครได้แย้งตลอดเวลา และคอยถามว่า "ทำไม ทำไม ทำไม" ก็สามารถที่จะปฏิเสธที่จะตอบคำถาม เพื่อที่จะยุติปัญหาเหล่านั้น โดยพูดว่า "ดิฉันมีความรู้สึกเช่นนี้จะ ดิฉันไม่จำเป็นต้องแสดงเหตุผลในทุก ๆ สิ่งที่คุณพูดออกไป ถ้าการแสดงเหตุผลมีความสำคัญต่อคุณมาก คุณน่าจะหาเหตุผลดูว่า ทำไมคุณจึงไม่เห็นด้วยกับดิฉันไปเสียทั้งหมด"

13. การใช้การประสานสายตา (Eye Contact) ขณะที่สนทนากัน สามารถที่จะมองตาผู้ฟังได้ ซึ่งการประสานสายตา นับว่ามีความสำคัญมาก เพราะจะช่วยสะท้อนความรู้สึกจริงใจของผู้พูดได้ ในขณะเดียวกันทำให้ผู้พูดรู้ว่าผู้ฟังมีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนากันมากน้อยเพียงใด หรือผู้ฟังมีความรู้สึกอย่างไร

อัลเบอร์ตี และเอมมอนส์ (วัฒนา พันธุ์เมฆา. 2528 : 17 - 18; อ้างอิงมาจาก Alberti and Emmons. 1978) กล่าวถึงลักษณะสำคัญของพฤติกรรมการแสดงออกไว้ ดังนี้

1. ลักษณะการแสดงออกมาให้ปรากฏ
2. ลักษณะการแสดงออกมาอย่างจริงจัง
3. ลักษณะการแสดงออกอย่างตรงไปตรงมา
4. มีลักษณะเป็นการส่งเสริมตนเอง
5. ไม่มีลักษณะที่เป็นการท้าวายความรู้สึกของคนอื่น
6. ลักษณะการพูดแสดงความรู้สึก แสดงความคิดเห็นและขอรับรอง เป็นต้น
7. ลักษณะการใช้สายตา น้ำเสียง ท่าทาง และการวางตัว เป็นต้น
8. มีลักษณะเหมาะสมแก่บุคคล มากกว่าที่จะเป็นลักษณะสากล

9. มีลักษณะรับผิดชอบต่อสังคม

10. ลักษณะผสมผสานกันของทักษะที่เรียนรู้มา ไม่ใช่ลักษณะที่ติดตัวมาแต่กำเนิด

ละเอียดยุทธประยูร และคนอื่น ๆ (2521 : 9 - 10) ได้รวบรวมลักษณะของพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมไว้ ดังนี้

1. การปฏิเสธที่จะทำตามคำขอร้อง
2. การเปิดเผยซึ่งข้อจำกัดส่วนตัว
3. การริเริ่ม การติดต่อในสังคม
4. การแสดงออกซึ่งความรู้สึกทางบวก
5. การแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์
6. การแสดงความเป็นตัวของตัวเอง
7. การแสดงออกในเหตุการณ์ที่ควรได้รับสิทธิ เช่น การบริการในร้านอาหาร
8. การให้คำตอบและการตอบสนองในทางลบ

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสม หมายถึง การแสดงออกทั้งภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง ที่เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ ด้วยความจริงใจ เปิดเผย ตรงไปตรงมา สามารถรักษาสีติของตน โดยไม่ก้าวล่วงสิทธิของผู้อื่น

1.1.3 ชนิดของพฤติกรรมกล้าแสดงออก

สมาธิ และ แทมมินเนน (วิลโลว์ ไซบอร์ก. 2532 : 19 ; อ้างอิงมาจาก Smaby and Tamminen. 1976) ได้แบ่งพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมไว้ ดังนี้

1. พฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมเพียงเล็กน้อย (Minimal Assertive) เป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้จากคำพูดและการแสดงออก ว่ามีลักษณะไม่ยอมตามผู้ที่เคยเอาตัวเอาเปรียบ แต่ขณะเดียวกันก็ไม่เป็นแบบก้าวร้าว
2. พฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมด้วยความมั่นใจ (Confidentially Assertive) เป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้จากน้ำเสียงที่หนักแน่น เชื่อมั่น ได้ตอบโต้รวดเร็ว รู้จักที่จะใช้คำพูดที่ตรงกับความรู้สึก ที่เกิดขึ้นโดยปราศจากการเหน็บแนม แก้อัดฝ่ายตรงข้าม และพูดด้วยเหตุผล

3. พฤติกรรมการแสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจ โดยมีทั้งการให้และการรับ
 านปริมาณเท่า ๆ กัน เป็นพฤติกรรมที่บ่งบอกถึงความรู้สึกว่า ผู้ฟังรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับความรู้สึกของ
 คู่สนทนา

นอกจากนี้ หลุย จาปาเทศ (2533 : 134-136) ได้จำแนกชนิดของการแสดงออก
 เป็นชนิด 5 ชนิด ดังนี้ คือ

1. การแสดงออกในเหตุการณ์ทั่วไป (Basic Assertion) เป็นการแสดงออก
 โดยตรงถึงความเชื่อ ความรู้สึก ความคิดเห็นตามสิทธิ โดยไม่เกี่ยวข้องกับทักษะทางสังคมอื่น ๆ
 การแสดงออกเช่นนี้ ได้แก่ การเชื่อเชิญ การชักชวน การโฆษณา การตอบปฏิเสธ การแสดงการ
 ปรบปรนใจ เห็นใจ การขอความช่วยเหลือ การขอร้อง เป็นต้น

2. การแสดงออกถึงความเห็นใจ (Empathic Assertion) เป็นการแสดงแบบ
 เอาใจเขามาใส่ใจเราเพื่อเป็นการถ่ายทอดความรู้สึก ความต้องการที่มีอยู่ให้ผู้สนทนาทราบ ซึ่งการ
 แสดงออกแบบนี้ จะสัมพันธ์กับการแสดงออกของคู่สนทนา มากกว่าการแสดงออกแบบธรรมดา ซึ่งจะ
 ประกอบไปด้วยการยอมรับสถานการณ์ หรือความรู้สึกของคู่สนทนาตามที่เขายก หรือเล่าให้ฟัง การ
 ยอมรับในสิทธิของตนเองและผู้อื่น จำเป็นต้องคำนึงถึงเสมอ

3. การแสดงออกที่ค่อนข้างรุนแรงขึ้น (Escalating Assertion) เป็นการแสดงออก
 ที่แสดงถึงความเข้มแข็ง หรือค่อนข้างรุนแรงขึ้น ๆ กว่าปกติไปเรื่อย ๆ อาจมีอารมณ์และเนื้อหาค่อนข้าง
 ไปทางลบบ้าง เป็นเป้าหมายก็เพื่อตอบสนองบุคคลที่บุกรุกสิทธิมากเกินไป ระดับของการแสดงออก
 จะค่อย ๆ เพิ่มความรุนแรงขึ้นกว่าธรรมดา แข็งกร้าวขึ้น แต่ไม่ใช่เป็นการก้าวร้าว การแสดงออก
 แบบนี้ไม่มีเป้าหมาย ที่จะเรียกร้องสิทธิหรือต้องการปฏิเสธอย่างตรงไปตรงมา

4. การแสดงออกแบบเผชิญหน้ากับความจริง (Confrontive Assertion) ใช้เพื่อ
 วัตถุประสงค์ในการหยุดการกระทำของผู้อื่น โดยการปรึกษากันหรืออธิบายการกระทำของผู้อื่นว่า
 ทำอะไร แสดงออกมาอย่างไร ซึ่งเป็นไปตามความจริง โดยไม่ได้เป็นการประเมินผลของผู้พูด
 อันจะทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน รู้ความต้องการ รู้ข้อมูล เพื่อช่วยในการตัดสินใจแก้ปัญหา
 ทำให้สัมพันธภาพระหว่างกันดีขึ้น แต่ถ้าแสดงออกแบบก้าวร้าว ก็จะเป็นการบีบบังคับ ควบคุม หรือ
 ทำให้ผู้อื่นเกิดความอึดอัดด้านใด

5. การแสดงออกโดยเปลี่ยนสรรพนามเป็น "ฉัน" (I Language Assertion) I Language ในที่นี้ตรงข้ามกับ You Language เป็นการพูดถึงความรู้สึก ความคิดเห็น หรือความต้องการส่วนตัว โดยไม่ทำให้คู่สนทนาได้รับความไม่สบายใจในเชิงของการตำหนิ หรือคุกคามสิทธิ และความรู้สึกส่วนตัวของเขา เช่น

I Language : ฉันรู้สึกอึดอัดใจ ถ้าจะขอเรื่องให้คุณเข้าประชุมด้วยกันทุก ๆ ครั้ง
ฉันรู้ว่าคุณก็คงมีงานอื่นๆ ทำอยู่ แต่ที่ประชุมต้องการความคิดเห็นของคุณ

You Language : คุณทำไมไม่เข้าประชุม เพราะหลาย ๆ คนต้องการ ความคิดเห็นของคุณ คุณัวแต่ไปทำงานอื่น ๆ จนไม่ยอมเข้าประชุม

ความนุ่มนวลในการสื่อสารจะดีกว่า ถ้าใช้ I Language เพราะ You Language เป็นการบ่งชี้ไปที่คู่สนทนา ทำให้คู่สนทนาหรือผู้ฟังเกิดการป้องกันตนเอง หรือต่อต้าน

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ชนิดของพฤติกรรมการแสดงออกเป็นการแสดงออกในชีวิตประจำวัน ที่บ่งบอกถึงความรับผิดชอบและกล้าเผชิญความจริง ต่อการตอบสนองความต้องการของตนเองได้

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออก

1.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

กาแลซซี่ และคนอื่น ๆ (ถวัลย์ เปี่ยมทรัพย์. 2530 : 99 ; อ้างอิงมาจาก Galassi and others. 1974) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมแก่นักศึกษาที่ไม่กล้าแสดงออก วิธีการฝึกประกอบด้วย ตัวแบบจากเทปบันทึกภาพ การซ้อมบทบาทของพฤติกรรม การให้ข้อมูลย้อนกลับจากการดูเทปบันทึกภาพ และจากสมาชิกในกลุ่มและผู้ฝึก การให้การบ้าน การเดี่ยวเชิฐของผู้ฝึก และการให้กำลังใจจากกลุ่ม ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการฝึกมีพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมเพิ่มขึ้น

ฮาราลสัน (Haralson. 1996 : 2574 - A) ได้ศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมแสดงออกของนักศึกษาวิชาฯ ในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักศึกษาวิชาด้า ชั้นปีที่ 1 และ 2 จำนวน 560 คน ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มเพื่อนเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการแสดงออกของนักศึกษาวิชาด้า และนักศึกษาวิชาด้าทั้งหมดมีคะแนนของพฤติกรรมแสดงออกในทางก้าวร้าวมากกว่าพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสม

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สุรจิตต์ แสงอรุณ (2529. 51 - 52) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหัวเสือบุญแจ่ม เนียมนิล ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเหมาะสมขึ้น

จันทร์ฉาย พัทธ์ศิริกุล (2531 : 57) ได้ศึกษาผลของการจัดโปรแกรมการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น

รังสรรค์ เฟิงบุ (2523 : 85 - 86) ได้ศึกษาการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนหญิงวัยรุ่น โดยวิธีจัดโครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกตามโครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากกว่าก่อนได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออก ทั้งต่างประเทศและในประเทศสรุปได้ว่า พฤติกรรมแสดงออกสามารถพัฒนาได้โดยการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกและการให้คำปรึกษา นอกจากนี้ กลุ่มเพื่อนเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมแสดงออกของวัยรุ่น

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทำให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

2.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 124) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาว่าเป็นกระบวนการของการช่วยเหลือ และในกระบวนการนี้จะก่อให้เกิดสัมพันธภาพของการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและได้รับการฝึกฝนมา และพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม ได้ดีขึ้นสามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสบายใจขึ้น เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความรู้สึก ตลอดจนพฤติกรรมต่างๆ ในวิถีทางที่ดีขึ้น และสามารถวางโครงการของตนเองในอนาคตได้

คมเพชร จิตรสุภกุล (2530 : 8) ได้อธิบายว่า การให้คำปรึกษา เป็นกระบวนการ ซึ่งอยู่ในรูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสองคน บุคคลหนึ่งเป็นผู้ที่มีปัญหา ซึ่งไม่สามารถจะตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ ส่วนอีกบุคคลหนึ่งนั้นก็จะเป็นผู้ที่มีวิชาชีพขั้นสูง ซึ่งได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี ตลอดจนมีประสบการณ์ที่จะทำให้เขามีความสามารถช่วยเหลือ แก้ไขปัญหาของบุคคลหลาย ๆ ประเภท

วิชัย ทรัพย์มี (2525 : 5) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการของสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งเป็นนักวิชาชีพที่ได้รับการฝึกอบรม กับผู้รับบริการซึ่งต้องการความช่วยเหลือ เพื่อช่วยให้ผู้รับบริการเข้าใจตนเองเพิ่มขึ้นปรับปรุงทักษะในการตัดสินใจและทักษะในการแก้ปัญหา ตลอดจนปรับปรุงความสามารถในการที่จะทำให้ตนเองพัฒนาขึ้น

จาเนียร ช่างเชติ (2524 : 15 - 16) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา หมายถึงกระบวนการที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกฝนมา โดยเฉพาะสัมพันธภาพที่มีขึ้นระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ควรเป็นสัมพันธภาพของความช่วยเหลือ มีความร่วมมือเข้าใจกัน มีความยกย่องนับถือกัน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษารู้จักตนเอง ยอมรับตนเอง และรับรู้โลกถูกต้องยิ่งขึ้น จนสามารถนำไปสู่การเลือกและการตัดสินใจอย่างฉลาด และนำไปสู่การพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2533 : 724) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็น กระบวนการช่วยเหลือซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ร่วมกันเป็นอย่างดีระหว่างบุคคลอย่างน้อยสองคน ได้แก่ ผู้ให้บริการปรึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติส่วนตัว และคุณสมบัติด้านวิชาชีพที่เหมาะสม ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับบริการการปรึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่ประสบปัญหา ต้องการพัฒนาและต้องการความช่วยเหลือ เพื่อให้เขามีความเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น มีทักษะและความสามารถในการตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม และดำเนินชีวิตด้วยความสุขตามควรแก่สภาพ

โรเจอร์ส (ธีระ มูลธิยะ. 2530 : 20 ; อ้างอิงมาจาก Rogers. 1942) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา เป็นกระบวนการที่ผู้รับคำปรึกษาได้รับความช่วยเหลือให้รู้จักช่วยเหลือตนเอง ในกระบวนการดังกล่าว จะเน้นสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาว่า การให้คำปรึกษาที่มีประสิทธิภาพนั้น นอกจากจะเน้นในเรื่องสัมพันธภาพแล้วจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาได้รู้จักและเข้าใจตนเอง และสามารถพัฒนาตนเองให้ได้ดีขึ้น

พิทโรฟิสซา (วัชรี ทรัพย์มี. 2525 : 4 ; อ้างอิงมาจาก Pietrofesa. 1987) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา เป็นกระบวนการของสัมพันธภาพในการให้ความช่วยเหลือ ซึ่งเต็มไปด้วยความอบอุ่น การยอมรับและความเข้าใจระหว่างผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งเป็นนักวิชาชีพที่ได้รับการฝึกอบรมในการให้ความช่วยเหลือกับผู้รับบริการ ซึ่งต้องการความช่วยเหลือ เพื่อช่วยให้ผู้รับบริการได้เข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น ได้เรียนรู้พฤติกรรมใหม่ๆ มีทัศนคติใหม่เกิดขึ้น สำหรับนำไปประกอบการตัดสินใจ แก้ปัญหาหรือวางแผนการเรียน การประกอบอาชีพตลอดจนเพื่อพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ

จากความหมายของการให้คำปรึกษาดังกล่าวข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการช่วยเหลือที่เกิดจากสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจ ยอมรับตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น พัฒนาทักษะและความสามารถในการเผชิญปัญหา ตลอดจนการนำศักยภาพในตนเองมาพัฒนาได้อย่างสมบูรณ์และบูรณาการ

2.1.2 การให้คำปรึกษารายบุคคล

2.1.2.1 ความหมายของการให้คำปรึกษารายบุคคล

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 176) ได้อธิบายความหมายของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลว่า เป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือส่วนบุคคล ระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและ

ผู้รับคำปรึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับบริการเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม สามารถ
แก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 407) กล่าวว่า การทำให้คำปรึกษารายบุคคลเป็นการให้
คำปรึกษาที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา โดยการให้คำปรึกษาเป็นการส่วนตัว
แก่บุคคลเฉพาะรายในแต่ละครั้ง เพื่อให้เขาสามารถเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถ
เผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม สามารถวางแผนการ
ชีวิตของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถพัฒนาศักยภาพของตนได้อย่างเต็มขีดความสามารถ

กิบสัน และ มิเชลล์ (ศิริบุรณ์ สายโกสม. 2529 : 195 ; อ้างอิงมาจาก Gibson
and Mitchell. 1986 : 107) กล่าวว่า การให้คำปรึกษารายบุคคล เป็นกระบวนการที่ผู้ให้
คำปรึกษาช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เผชิญ เข้าใจและยอมรับข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และการปฏิสัมพันธ์
กับบุคคลอื่น เพื่อช่วยให้สามารถเลือกตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.1.2.2 ข้อดีของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 411) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล
ดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษา ได้รับความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาเฉพาะของเขาจากผู้ให้คำปรึกษา
โดยตรงด้วยความละเอียด ครอบคลุมและรอบคอบอย่างเพียงพอ
2. ผู้รับคำปรึกษา เป็นจุดสนใจของผู้ให้คำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในการปรึกษาแต่ละครั้ง
เขาจึงเป็นผู้ที่ควรได้รับผลประโยชน์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเต็มที่
3. ผู้รับคำปรึกษากล้าที่จะเปิดเผยตนเองอย่างอิสระกับผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งจะช่วยให้การ
วินิจฉัยปัญหาและหาทางแก้ไขได้อย่างถูกต้อง รวดเร็วขึ้น
4. ผู้รับคำปรึกษาไม่ต้องกังวลถึงความคิดเห็นและความรู้สึก หรือข้อเสนอแนะของผู้อื่น
นอกจากผู้ให้คำปรึกษาเพียงคนเดียวระหว่างการทำคำปรึกษา
5. ผู้รับคำปรึกษาไม่ต้องกังวลถึง ความไม่พร้อมทางด้านทักษะในด้านมนุษยสัมพันธ์ หรือ
บุคลิกที่ไม่เหมาะสมของเขาในการแสดงออกกับผู้อื่น เพราะเขาจะมีความสัมพันธ์เฉพาะกับผู้ให้บริการ
เพียงผู้เดียวระหว่างการทำคำปรึกษา

จากความหมายของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล และข้อดีของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล เป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษาเปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม สามารถเผชิญกับปัญหาที่ประสบอยู่ สามารถเลือกและตัดสินใจ ตลอดจนวางโครงการชีวิตของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ และพัฒนาตนเองไปในทางที่ดีขึ้น

2.1.3 การให้คำปรึกษากลุ่ม

คมเพชร จิตรสุกุล (2521 : 90) กล่าวว่า ลักษณะของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีดังนี้

1. การใช้กลุ่มเพื่อแก้ปัญหา ข้อแตกต่างระหว่างการให้คำปรึกษารายบุคคลกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มข้อหนึ่ง คือ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนั้น สมาชิกทุกคนมีปัญหา นำปัญหามาอภิปรายและมีการแสดงความคิดเห็นร่วมกันด้วยความเห็นอกเห็นใจกัน แต่การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนั้น จะไม่ได้รับความคิดอย่างกว้างขวาง ผู้มีปัญหาก็ต้องคิดมาก เพราะจะต้องแก้ไขด้วยตนเอง ดังนั้น อาจจะช่วยแก้ปัญหาได้ยากในบางกรณี
2. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม มุ่งช่วยเหลือปัญหาที่ปกติ เช่น การปรับตัวกับเพื่อนเพศตรงข้าม การเรียน การทำกิจกรรม เป็นต้น ความจริงแล้ว การให้คำปรึกษาโดยทั่วไปก็เป็นการแก้ปัญหาปกติอยู่แล้ว และไม่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหาโรคประสาท โรคจิต เพราะถือว่าไม่อยู่ในขอบเขตของการให้ความช่วยเหลือได้โดยผู้ให้คำปรึกษา แต่ควรจะเป็นหน้าที่ของผู้เชี่ยวชาญ
3. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม มุ่งจะช่วยเหลือสมาชิกกลุ่มที่มีสภาพปกติ ในที่นี้หมายความว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนั้น จะไม่ครอบคลุมถึงผู้ที่มีความผิดปกติทางจิตต่างหาก สมาชิกคนใดก็ตามที่มีความผิดปกติเกิดขึ้น ก็ไม่ควรนำมาเป็นสมาชิกในกลุ่มที่แก้ไขปัญหาร่วมกัน เพราะอาจจะมีผลต่อการรับรู้มีความคิดทั้งหลายผิดปกติไป การสื่อสารในกลุ่มก็จะมีปัญหา เนื่องจากการพูดหรืออภิปรายแล้ว สมาชิกไม่สามารถเข้าใจร่วมกันได้

วิชรี ฐวธธรรม (2523 : 52) ได้สรุปความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม คือ การที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาครั้งละมากกว่า 1 คน โดยมีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการให้คำปรึกษารายบุคคล คือ มุ่งที่จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษา

1. สสำรวจและประเมินตนเอง เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองมากที่สุด
2. สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเองและนำตนเองได้ สามารถเจริญและดำรงชีวิตที่
รับผิดชอบต่อตนเองและสังคมได้และสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติ เกิดการเปลี่ยนแปลง
พฤติกรรม

วิชรี ทรัพย์มี (2525 : 329) อธิบายว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นกระบวนการ
ที่บุคคลซึ่งมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือต้องการจะแก้ปัญหาใด
ปัญหาหนึ่งร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสได้แสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของแต่ละคน
เป็นการได้ระบายความรู้สึกขัดแย้งในจิตใจ ได้สำรวจตนเอง ได้ฝึกการยอมรับตนเอง กล่าวที่จะเผชิญ
ปัญหา และได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง กับทั้งได้รับความรู้สึกและความคิดเห็นของ
ผู้อื่น และได้ตระหนักว่าผู้อื่นก็มีความรู้สึกขัดแย้งหรือความคิดเห็นเช่นเดียวกับตน ไม่ใช่เขาคนเดียวที่มี
ปัญหา และอย่างน้อยก็มีผู้ใหญคนหนึ่งที่เขาใจเขา

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) ได้ให้ความหมายว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
เป็นกระบวนการของบุคคลที่มีปัญหา หรือมีความต้องการคล้ายกันมาปรึกษาหารือร่วมกัน โดยมีผู้ให้
คำปรึกษาซึ่งมีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ทางการให้คำปรึกษา ร่วมให้ความช่วยเหลือ
หรือร่วมให้คำปรึกษา

ทองเรียน อมรวิฑูล (2520 : 88) กล่าวถึง การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า หมายถึง
กระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาสร้างความสัมพันธ์กับผู้ขอรับคำปรึกษาจำนวนหนึ่ง เพื่อแก้ปัญหาด้วยกัน
โดยอาศัยความสัมพันธ์ของบุคคลในกลุ่มเป็นแรงผลักดันที่สำคัญ

แฮนเซน วอร์เนอร์ และสมิท (Hansen, Warner and Smith. 1976 : 6) กล่าวว่า
การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม คือ กระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธ์ภาพกับสมาชิกในกลุ่ม เพื่อให้
สมาชิกในกลุ่มได้สำรวจตัวเอง และสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง แล้วพยายามปรับปรุง
ทัศนคติ ตลอดจนพฤติกรรมของตนเองให้ดีขึ้น

เชอร์ทเชอร์ และ สโตน (Shertzer and Stone. 1968 : 448 - 449) กล่าวว่า
การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม หมายถึง การที่บุคคลมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเอง
ในด้านใดด้านหนึ่ง หรือต้องการที่จะแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งร่วมกัน มาปรึกษาหารือกันเป็นกลุ่ม โดยมี

ผู้ให้คำปรึกษาร่วมอยู่ด้วย บทบาทของผู้ให้คำปรึกษาเปลี่ยนจากผู้นำเป็นศูนย์กลาง (Leader Centered) เป็นกลุ่มเป็นศูนย์กลาง (Group Centered) สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเอง ทั้งยังได้รับฟังความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้อื่น และได้ตระหนักว่าผู้อื่นก็มีปัญหาเหมือนกัน ไม่ใช่ว่าตนเองมีปัญหาค้นเดียว วิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม จะทำให้สมาชิกแต่ละคนเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจว่า ตนเองสามารถให้ข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์แก่กลุ่ม

จากความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เป็นกระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพกับสมาชิกในกลุ่ม ภายใต้อารมณ์แห่งการยอมรับซึ่งกันและกัน มีความเข้าใจ อบอุ่น ปลอดภัยและเป็นกันเอง ซึ่งสมาชิกในกลุ่มมีความต้องการตรงกันที่จะได้มีโอกาสแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็น รวมทั้งการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ มีโอกาสสำรวจและประเมินตนเอง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงพฤติกรรมในทางที่เหมาะสม สามารถรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม สามารถตัดสินใจด้วยตนเองและแก้ปัญหาต่างๆ ของตนเองและกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษาที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีเป็นผู้นำกลุ่ม

2.1.4 ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

2.1.4.1 ความเป็นมาของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

กลาสเซอร์ (Glasser) จิตแพทย์ชาวอเมริกันเป็นผู้ริเริ่มวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง (Reality Therapy) การให้คำปรึกษาแบบนี้เป็นการผสมผสานระหว่างการทำคำปรึกษาแบบภวนิยม (Existential Approach) และการให้คำปรึกษาแบบเหตุผล และอารมณ์ (Rational-Emotional Therapy) การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงนี้ เป็นการให้คำปรึกษาที่เน้นพฤติกรรมปัจจุบันของผู้รับคำปรึกษา เพื่อที่จะพัฒนาพฤติกรรมที่เป็นอยู่ให้เป็นพฤติกรรมใหม่ที่มีประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการของผู้รับคำปรึกษา ผู้รับคำปรึกษาจะเป็นผู้วางแผน หรือวางโครงการภายหลังจากที่ได้ประเมินพฤติกรรมของตนเองแล้ว อย่างมีระบบและมีเหตุผล (Corley. 1986 : 243 - 247)

วัชร ทรัพย์นิ (2525 : 179 - 180) ได้กล่าวถึง ความเป็นมาของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่า เกิดจากการที่กลาสเซอร์พิจารณาว่า ประสิทธิภาพของวิธีการดั้งเดิมที่นิยมใช้รักษาคณใช้กันอยู่นั้น ยังไม่มีประสิทธิภาพพอ จึงเริ่มคิดหาทางพัฒนาวิธีการบำบัดรักษา

แบบใหม่ขึ้น และในปี ค.ศ. 1957 เขาได้พัฒนาวิธีการช่วยเหลืออาชญากรด้วยวิธีการของเขาเอง โดยเน้นการฝึกให้เด็กมีความรับผิดชอบ ให้เด็กวางโครงการที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง และสัญญาว่าจะดำเนินการตามโครงการนั้น เขาจะไม่ยอมรับข้อแก้ตัวใดๆ ทั้งสิ้นของเด็ก ถ้าเด็กไม่ปฏิบัติตามสัญญาแต่พยายามหลีกเลี่ยงการลงโทษเด็ก ผลปรากฏว่าวิธีการนี้ได้ผลดี

การให้คำปรึกษาแบบนี้ไม่จำเป็นต้องดำเนินการในห้องแนะแนว แต่ผู้ให้คำปรึกษาอาจจะออกไปเล่นกับเด็ก เป็นตัวแบบของการเป็นคนที่มีความรับผิดชอบมาให้เด็กเห็น วิธีการของ กลาสเซอร์ เป็นวิธีการที่สามารถป้องกันปัญหาพฤติกรรมของเด็กได้เป็นอย่างดี และยังส่งเสริมให้เด็กมีความรับผิดชอบและฝึกทักษะในการคิดหาเหตุผล (Hansen. 1986 : 190)

2.1.4.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ และความต้องการพื้นฐาน

ของมนุษย์

คมเพชร จิตรสุกกุล (2530 : 153) ได้กล่าวว่า ธรรมชาติของมนุษย์ (View of Human Nature) ตามความเชื่อของกลาสเซอร์ที่ว่า มนุษย์มีความต้องการด้านจิตใจเพียงอย่างเดียว ตั้งแต่เกิดจนตาย และไม่ว่าจะเป็นชนชาติใดก็จะมีความต้องการเหมือนกัน ความต้องการดังกล่าว คือ ความต้องการมีเอกลักษณ์ (Need for an Identity) ซึ่งเป็นความต้องการของบุคคลที่อยากจะได้รับรู้ว่าตัวเรานั้นมีความแตกต่างจากบุคคลอื่นๆ และแยกออกจากบุคคลอื่นในโลกนี้

นอกจากนี้ วัชร ทรัพย์มี (2525 : 180-182) ได้อธิบายการพิจารณามนุษย์และหลักการของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงดังนี้คือ

1. พิจารณามนุษย์ในแง่ดี ว่ามีความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหาและการใช้ชีวิตตามความต้องการเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เขาไม่เห็นด้วยกับแนวคิดของนักการศึกษาบางคนที่เปรียบผู้เรียนเหมือนแจกันว่างเปล่า ซึ่งครูจะนำข้อเท็จจริงและแนวความคิดต่างๆ ไปใส่ให้ กลาสเซอร์เชื่อว่าครูเปรียบเหมือนผู้จัดสภาพแวดล้อมหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ศักยภาพอย่างเต็มที่ มนุษย์แต่ละคนมีความสามารถที่จะตัดสินใจได้ด้วยตนเองมากกว่าขึ้นอยู่กับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม หรือสถานการณ์ต่างๆ มนุษย์มีแรงจูงใจที่จะประสบความสำเร็จ มีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเอง และมีสัมพันธภาพอันดีต่อผู้อื่น

2. การที่มนุษย์รู้สึกว่าคุณมีความสามารถที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ได้ หรือความรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จ จะสร้างกำลังใจให้คุณคล้อยตามปัญหา การที่จะทำตนให้มีค่าขึ้นอยู่กับภาระการกระทำของบุคคลนั้นเองว่าทำสิ่งต่างๆ ได้สำเร็จมากน้อยเพียงใด

3. การได้รับความรักและมีโอกาสให้ความรักแก่ผู้อื่นเป็นความต้องการของมนุษย์ บุคคลที่รักผู้อื่นและได้รับความรักจากผู้อื่นจะรู้สึกว่ามีค่า กลาสเซอร์พิจารณาความรักจากการกระทำของบุคคลมากกว่าความรู้สึกของบุคคล สำหรับชีวิตในโรงเรียนหรือในวัยเรียน ความรักคือ ความรับผิดชอบต่อสังคมอันที่เด็กยินดีช่วยเหลือผู้อื่นที่มีปัญหาด้านสังคมและการเรียน

4. ปัญหาในการปรับตัวหลายประการ เกิดจากการไร้ความสามารถใน การตอบสนองความต้องการ อาการของการปรับตัวไม่ได้ จะหายไปเมื่อบุคคลสามารถตอบสนอง ความต้องการของตนเองได้ บุคคลที่ไม่สามารถสนองความต้องการ มีแนวโน้มจะบิดเบือนสภาพ ความเป็นจริง เขาจะตำหนิผู้อื่นและลืมไปว่าเขามีความรับผิดชอบที่จะแก้ปัญหา โดยพิจารณาจาก สภาพความเป็นจริง

5. แม้ว่าอารมณ์จะเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้น แต่เหตุผลเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้พฤติกรรม ของบุคคลมีประสิทธิภาพและทำให้บุคคลประสบความสำเร็จ การปล่อยให้อารมณ์มาครอบงำ จะนำไปสู่ความล้มเหลว อารมณ์ส่งผลถึงพฤติกรรม ดังนั้น การจะปรับปรุงพฤติกรรม จึงจำเป็นต้อง หลีกเลี่ยงอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม

6. หลักการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เน้นพฤติกรรมในระดับจิตสำนึกเป็นพฤติกรรม ที่ได้มีการวางแผนโครงการ ไม่ได้ปล่อยชีวิตให้ล่องลอย ไม่เน้นอดีตแต่เน้นปัจจุบันและอนาคต

7. องค์ประกอบที่จะทำให้คนปรับตัวได้ดี คือ ความรับผิดชอบ ความเป็นจริง และการ ประเมินพฤติกรรม

2.1.4.3 ความมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

วัชรีย์ ทรัพย์มี (2525 : 183 - 184) ได้อธิบายว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญ ความจริง มีวัตถุประสงค์ดังนี้คือ

1. ช่วยให้ผู้ถูกรับผิดชอบที่จะแก้ปัญหาและมีทักษะในการคิดแก้ปัญหา โดยเผชิญความจริง
2. ป้องกันไม่ให้ผู้ถูกรับผิดชอบชีวิตให้ล่องลอย โดยสนับสนุนให้วางแผนโครงการใน อนาคต และมีความมุ่งมั่นที่จะดำเนินการไปตามโครงการที่วางไว้
3. ส่งเสริมให้ผู้ถูกรับผิดชอบมีวุฒิภาวะ คือ เป็นตัวของตัวเองและสามารถช่วยตัวเองได้

4. ช่วยให้คุณคล้ารู้จักตนเองว่าเขาเป็นใคร เขาต้องการอะไรในชีวิต

5. ช่วยให้คุณคล้ค้นพบวิธีสนองความต้องการของตนเอง อย่างมีประสิทธิภาพขึ้น โดยไม่กระทบกระเทือนสิทธิของผู้อื่น

6. ช่วยให้คุณตระหนักในคุณค่าของตน โดยแนะแนวทางให้คุณรู้จักวิธีสร้างสัมพันธภาพอันดีกับบุคคลอื่น ให้อับได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับความผูกพันทางสังคม การให้และได้รับความรักจากผู้อื่น ซึ่งจะก่อให้เกิดความรู้สึกว่าตนมีคุณค่า

7. ช่วยให้คุณคล้รู้จักประเมินค่านิยม รู้จักพิจารณาว่าอะไรถูก อะไรผิด สิ่งใดควรกระทำหรือพึงละเว้น

กลาสเซอร์ (สุดถัย มุขยวงศา. 2533 : 15 - 16 ; อ้างอิงมาจาก Glasser. 1965) กล่าวถึงความมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่ามีเป้าหมายในการช่วยบุคคลให้พิจารณาและกำหนดเป้าหมายหรือความต้องการของตน ทั้งในปัจจุบันและในระยะยาวอย่างชัดเจน และช่วยให้เขาได้พิจารณาสิ่งที่เป็นอุปสรรคขัดขวางความก้าวหน้าไปสู่เป้าหมาย ทางทาสีกรูปแบบของพฤติกรรมใหม่ เพื่อไปสู่เป้าหมายหรือความต้องการนั้น

กลาสเซอร์ (วิชัย ทรัพย์มี. 2525 : 181 - 182 ; อ้างอิงมาจาก Glasser. 1965) กล่าวว่า พฤติกรรมที่จะทำให้บุคคลสามารถสนองความต้องการของตนเองได้ ซึ่งเป็นเป้าหมายของการให้คำปรึกษาจะต้องประกอบด้วย 3 ประการ คือ ความรับผิดชอบ (Responsibility) ความเป็นจริง (Reality) และความถูกต้อง หรือไม่ถูกต้อง (Right or Wrong) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความรับผิดชอบ คือ การที่บุคคลสามารถตอบสนองความต้องการของตน ซึ่งการกระทำนั้นจะต้องไม่กระทบกระเทือนสิทธิผู้อื่น บุคคลต้องมีความรับผิดชอบในการสนองความต้องการของตน โดยไม่มีข้อแก้ตัวถึงอุปสรรคนอสุด ปัจจุบัน หรืออุปสรรคที่เกิดจากบุคคลอื่นเป็นผู้กระทำ กลาสเซอร์ กล่าวว่า ถ้าบุคคลไม่มีความรับผิดชอบ ก็จะไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เราจะต้องสอนเด็กให้มีความรับผิดชอบที่ช่วยตนเองตั้งแต่เล็ก ๆ บุคคลยังมีความรับผิดชอบมากเพียงใดก็ยังมีสุขภาพจิตดีขึ้นเพียงนั้น

2. ความเป็นจริง บุคคลจะสามารถแก้ปัญหาของตนได้ ถ้าเขาเผชิญสภาพความเป็นจริง พิจารณาสถานการณ์ต่าง ๆ ตามที่เป็นจริง และตระหนักถึงความจริงว่า เขามีหน้าที่ต้องหาทางสนองความต้องการของเขาเองโดยไม่กระทบกระเทือนสิทธิผู้อื่น แม้ว่าหนทางที่จะสนองความต้องการนั้นจะมีอุปสรรคขวางอยู่ก็ตาม

3. การประเมินพฤติกรรมที่แสดงออกว่าถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง บุคคลจะต้องรู้จักพิจารณาสິงถูก สิ่งผิด การประเมินพฤติกรรมจะเป็นแรงกระตุ้นให้บุคคลเปลี่ยนพฤติกรรมไปสู่แนวทางใหม่ที่ถูกต้อง แม้ว่า กลาสเซอร์ จะไม่ได้ตั้งขึ้นเหมายว่า อะไรถูก อะไรผิด อะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำก็ตาม แต่เขาเชื่อว่าผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ควรสนับสนุนหลักการของศีลธรรมจรรยาที่ยอมรับกันทั่วไป เช่น การคบโกงเป็นสิ่งไม่ควรทำ ความซื่อสัตย์เป็นสิ่งที่ถูกต้อง งามสะอาดเดียวกัน ผู้ให้คำปรึกษาก็ควรทำตัวเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ผู้รับบริการ เช่น สนใจห่วงใยทุกข์สุขของผู้อื่น ซื่อสัตย์ มีความมุ่งมั่นในการกระทำตามที่ได้วางโครงการไว้แล้ว

คอร์เลย์ (Corley. 1991 : 375 - 376) ได้อธิบายถึงความมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่า เพื่อช่วยให้บุคคลแต่ละคนได้ค้นพบวิถีทางที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น ในการตอบสนองความต้องการของตนเอง กลาสเซอร์ ได้เน้นว่า การให้คำปรึกษานั้นจะต้องประกอบไปด้วยการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา ให้เรียนรู้วิถีชีวิตของเขาใหม่อีกครั้งหนึ่ง และช่วยเหลือให้เขามีชีวิตอยู่อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น การช่วยเหลือนี้รวมไปถึงการเผชิญหน้ากับผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้เขาได้พิจารณาในสิ่งที่เขากำลังกระทำ กำลังคิดและกำลังรู้สึกเพื่อที่จะค้นหาวิถีทางที่ดีกว่า สำหรับตนเองที่จะปฏิบัติ นอกจากนี้ การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง จะให้ความสนใจในสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษามีสติรับรู้ และต่อจากนั้น ก็จะช่วยให้เขามีระดับความรู้ตัวมากขึ้น เช่น ผู้รับคำปรึกษาที่รู้ถึงพฤติกรรมที่ไร้ประสิทธิภาพที่ตนปฏิบัติอยู่ เขาต้องเปิดกว้างมากยิ่งขึ้น ที่จะเรียนรู้ทางเลือกอื่น ๆ ในการปฏิบัติ การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงนี้แตกต่างจากการให้คำปรึกษาอื่น ๆ ตรงที่การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเกี่ยวข้องกับการสอนให้คนอยู่ในโลกด้วยวิถีทางที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น หัวใจของการให้คำปรึกษาก็คือการช่วยผู้รับคำปรึกษาให้เขาสามารถสนองตอบความต้องการของตนเองได้หรือไม่ ผู้รับคำปรึกษาจะ

เป็นผู้ตัดสินใจ สิ่งที่เขากำลังทำอยู่นั้น ทำให้เขาได้รับสิ่งที่เขาต้องการหรือไม่ และสิ่งไหนที่สมควรได้รับการเปลี่ยนแปลง ถ้ามีสิ่งที่ต้องการเปลี่ยนแปลงเขาต้องมีความเต็มใจที่จะทำ

จากความมุ่งหมายของการทำให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง สรุปได้ว่า การทำให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง มีเป้าหมายในการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาพิจารณาและตอบสนองความต้องการของตนเองสามารถตัดสินใจเลือกในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมแก่ตนเอง โดยมีความรับผิดชอบและกล้าเผชิญความจริง

2.1.4.4 ลักษณะ บทบาท และหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

วิธี ทริพย์มี (2525 : 184) ได้สรุปลักษณะและบทบาทของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ดังนี้

1. เป็นผู้ชอบติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ สนใจบุคคลอื่น ไม่ใส่ใจตัวเองอยู่เฉพาะในห้องแนะแนวเท่านั้น
2. เป็นผู้มีความเชื่อว่าการช่วยให้บุคคลเผชิญความจริง เป็นวิธีการช่วยให้บุคคลเรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. เป็นผู้ที่มีความตั้งใจจะเปิดเผยและอภิปรายเรื่องต่างๆ กับผู้รับคำปรึกษา ตลอดจนให้ความอบอุ่น เป็นมิตร เปิดเผย มีความจริงใจและมองโลกในแง่ดี
4. ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ ในการสนองความต้องการของตนเองโดยไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น
5. ในการให้ความช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องสร้างสัมพันธภาพอันใกล้ชิดกับผู้รับคำปรึกษา
6. ผู้ให้คำปรึกษาจะสอนวิธีที่ควรประพฤติปฏิบัติแก่ผู้รับคำปรึกษา ด้วยการสอนโดยตรงด้วยการเป็นตัวแบบให้ หรือโดยการสนทนากันในเรื่องปัญหา ตั้งแต่ช่วงสวดประจำวัน ชีวิตแต่งงาน ศาสนา และประเด็นที่น่าสนใจต่างๆ
7. ผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยกันวางโครงการเพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและสนับสนุนให้ผู้รับบริการมีความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติตามโครงการที่วางไว้ โดยไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ ทั้งสิ้น

นอกจากนี้ คมเพชร จัตรศุภกุล (2530 : 162 - 163) ได้อธิบายถึงหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาว่า ผู้ให้คำปรึกษาจะมีลักษณะเป็นครูซักถามสิ่งต่าง ๆ มากมาย เกี่ยวกับพฤติกรรมปัจจุบันของผู้มีปัญหา คำถามเหล่านี้จะนำไปสู่การรับรู้ถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหา การตัดสินใจคุณค่าของพฤติกรรมของผู้มีปัญหา ตลอดจนการวางแผนชีวิตอย่างมีความรับผิดชอบ การพูดคุยสนทนาของผู้ให้คำปรึกษาจะมีลักษณะของความกระตือรือร้น เขาจะพูดคุยเรื่องต่างๆ แม้จะไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ปัญหา บางทีจะใช้อารมณ์ขันเข้ามาแทรก แต่ผู้ให้คำปรึกษาจะไม่ใช้คำพูดที่เยาะเย้ย เสียดสีผู้มีปัญหา ในการนี้ผู้มีปัญหากระทำอะไร ไม่สำเร็จและพยายามแก้ตัว ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้เทคนิคการเผชิญความจริงว่าเป็นการไม่ยอมรับข้อแก้ตัว

ในการช่วยให้บุคคลที่มีปัญหาพัฒนาความสามารถที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ๆ ได้นั้น ผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะต้องมีลักษณะต่างๆ ตามความคิดของกลาสเฮอร์ (Hansen, 1986 : 186 - 187) ดังนี้

1. ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ เป็นผู้ที่มีความอดทน มีความสนใจในสิ่งต่างๆ มีความแตกต่างจากคนอื่น และไวต่อความรู้สึกของผู้มีปัญหา
2. สามารถสนองความต้องการของตนเองได้ มีความเต็มใจในการที่จะแข่งขันหรือต่อสู้กับบุคคลอื่นๆ
3. สามารถสื่อสารความเห็นอกเห็นใจ และการยอมรับให้ผู้มีปัญหาเข้าหาใจได้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่มีปัญหาในเรื่องของการมีเอกลักษณ์แห่งตนที่ล้มเหลว หรือผู้ที่อยู่อย่างโดดเดี่ยว
4. สิ่งที่สำคัญประการสุดท้ายคือ สามารถเข้าไปเกี่ยวข้องกับอารมณ์กับผู้มีปัญหาได้ แต่ต้องเป็นไปในลักษณะการช่วยเหลือ ไม่ใช่ทำลาย

คอร์เลย์ (Corley, 1991:376) ได้อธิบายถึงบทบาทและหน้าที่ของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่า ภาระของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง คือการเข้าไปเกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพกับผู้รับคำปรึกษา ซึ่งการกระทำนี้ จะเป็นการวางรากฐานไปสู่กระบวนการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะทำหน้าที่ในฐานะครูผู้หนึ่งด้วยการเป็นผู้มีความคล่องแคล่วในการให้คำปรึกษา ในการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาให้กำหนดแผนการปฏิบัติ ในการเสนอให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติตนตามทางเลือกอื่นๆ รวมทั้งการสอนให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติตามเกณฑ์

ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้คำถามพื้นฐานของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เพื่อถามผู้รับคำปรึกษาดังนี้ "สิ่งที่คุณกำลังเลือกที่จะกระทำนี้ สามารถทำให้คุณได้รับสิ่งที่คุณต้องการได้หรือไม่?" ถ้าผู้รับคำปรึกษาพิจารณาว่าสิ่งที่เขากำลังทำอยู่นั้น ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของเขาได้ ผู้ให้คำปรึกษาต้องแนะนำทางเลือกอื่นในการปฏิบัติ ผู้ให้คำปรึกษาอาจจะต้องสอนให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้วิธีที่จะสร้างความสำเร็จด้วยการสังเกตและรับผิดชอบในสิ่งที่เขาเองเป็นผู้เลือกด้วย (อุษณีย์ ทองสพรรณ. 2538 : 45 ; อ้างอิงมาจาก Corley. 1991)

2.1.4.5 กระบวนการและเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

กลาสเซอร์ ได้เสนอหลักการเพื่อเป็นแนวทางในการให้คำปรึกษาดังต่อไปนี้ (คมเพชร ฉัตรศุภกุล. 2530 : 158 - 161 ; อ้างอิงมาจาก Glasser. 1956)

1. ความเกี่ยวข้องกับผู้มีปัญหา (Involvement) โดยหน้าที่ผู้ให้คำปรึกษาต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับสัมพันธกับผู้มีปัญหา ทว่าการสื่อสารให้รู้ว่าคุณให้คำปรึกษาเห็นอกเห็นใจ มีความสนใจและความเอาใจใส่ต่อผู้มีปัญหา ในโรงเรียนนั้นก็ควรจะสร้างบรรยากาศที่ทำให้เด็กเรียนได้ใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียน อันจะเป็นผลทำให้เกิดความรู้สึกอยากเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ดังนั้นทักษะที่จะเกี่ยวข้องกับผู้มีปัญหาจึงมีความสำคัญมากต่อผู้ให้คำปรึกษา

2. พฤติกรรมในปัจจุบัน (Current Behavior) ไม่มีใครเลยที่จะได้รับความสำเร็จในเรื่องเอกลักษณ์แห่งตน ถ้าหากบุคคลเหล่านั้นไม่ตระหนักถึงเกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเองในปัจจุบัน ดังนั้นผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับผู้มีปัญหาแล้วยังช่วยให้บุคคลได้รับรู้พฤติกรรมของตนเองอย่างสม่ำเสมอด้วย เช่น ผู้ให้คำปรึกษาอาจจะใช้คำถามต่าง ๆ "ท่านกำลังทำอะไร" และจะไม่ถามว่า "ท่านได้ทำอะไรไปแล้ว" หรือ "ท่านเคยทำอะไรบ้าง"

3. การตัดสินคุณค่า (Value Judgement) ในขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะให้ผู้มีปัญหาได้มีโอกาสพิจารณาพฤติกรรมของตนเอง ตัดสินพฤติกรรมโดยมองในแง่ของจุดหมายของพฤติกรรมและความต้องการในโลกที่เป็นจริง ผู้มีปัญหาก็จะตัดสินว่าพฤติกรรมนั้นมีข้อดีอย่างไรสำหรับตนเอง และบุคคลที่สำคัญในชีวิตของเขา นอกจากนี้จะต้องตัดสินด้วยว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นที่ยอมรับทางสังคมหรือไม่

4. การวางแผนพฤติกรรม (Planning Responsible Behavior) เมื่อผู้มีปัญหาได้ตัดสินใจคุณค่าของพฤติกรรมแล้วว่าพฤติกรรมอะไรดีหรือไม่ดี ผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยต่อไปอีกโดยที่เขาได้มีการวางแผนที่เป็นจริงเพื่อจะดำเนินการสิ่งที่เขาตัดสินใจไปแล้ว อีกประการหนึ่งคือ จะต้องพิจารณาว่าแผนการนั้นไม่เกินความสามารถของผู้ที่มีปัญหาที่จะกระทำได้อย่างสำเร็จและมีความแน่ใจว่าผู้มีปัญหา มีแรงจูงใจที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ตามแผนการที่วางเอาไว้ ถ้าหากแผนการนั้นไม่สำเร็จควรจะต้องทิ้งไปและสร้างแผนการใหม่ขึ้นมาแทน

5. ข้อผูกพัน (Commitment) ในบางครั้งแม้จะมีแผนการที่ดีอย่างไรก็ตาม ก็ไม่อาจกล่าวได้ว่า บุคคลจะประสบความสำเร็จ ดังนั้นหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การสร้างข้อผูกพันกับผู้ให้คำปรึกษา แต่ในระยะต่อไปเมื่อผู้มีปัญหาได้รับความรู้สึกว่าตนเอง มีคุณค่า ข้อผูกพันทั้งหลายก็จะเป็นข้อผูกพันกับตนเอง

6. การไม่มีข้อแก้ตัว (No Excuses) เมื่อผู้มีปัญหาจะกระทำตามข้อผูกพันได้อย่างสำเร็จ ผู้มีปัญหาคควรจะดำเนินการพิจารณาคุณค่าของพฤติกรรมใหม่อีกครั้ง เป็นแผนที่ดีมีเหตุผล สิ่งก็ตามมาคือ การสร้างข้อผูกพันใหม่หรืออาจจะไม่ยอมรับข้อผูกพันนั้นก็ได ในกรณีที่ผู้มีปัญหาปฏิเสธที่จะสร้างแผนใหม่ ก็จะทำให้การให้คำปรึกษาลิ้นสุดลง ถ้าผู้มีปัญหายินดีที่จะสร้างข้อมูลใหม่ ผู้ให้คำปรึกษาก็จะช่วยเขา และให้เขายอมรับว่าจะไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ อีกถ้าหากแผนนั้นล้มเหลวไป

7. ไม่มีการทำโทษ (No Punishment) การทำโทษจะสร้างความเจ็บปวดทั้งด้านร่างกายและจิตใจ โดยทั่วไปมนุษย์จะใช้การลงโทษเพื่อเปลี่ยนพฤติกรรมของการถูกทำโทษ แต่จริง ๆ แล้วการทำโทษนั้นจะมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญซ่อนเร้นอยู่ด้วยคือ การทำให้ผู้มีปัญหารับรู้ว่าเขามีความผิดจริง ๆ ไม่ว่าการทำโทษจะเข้าในกรณีใดก็ตาม การทำโทษจะทำลายโอกาสที่บุคคลจะมีความเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นๆ

คอร์เลย์ (อุษณีย์ ทองสธรรม. 2538 : 44 - 48 ; อ้างอิงมาจาก Corley. 1991 : 379 - 383) ได้กล่าวถึงหลักในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงดังนี้คือ

1. สำรวจความต้องการและการรับรู้ของผู้รับคำปรึกษา (Exploring Needs and Perception) ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้ทักษะในการตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาได้ตระหนักถึงความต้องการของตนเอง ตลอดจนวิธีการในการตอบสนองความต้องการนั้น ส่วนหนึ่งของการ

าให้คำปรึกษารวมทั้งการกำหนดพฤติกรรมของตนเองเพื่อให้ความต้องการของเขาใกล้เคียงกับความจริง ทักษะของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง คือ การไม่วิพากษ์วิจารณ์แต่จะยอมรับผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้เขาได้เปิดเผยโลกส่วนตัวของเขา ทำให้ผู้ให้คำปรึกษามีโอกาสได้สำรวจชีวิตของเขาในทุก ๆ ด้าน รวมทั้งสิ่งที่เขาต้องการจากครอบครัว เพื่อนและงาน ยิ่งไปกว่านั้น คือ เขามีความคาดหวังสิ่งใดจากผู้ให้คำปรึกษาและจากตนเอง

การสำรวจนี้ควรจะทำต่อเนื่องตลอดกระบวนการให้คำปรึกษาเพราะสภาพต่าง ๆ ในชีวิตของผู้รับคำปรึกษาอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ คำถามที่เป็นประโยชน์ในการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถหาข้อสรุปได้อย่างแน่นอนว่าอะไรคือสิ่งที่เขาต้องการ คือ "ถ้าคุณเป็นคนที่คุณต้องการจะเป็นได้ คุณจะเป็นคนแบบไหน" "ถ้าคุณสามารถมีในสิ่งที่คุณต้องการจะมี คุณอยากจะมีอะไร" "ครอบครัวของคุณเป็นอย่างไร ถ้าบังเอิญความต้องการของคุณและเขาเป็นสิ่งที่เดียวกันพอดี" "คุณคิดว่าคุณกำลังทำอะไรอยู่ ถ้าในขณะที่คุณมีชีวิตอยู่บนเส้นทางที่คุณปรารถนา" ภายหลังการสำรวจเสร็จสิ้นแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาพิจารณาพฤติกรรมของเขาเพื่อตัดสินใจว่าสิ่งที่เขากำลังกระทำอยู่นี้ จะนำไปสู่ความต้องการของเขาได้หรือไม่

2. เน้นความสนใจที่พฤติกรรมในปัจจุบัน (Focus on Current Behavior) การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะเน้นพฤติกรรมปัจจุบัน และจะสนใจเรื่องราวในอดีต ก็เพียงแค่เฉพาะบางแง่มุมที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของผู้มารับคำปรึกษาในปัจจุบันเท่านั้น การเน้นความสนใจที่พฤติกรรมปัจจุบันนี้ทำได้โดยการใช้คำถามที่มีคำข้อบ่งชี้ สำหรับผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎีนี้ นั่นคือ "คุณกำลังทำอะไร" แม้ว่าปัญหาหลายปัญหาอาจมีรากฐานมาจากอดีตก็ตาม แต่ผู้รับคำปรึกษา ก็จำเป็นต้องเรียนรู้วิธีจัดการกับปัญหาเหล่านั้นในปัจจุบันด้วย ทางเลือกที่ดีกว่าเพื่อที่จะนำไปสู่ความต้องการได้สำเร็จ กลาสเชอร์กล่าวว่า ความล้มเหลวในอดีตจะเป็นเช่นนั้นไม่สำคัญ เพราะไม่ว่าผู้ให้คำปรึกษาหรือผู้รับคำปรึกษาก็ไม่สามารถจะจัดการอะไรกับสิ่งเหล่านั้นได้ สิ่งที่สามารถทำได้ในปัจจุบันคือ การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสร้างทางเลือกใหม่ที่น่าพอใจกว่า การนำเอาอดีตมาอภิปรายนั้นสามารถทำได้ในจุดประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้วางแผนสำหรับอนาคตที่ดีขึ้น ภาระของผู้ให้คำปรึกษาคือ การมุ่งหน้าที่จะให้ผู้รับคำปรึกษาจัดการกับสถานการณ์ในปัจจุบันของตนเอง

ในตอนเริ่มต้นของการให้คำปรึกษาจะเป็นจะต้องพูดคุยกับผู้รับคำปรึกษาให้ครอบคลุมเกี่ยวกับชีวิตของเขา การสำรวจนี้จะเป็นขั้นเริ่มต้นที่จะนำไปสู่การประเมินในขั้นต่อไปว่าสิ่งต่าง ๆ ที่เขาไปสู่ทิศทางที่พึงประสงค์หรือไม่ ผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่โดยการถือกระจกตรงหน้าผู้รับคำปรึกษาพร้อมทั้งถามว่า "คุณมองเห็นอะไรเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบันและอนาคตบ้าง" การสะท้อนความรู้สึกนี้จะทำให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความกระจำงแจ้ง

การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะเฟ่งความสนใจที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในปัจจุบัน ไม่เพียงแต่การเปลี่ยนทัศนคติและความรู้สึกเท่านั้น และไม่ได้หมายความว่าทัศนคติไม่มีความสำคัญ แต่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายกว่าการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และถือว่าเป็นคุณค่าในกระบวนการให้คำปรึกษา แม้ว่าการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะมีการกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาอภิปรายถึงความรู้สึกอยู่บ้างก็เพื่อที่จะเน้นให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความกระจำงแจ้งในการกระทำที่สอดคล้องกับความรู้สึก จุดมุ่งหมายก็คือ การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจในความรับผิดชอบต่อความรู้สึกของตนเอง คำถามที่อาจจะนำมาใช้ถามก็คือ "คุณกำลังทำอะไรอยู่" "ในสัปดาห์ที่ผ่านมาคุณต้องการจะทำอะไร เช่นเดียวกับกำลังทำอะไรบ้าง" "อะไรทำให้คุณไม่สามารถทำในสิ่งที่คุณต้องการทำ" "คุณจะทำอะไรในวันพรุ่งนี้บ้าง"

3. ให้ผู้รับคำปรึกษาประเมินพฤติกรรมของตนเอง (Getting Clients to Evaluate Their Behavior) ประเด็นสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงก็คือ การให้ผู้รับคำปรึกษาได้ประเมินค่าพฤติกรรมของตนเองว่า พฤติกรรมในปัจจุบันของคุณสมหวังในสิ่งที่ต้องการหรือไม่ และพฤติกรรมนี้จะนำไปสู่ทิศทางที่คุณต้องการหรือไม่

ทักษะในการตั้งคำถามของผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาประเมินพฤติกรรมของตนเองได้ เช่น "สิ่งที่คุณทำนี้ ทำให้คุณมีความสุข หรือความทุกข์" "สิ่งที่คุณกำลังทำอยู่นี้เป็นสิ่งที่ต้องการทำหรือไม่" "สิ่งที่คุณกำลังทำอยู่นี้เป็นการขัดต่อระเบียบหรือไม่" "คุณจะให้สัญญาว่าจะปฏิบัติตนอย่างไรในการให้คำปรึกษา และจะปฏิบัติอย่างไรเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเอง" ผู้ให้คำปรึกษาสามารถที่จะกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาตัดสินใจคุณค่าได้โดยการถามเขาเกี่ยวกับความต้องการ การรับรู้และผลของพฤติกรรมเป็นภาระของผู้ให้คำปรึกษาที่จะเผชิญหน้ากับผู้รับคำปรึกษา

เกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดจากพฤติกรรมของเขา ถ้าปราศจากการประเมินตนเองนี้ผู้รับคำปรึกษาจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

ผู้รับคำปรึกษาบางคนยืนยันว่าเขาไม่มีปัญหาและพฤติกรรมของเขาก็ไม่ได้ทำให้เขาประสบกับปัญหา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องระลึกว่าเขาประหลาดใจไปตามการรับรู้ของเขา การที่คำปรึกษาจะไม่สามารถยอมรับว่าสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษาได้รับรู้นั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงจากสิ่งที่ผู้ให้คำปรึกษาและผู้ใกล้ชิดผู้รับคำปรึกษาได้รับรู้ ในกรณีเช่นนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องอาศัยทักษะในการตั้งคำถาม ความอดทนเป็นสิ่งสำคัญในกรณีที่ผู้รับคำปรึกษาที่มีความยุ่งยาก ต้องอาศัยเวลา ทำให้เขาตระหนักในพฤติกรรมของตนเองว่าไม่สามารถทำให้เขาได้รับในสิ่งที่เขาต้องการได้ และไม่สามารถนำเขาไปสู่ทิศทางที่เขาต้องการได้

4. กำหนดแผนและข้อผูกพัน (Planning and Commitment) เมื่อผู้รับคำปรึกษาตัดสินใจได้แล้วว่า อะไรคือสิ่งที่เขาต้องการจะเปลี่ยนแปลง เขาจะต้องพร้อมที่จะสำรวจพฤติกรรมทางบวกอื่นๆ และกำหนดแผนการปฏิบัติภายหลังจากแผนที่ได้กำหนดลงภายใต้การร่วมมือระหว่างผู้ให้คำปรึกษา และผู้รับคำปรึกษาแล้วจะต้องทำข้อผูกพันเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้ปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้

งานสำคัญสำหรับการให้คำปรึกษา คือ การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษากำหนดแนวทางที่จะตอบสนองความต้องการของเขา กระบวนการของการวางแผน ตลอดจนการดำเนินการตามแผนนั้นคือ วิธีที่ผู้รับคำปรึกษาควบคุมชีวิตของตนเอง วิธีนี้ถือว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ได้เตรียมมาให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับข้อมูลใหม่ และช่วยทำให้เขาได้ค้นพบทางเลือกใหม่ที่มีประสิทธิภาพที่สามารถสนองความต้องการของเขาได้ จุดมุ่งหมายของการวางแผน คือ การเตรียมการเพื่อประสบความสำเร็จในระยะนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษานึกถึงความรับผิดชอบในการเลือกและปฏิบัติตนอย่างต่อเนื่องเพื่อเตือนให้ผู้รับคำปรึกษาระลึกว่าไม่มีผู้ใดในโลกที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเขามีชีวิตอยู่เพื่อเขา

ในการวางแผนหรือกำหนดแผนนั้นควรมีลักษณะดังนี้

1. แผนนั้นควรอยู่ภายใต้ขอบเขตความสามารถของผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องช่วยให้แผนนั้นมีความสัมพันธ์กับความต้องการที่จะตอบสนองเขา

2. แผนที่ดีจะต้องเข้าใจง่าย แม้ว่าผู้รับคำปรึกษาจะต้องการแผนที่เฉพาะเจาะจง เห็นชัดเจน ประเมินผลได้ก็ควรจะยืดหยุ่นและเปิดโอกาสให้เปลี่ยนแปลงแก้ไขได้
3. แผนนั้นควรเป็นแผนที่สามารถปฏิบัติจริงได้ผู้ให้คำปรึกษาสามารถช่วยให้ผู้รับคำปรึกษา รู้ว่าแม้จะเป็นแผนเล็กๆ แต่ก็ช่วยให้เขาเปลี่ยนแปลงไปตามที่เขาต้องการได้
4. แผนนั้นมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่ดีและกำหนดสิ่ง que ผู้รับคำปรึกษามีความเต็มใจที่จะทำ
5. ผู้ให้คำปรึกษาควรกระตุ้นผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติตามแผนด้วยตนเอง โดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับผู้ใด แผนที่สร้างขึ้นมาโดยขึ้นอยู่กับผู้อื่นเปรียบเหมือนเรือไม่อาจแล่นเองได้ หากต้องอาศัยความเมตตาจากมหาสมุทรนั่นเอง
6. แผนที่มีประสิทธิภาพ คือ แผนที่จะต้องทำซ้ำได้เหมาะสม ที่จะใช้ปฏิบัติทุกวัน
7. แผนนั้นควรเป็นแผนที่สามารถจะปฏิบัติได้นานเท่าที่ต้องการ ผู้ให้คำปรึกษาสามารถถามผู้รับคำปรึกษาได้ว่า "วันนี้คุณตั้งใจที่จะทำอะไร เพื่อเป็นการเริ่มต้นในการเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณพูดว่าคุณอยากจะหยุดความเศร้าเสียใจแล้วตอนนี้คุณกำลังทำอะไร เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายนั้น"
8. แผนที่มีประสิทธิภาพจะต้องเกี่ยวข้องกับกิจกรรม เช่น ผู้รับคำปรึกษาวางแผนต่าง ๆ ดังนี้ ทำงาน ฯลฯ เขียนจดหมายถึงเพื่อน ผูกโยคะ สละเวลาสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง เพื่อทำงานอาสาสมัคร
9. ก่อนที่ผู้รับคำปรึกษาจะปฏิบัติตามแผนนั้น ควรให้เขาร่วมประเมินแผนที่เขากำหนดไว้ว่า สามารถปฏิบัติได้จริงหรือไม่ มีความสัมพันธ์กับความต้องการของเขาหรือไม่ และภายหลังจากการนำแผนไปปฏิบัติจริงแล้วการนำแผนมาประเมินใหม่อีกครั้งก็ยังคงเป็นประโยชน์ ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องถามผู้รับคำปรึกษาว่า แผนของคุณสามารถช่วยคุณได้หรือไม่ ถ้าแผนนั้นใช้ไม่ได้แล้วจะมีการกลับไปประเมินใหม่และพิจารณาทางเลือกใหม่
10. เพื่อที่จะให้ผู้รับคำปรึกษาผูกพันตนเองกับแผนที่กำหนดไว้จะต้องให้เขาเขียนข้อผูกพันด้วยความตั้งใจที่จะปฏิบัติตาม แผนที่ว่าวางไว้จะไม่มี ความหมาย ถ้าปราศจากข้อผูกพันของผู้รับคำปรึกษาที่จะปฏิบัติตามกลวิธีและเทคนิค การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่กล่าวมาข้างต้นนั้น มีจุดมุ่งหมาย

หลัก เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถนำตนเองได้ มีความรับผิดชอบและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นไปตามที่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของตนเอง

นอกจากนี้ เทคนิคพิเศษในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง คอร์เลย์ (อุษณีย์ ทองสธรรม. 2538 : 48 ; อ้างอิงมาจาก Corley. 1991 : 383 - 385) ได้แก่

1. ศิลปะในการตั้งคำถามด้วยความชำนาญ

เพราะว่าการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นการตั้งคำถามในระดับที่มากกว่าการให้คำปรึกษาอื่นๆ ผู้ให้คำปรึกษาจึงมีความจำเป็นต้องพัฒนาทักษะในการตั้งคำถามให้กว้างขวาง วัตถุประสงค์หลัก 4 ประการของการให้คำปรึกษา คือ เพื่อเข้าสู่โลกส่วนตัวของผู้รับคำปรึกษา เพื่อรวบรวมข้อมูล เพื่อให้ข้อมูล และช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถควบคุมวิถีชีวิตของเขาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. เทคนิคการช่วยตนเองในโปรแกรมการพัฒนาตนเอง โปรแกรมการพัฒนาตนเองเป็นการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษา ได้พิจารณาเกี่ยวกับการตอบสนองความต้องการเท่า ๆ กับการพิจารณาพฤติกรรมที่กำหนดไว้ เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลง "การเปลี่ยนแปลง" นั้นรวมถึง "การกระทำพฤติกรรม" แทนที่ "การยกเลิกพฤติกรรม" และ "พฤติกรรมที่พึงประสงค์" แทนที่ "พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์"

3. การใช้อารมณ์ขัน

การใช้อารมณ์ขันอย่างมีประสิทธิภาพจะต้องใช้อย่างเหมาะสมและต้องช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถมองสถานการณ์ต่างๆ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น อารมณ์ที่ใช้จะต้องไม่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้ง การเยาะเย้ยหรือขาดความเคารพ

ในทางตรงกันข้าม การใช้อารมณ์ขันก่อให้เกิดอันตรายได้ในกรณีไปกระทบกับปัญหาของผู้รับคำปรึกษา ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองภายในจิตใจของผู้รับคำปรึกษาและการทำให้ผู้รับคำปรึกษา รู้สึกไม่พอใจ

อารมณ์ขันที่กระทบกับความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของผู้รับคำปรึกษาด้วยการทำให้ผู้รับคำปรึกษา รู้สึกตนเองน่ารังเกียจและรู้สึกอับอายนั้นเป็นการใช้อย่างไม่เหมาะสม และเป็นการกระทำที่ผิดไปจากจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษา

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

2.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

แฮริส (Harris. 1992 : 1264 - A) ได้ศึกษาผลของการทำให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง และทฤษฎีควบคุมของกลาสเซอร์ที่มีต่อความรับผิดชอบของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตามโครงการป้องกันการตั้งครรภ์วัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจำนวน 27 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มที่ 1 คือ นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง และทฤษฎีควบคุมของกลาสเซอร์ และกลุ่มที่ 2 คือ นักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและทฤษฎีควบคุมของกลาสเซอร์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง และทฤษฎีควบคุมของกลาสเซอร์ มีความรับผิดชอบมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเผชิญความจริงและทฤษฎีควบคุมของกลาสเซอร์ โดยเฉพาะความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเอง

คัลลินเนน (Cullinane. 1996 : 3546 - A) ได้ศึกษารายกรณีเกี่ยวกับอิทธิพลของการใช้ทฤษฎีการควบคุมของกลาสเซอร์ และทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อการพัฒนาครูในโรงเรียนแห่งหนึ่ง ซึ่งได้รับการคัดเลือกว่าเป็นโรงเรียนที่มีคุณภาพดี ผลการศึกษาพบว่า การใช้ทฤษฎีการควบคุมของกลาสเซอร์และทฤษฎีเผชิญความจริง ทำให้ครูมีการพัฒนาด้านสัมพันธภาพ มีความมั่นใจ และตระหนักถึงความต้องการของตนเอง

ซัง (Chang. 1995 : 1706 - 7 - A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาหรือการสอนตามรูปแบบของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและทฤษฎีควบคุมของกลาสเซอร์ แก่นักศึกษามหาวิทยาลัยไต้หวัน ผลการศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษาหรือการสอนตามรูปแบบของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง และทฤษฎีควบคุมของกลาสเซอร์ สามารถพัฒนาทัศนคติด้านการเรียน ความรับผิดชอบและการเรียนรู้ที่จะควบคุมวิธีการดำเนินชีวิตที่เหมาะสมของนักศึกษาได้

2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สุดถัย มุขยวงศา (2533 : 46) ได้ศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยใช้แนวความคิดแบบพิจารณาความจริงที่มีต่อนิสัยและทัศนคติในการเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษา

พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม โดยใช้แนวความคิดแบบพิจารณาความจริง มีนิสัยและทัศนคติในการเรียนดีขึ้น

จันทร์รัตน์ ยี่ริศศิริ (2536 : 64) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนานิเบศร์ จังหวัดนนทบุรี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงภายหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อุษณีย์ ทองสพธรรม (2538 : 67) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงเพื่อลดความวิตกกังวลในการสอบเพื่อศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาหินกุล จังหวัดอุบลราชธานี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความวิตกกังวลในการสอบเพื่อศึกษาต่อลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประวีณ สุทธิสง่า (2540 : 84) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อาเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ได้ไม่แตกต่างกัน

จากผลการวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศจะพบได้ว่า การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง สามารถพัฒนาความรับผิดชอบ สัมพันธภาพ การตระหนักรู้ถึงความต้องการของตนเอง อัตมโนทัศน์ด้านการเรียน นิสัยและทัศนคติในการเรียน พฤติกรรมตั้งใจเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2

คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จังหวัดสงขลา ที่มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสมที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม "ใครเอ่ย" และจากการประเมินพฤติกรรม การแสดงออกในกลุ่มเพื่อน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2

คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปีการศึกษา 2540 ที่มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสม จำนวน 16 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร โดยมีขั้นตอน ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยให้นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ จำนวน 4 สาขาวิชา จำนวน 82 คน ตอบแบบสอบถาม "ใครเอ่ย" แล้วนับความถี่ที่นักศึกษาทั้งหมดระบุชื่อเพื่อนหรือชื่อตนเอง โดยเรียงชื่อนักศึกษาที่ระบุว่า มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสมจากความถี่น้อย ไปหามาก แล้วคัดเลือกนักศึกษาที่มีพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสมจากแบบสอบถาม "ใครเอ่ย" ตั้งแต่ 4 - 6 ชื่อ ได้นักศึกษาจำนวน 22 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาสาขาวิชาสัตวศาสตร์ 4 คน สาขาวิชาวาริชศาสตร์ 4 คน สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร 5 คน และสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ 9 คน ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวนนักศึกษาในแต่ละสาขาวิชาที่มีพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสมตั้งแต่ 4-6 ข้อ ที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม "ใครเอ่ย"

นัก ศึก ษา คน ที่	สาขาวิชา	จำนวนข้อของพฤติกรรม การแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ไม่เหมาะสมที่ได้จากการ ตอบแบบสอบถาม"ใครเอ่ย"	กล่าวคำ ทักทาย	สนทนา	แสดง ความคิด เห็น	ให้กำลังใจ	ให้การ ช่วยเหลือ	วิจารณ์	ยอมรับ วิจารณ์	การ ปฏิบัติ
1.	สัตวศาสตร์	5			/		/	/	/	/
2.	สัตวศาสตร์	4					/	/	/	/
3.	สัตวศาสตร์	4					/	/	/	/
4.	สัตวศาสตร์	5	/		/			/	/	/
5.	วาริชศาสตร์	6	/	/	/			/	/	/
6.	วาริชศาสตร์	4				/	/	/	/	/
7.	วาริชศาสตร์	6			/	/	/	/	/	/
8.	วาริชศาสตร์	4	/	/	/					/
9.	เศรษฐศาสตร์	4			/			/	/	/
10.	เศรษฐศาสตร์	4				/		/	/	/
11.	เศรษฐศาสตร์	4				/		/	/	/
12.	เศรษฐศาสตร์	4			/			/	/	/
13.	เศรษฐศาสตร์	5	/	/	/			/	/	
14.	เกษตรศาสตร์	5				/	/	/	/	/
15.	เกษตรศาสตร์	4			/			/	/	/
16.	เกษตรศาสตร์	4			/		/	/	/	/
17.	เกษตรศาสตร์	4			/		/		/	/
18.	เกษตรศาสตร์	5				/	/	/	/	/

ตาราง 2 (ต่อ)

นัก ศึก ษา คนที่	สาขาวิชา	จำนวนชื่อของพฤติกรรม การแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ไม่เหมาะสมที่ได้จากการ ตอบแบบสอบถาม"ใครเอ่ย"	กล่าวคำ ท้าทาย	สนทนา	แสดง ความคิด เห็น	ให้กำลังใจ	ให้การ ช่วยเหลือ	วิจารณ์	ยอมรับ วิจารณ์	การ ปฏิบัติ
19.	เกษตรศาสตร์	4	/	/			/			/
20.	เกษตรศาสตร์	5	/		/		/	/	/	
21.	เกษตรศาสตร์	4	/	/	/					/
22.	เกษตรศาสตร์	5				/	/	/	/	/
	รวม		7	5	13	7	12	18	18	19

2. ผู้วิจัยให้นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ จำนวน 4 สาขาวิชา จำนวน 82 คน ตอบแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนโดยนักศึกษานในแต่ละสาขาประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของตนเองและเพื่อนโดยให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วผู้วิจัยเรียงคะแนนจากมากไปหาน้อย ได้นักศึกษาที่มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเหมาะสม จำนวน 62 คน และนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ไม่เหมาะสม จำนวน 20 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาสาขาวิชาสัตวศาสตร์ 4 คน สาขาวิชาวาริชศาสตร์ 4 คน สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร 4 คน และสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ 8 คน ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนนักศึกษานในแต่ละสาขาวิชาที่มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสม ที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม "ใครเอ่ย" และจากการตอบแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน

จำนวนนักศึกษา แต่ละสาขาวิชา		จำนวนนักศึกษาจาก การตอบแบบสอบถาม "ใครเอ่ย"	จำนวนนักศึกษาจากการ ตอบแบบประเมินพฤติกรรม การแสดงออกในกลุ่มเพื่อน
สัตวศาสตร์	16 คน	4	4
วาริชศาสตร์	15 คน	4	4
เศรษฐศาสตร์เกษตร	16 คน	5	4
เกษตรศาสตร์	35 คน	9	8
รวม	82 คน	22	20

3. ผู้วิจัยคัดเลือกนักศึกษานข้อ 1. และนักศึกษานข้อ 2. ที่มีพฤติกรรม การแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสมที่มีรายชื่อตรงกัน ได้นักศึกษาจำนวน 20 คน ดังรายละเอียด ในตาราง 4

ตาราง 4 จำนวนนักศึกษานแต่ละสาขาวิชาที่มีพฤติกรรม การแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสม และมีรายชื่อตรงกัน ที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม "ใครเอ่ย" และจากการตอบแบบประเมิน พฤติกรรม การแสดงออกในกลุ่มเพื่อน

จำนวนนักศึกษา แต่ละสาขาวิชา		จำนวนนักศึกษาจาก การตอบแบบสอบถาม "ใครเอ่ย"	จำนวนนักศึกษาจากการ ตอบแบบประเมินพฤติกรรม การแสดงออกในกลุ่มเพื่อน	จำนวนนักศึกษาที่มี รายชื่อตรงกัน
สัตวศาสตร์	16 คน	4	4	4
วาริชศาสตร์	15 คน	4	4	4
เศรษฐศาสตร์เกษตร	16 คน	5	4	4
เกษตรศาสตร์	35 คน	9	8	8
รวม	82 คน	22	20	20

4. ผู้วิจัยสอบถามความสมัครใจของนักศึกษานการเข้าร่วมการทดลอง จากนั้น ผู้วิจัยคัดเลือกนักศึกษานที่สมัครใจในการเข้าร่วมการทดลอง โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้นักศึกษา จำนวน 16 คน ซึ่งเป็นนักศึกษานสาขาวิชาสัตวศาสตร์ จำนวน 3 คน สาขาวิชาวาริชศาสตร์ จำนวน 3 คน สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร จำนวน 3 คน และสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ จำนวน 7 คน ดังรายละเอียดในตาราง 5

ตาราง 5 จำนวนนักศึกษาในแต่ละสาขาวิชาที่มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสม
ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่าย จากนักศึกษาที่มีรายชื่อตรงกันที่ได้รับการตอบแบบสอบถาม "ใครเอ่ย"
และจากการตอบแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน

นักศึกษาสาขาวิชา	จำนวนนักศึกษาที่มี รายชื่อตรงกัน	จำนวนนักศึกษาที่สมัครใจในการ เข้าร่วมการทดลองที่ได้จากการสุ่ม อย่างง่าย
สัตวศาสตร์	4	3
วาริชศาสตร์	4	3
เศรษฐศาสตร์เกษตร	4	3
เกษตรศาสตร์	8	7
รวม	20	16

5. ผู้วิจัยสุ่มนักศึกษาในข้อ 4 โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย อีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง
จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน ดังรายละเอียดในตาราง 6

ตาราง 6 จำนวนนักศึกษาจากกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่าย จาก นักศึกษาในข้อ 4

สาขาวิชา	จำนวนนักศึกษา ในข้อ 4	จำนวนนักศึกษา	
		กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2
สัตวศาสตร์	3	1	2
วาริชศาสตร์	3	2	1
เศรษฐศาสตร์เกษตร	3	1	2
เกษตรศาสตร์	7	4	3
รวม	16	8	8

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบสอบถาม "ใครเอ่ย"
2. แบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง
4. โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบสอบถาม "โครเอเย"

1.1 ศึกษาตำรา เอกสาร นิยามศัพท์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม
การแสดงออกในกลุ่มเพื่อน

1.2 สัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้องใกล้ชิดกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2
คณะทรัพยากรธรรมชาติเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา

1.3 สัมภาษณ์นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
เกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน

1.4 สร้างแบบสอบถาม "โครเอเย" ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

1.5 ทดสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถาม
"โครเอเย" ที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร
จิตรศุภกุล รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา
ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหา ข้อคำถาม และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ
แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

แบบสอบถาม "วิเคราะห์"

คำชี้แจง

ขอให้นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ ปีการศึกษา 2540 คิดถึงตัวนักศึกษาเอง หรือเพื่อนที่มีลักษณะต่อไปนี้ แล้วระบุชื่อของเพื่อนหรือชื่อของนักศึกษา 1 ชื่อ ทั้งนี้ขอให้นักศึกษาพิจารณาตัดสินใจด้วยตนเอง โดยไม่ปรึกษากับเพื่อน คำตอบของนักศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มของนักศึกษา และจะเก็บไว้เป็นความลับ

ภาษากาย ได้แก่ การกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น

การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์

การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้อง
ของเพื่อน

ภาษาท่าทาง ได้แก่ ตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้ น้ำเสียงที่เหมาะสม

การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่
เหมาะสม

1. ผู้ที่ใช้คำพูดสนทนากับเพื่อน ไม่เหมาะสมมากที่สุด คือ
.....
2. ผู้ที่ใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสมมากที่สุดขณะหักทลายเพื่อน คือ
.....
3. ผู้ที่ไม่ค่อยสบตาเพื่อนมากที่สุด ขณะสนทนา คือ
.....
4. ผู้ที่ไม่ตั้งใจฟังเพื่อนมากที่สุดขณะสนทนา คือ
.....
5. ผู้ที่แสดงความคิดเห็นในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสมมากที่สุด คือ
.....
6. ผู้ที่ใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสมมากที่สุด ขณะให้กำลังใจเพื่อน คือ
.....
7. ผู้ที่ใช้คำพูดไม่เหมาะสมมากที่สุด เวลาให้กำลังใจเพื่อนคือ
.....
8. ผู้ที่แสดงสีหน้า ท่าทาง ในขณะที่ให้ความช่วยเหลือเพื่อน ไม่เหมาะสมมากที่สุดคือ
.....
9. ผู้ที่ใช้คำพูด ไม่เหมาะสมมากที่สุด ขณะให้การช่วยเหลือเพื่อน คือ
.....
10. ผู้ที่แสดงสีหน้า น้ำเสียง ท่าทาง และคำพูดที่ไม่เหมาะสมมากที่สุดเวลากล่าววิจารณ์
เพื่อน คือ
.....
11. ผู้ที่แสดงสีหน้า น้ำเสียง ท่าทาง และคำพูด ที่ไม่เหมาะสมมากที่สุดในการยอมรับคำวิจารณ์
เพื่อน คือ
.....
12. ผู้ที่แสดงสีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง และคำพูดที่ไม่เหมาะสมที่สุดในการปฏิเสธ
ที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน คือ
.....

2. แบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน

2.1 ศึกษาตำรา เอกสาร นิยามศัพท์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม
การแสดงออกในกลุ่มเพื่อน

2.2 สัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้องใกล้ชิดกับนักศึกษา ชั้นปีที่ 2
คณะทรัพยากรธรรมชาติเกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา

2.3 สัมภาษณ์นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
เกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน

2.4 สร้างแบบประเมินพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ให้สอดคล้องกับ
นิยามศัพท์เฉพาะ

2.5 ทาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบประเมิน
พฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์
ดร.คมเพชร จัตรศุกกุล รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์พงษ์พันธ์
พงษ์โสภณ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหา ข้อความ และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับ
นิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้

2.6 ทาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน โดยใช้
วิธีแบบสลับซ้ำ (Test-Retest) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2531 : 223) ได้ค่าความเชื่อมั่น
ของแบบประเมินพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน เท่ากับ 0.9798

การทาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ได้มาโดย
การตอบแบบประเมินพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะวิทยาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวน 30 คน ครั้งแรก วันที่ 2 กรกฎาคม 2540 และครั้งที่สอง
วันที่ 9 กรกฎาคม 2540

2.7 ในการนำแบบประเมินพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไปใช้ในการศึกษา
ครั้งนี้ ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนในแต่ละสาขาวิชาประเมินพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนทั้งของ
ตนเองและของเพื่อนในแต่ละสาขาวิชา แต่ผลการประเมินพฤติกรรมดังกล่าวเฉพาะของกลุ่มตัวอย่าง
มาใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

2.8 เกณฑ์การให้คะแนน

แบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน มีเกณฑ์การให้คะแนน

ดังนี้

- 1 คะแนน หมายถึง การแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาในกลุ่มเพื่อนเหมาะสม เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
- 0 คะแนน หมายถึง การแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาในกลุ่มเพื่อน ไม่เหมาะสม ไม่เป็นที่ยอมรับได้ในกลุ่มเพื่อน

แบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน

คำชี้แจง

ขอให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องตามรายการพฤติกรรมที่กำหนดให้โดยพิจารณา
เพื่อนนักศึกษานิสิตในสาขาวิชาเดียวกันว่า มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม

เหมาะสม	หมายถึง	การแสดงพฤติกรรมของนักศึกษากลุ่มเพื่อนเหมาะสม เป็นที่ยอมรับ ในกลุ่มเพื่อน
ไม่เหมาะสม	หมายถึง	การแสดงพฤติกรรมของนักศึกษากลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสม ไม่เป็นที่ ยอมรับได้ในกลุ่มเพื่อน

3. โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง

3.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง การให้คำปรึกษารายบุคคล และพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนตลอดจนประสบการณ์การฝึกปฏิบัติให้คำปรึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนในการสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายในการวิจัย

3.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนและสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าและนิยามศัพท์เฉพาะ

3.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร จันทรศุกุล รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์เนื้อหาวิธีดำเนินการ และการประเมินผล แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมจากข้อ 3.3 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะวิทยาศาสตร์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับภาษาและเวลาที่ใช้ให้เหมาะสมอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปใช้จริง

โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ผู้วิจัยใช้เวลาทดลอง 6 สัปดาห์ ในวันจันทร์ ถึงวันเสาร์ สัปดาห์ละ 16 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง คนละ 2 ครั้ง ต่อ 1 สัปดาห์ ตั้งแต่เวลา 08.00 - 9.00 น. 12.30 - 13.30 น. และ 16.00 - 17.00 น. เริ่มวันที่ 14 กรกฎาคม-22 สิงหาคม 2540 และในวันที่ตรงกับวันหยุดราชการ นักศึกษาให้ความร่วมมือในการทดลองตามปกติ

4. โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง

4.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง การให้คำปรึกษากลุ่ม และพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนตลอดจนประสบการณ์การฝึกปฏิบัติให้คำปรึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนในการสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายในการวิจัย

4.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่ม เพื่อนและสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการวิจัยครั้งนี้

4.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร จิตรสุกุล รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีดำเนินการ และการประเมินผล แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

4.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมจากข้อ 4.3 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 คณะวิทยาศาสตร์ ที่ไม่ใช่อีกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับ ภาษาและเวลาที่ใช้ให้เหมาะสมอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปใช้จริง

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ผู้วิจัยใช้เวลาทดลอง 6 สัปดาห์ ในวันจันทร์ ถึงวันศุกร์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ตั้งแต่เวลา 16.00-17.30 น. เริ่มวันที่ 14 กรกฎาคม - 22 สิงหาคม 2540 และในวันที่ตรงกับวันหยุดราชการ นักศึกษาให้ความร่วมมือในการทดลองตามปกติ

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Pretest-Posttest Design (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2528 : 78) ดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Pretest-Posttest Design

กลุ่ม	ทดสอบก่อน	ตัวแปรอิสระ	ทดสอบหลัง
R _{E1}	T _{1E1}	X ₁	T _{2E1}
R _{E2}	T _{1E2}	X ₂	T _{2E2}

ความหมายของสัญลักษณ์

R _{E1} , R _{E2}	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มกำหนดให้เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
T _{1E1} , T _{1E2}	แทน	การทดสอบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
T _{2E1} , T _{2E2}	แทน	การทดสอบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน หลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
X ₁	แทน	การพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน โดยใช้วิธีการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง
X ₂	แทน	การพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน โดยใช้วิธีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง

การดำเนินการทดลอง

1. ก่อนการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยให้นักศึกษา ชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ จำนวน 4 สาขาวิชา จำนวน 82 คน ตอบแบบสอบถาม "ใครเอ่ย" แล้วนับความถี่ที่นักศึกษาทั้งหมดระบุชื่อเพื่อนหรือชื่อตนเอง โดยเรียงชื่อนักศึกษาที่ระบุว่ามีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสม จากความถี่น้อยไปหามาก แล้วคัดเลือกนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสม ตามที่เพื่อนระบุในแบบสอบถาม "ใครเอ่ย" ตั้งแต่ 4 - 6 ชื่อ ได้จำนวน 22 คน ซึ่งเป็น นักศึกษาสาขาวิชาสัตวศาสตร์ 4 คน สาขาวิชาวาริชศาสตร์ 4 คน สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร 5 คน และสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ 9 คน

1.2 ผู้วิจัยให้นักศึกษา ชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ จำนวน 4 สาขาวิชา จำนวน 82 คน ตอบแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนโดยนักศึกษานในแต่ละสาขา ประเมินตนเองและเพื่อนให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เรียงคะแนนจากมากไปหาน้อย แล้ว คัดเลือกนักศึกษาที่มีคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสม ซึ่งเป็นนักศึกษา สาขาวิชาสัตวศาสตร์ 4 คน สาขาวิชาวาริชศาสตร์ 4 คน สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร 4 คน และสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ 8 คน ได้จำนวน 20 คน

1.3 ผู้วิจัยคัดเลือกนักศึกษานในข้อ 1.1 และนักศึกษานในข้อ 1.2 ที่มีรายชื่อตรงกัน โดยมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ได้นักศึกษาจำนวน 20 คน แล้วสอบถามความสมัครใจของนักศึกษานในการเข้าร่วมการทดลอง

1.4 ผู้วิจัยคัดเลือกนักศึกษาที่สมัครใจในการเข้าร่วมการทดลอง โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้นักศึกษา จำนวน 16 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาสาขาวิชาสัตวศาสตร์ 3 คน สาขาวิชาวาริชศาสตร์ 3 คน สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร 3 คน และสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ 7 คน

1.5 ผู้วิจัยสุ่มนักศึกษานในข้อ 1.4 โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 เป็นนักศึกษาสาขาวิชาสัตวศาสตร์ จำนวน 1 คน สาขาวิชาวาริชศาสตร์ จำนวน 2 คน สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร จำนวน 1 คน และ

สาขาวิชาเกษตรศาสตร์ จำนวน 4 คน กลุ่มทดลองที่ 2 เป็นนักศึกษาสาขาวิชาสัตวศาสตร์ จำนวน 2 คน สาขาวิชาวชิรศาสตร์ จำนวน 1 คน สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร จำนวน 2 คน และ สาขาวิชาเกษตรศาสตร์ จำนวน 3 คน

1.6 ผู้วิจัยนำคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 และ 2 ที่ได้จากการตอบแบบประเมินพฤติกรรม ในข้อ 1.2 มาเป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pre-test)

2. การดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับนักศึกษา 2 กลุ่ม ตามวันและเวลาดังแสดงในตาราง 8 คือ

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ผู้วิจัยให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง แก่นักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ตามโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง โดยดำเนินการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 16 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง คนละ 2 ครั้งต่อ 1 สัปดาห์ ตั้งแต่เวลา 8.00 - 9.00 น. 12.30 - 13.30 น. และ 16.00 - 17.00 น. เริ่มตั้งแต่วันที่ 14 กรกฎาคม - 22 สิงหาคม 2540 และในวันที่ตรงกับวันหยุดราชการ นักศึกษาให้ความร่วมมือในการทดลองตามปกติ ณ ห้องให้คำปรึกษา คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จังหวัดสงขลา

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ผู้วิจัยให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง แก่นักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ตามโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง โดยดำเนินการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที เริ่มตั้งแต่วันที่ 14 กรกฎาคม - 22 สิงหาคม 2540 และในวันที่ตรงกับวันหยุดราชการ นักศึกษาให้ความร่วมมือในการทดลองตามปกติ ณ ห้องให้คำปรึกษา คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จังหวัดสงขลา

ตาราง 8 วันและเวลาในการให้คำปรึกษารายบุคคล และกลุ่มแบบเผชิญความจริงในแต่ละสัปดาห์

วัน เวลา	8.00 - 9.00	12.30 - 13.30	16.00-17.00
จันทร์	คนที่ 1	คนที่ 2	การให้คำปรึกษากลุ่ม (16.30 - 17.30 น.)
อังคาร	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5
พุธ	คนที่ 6	คนที่ 7	คนที่ 8
พฤหัสบดี	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3
ศุกร์	คนที่ 4	คนที่ 5	การให้คำปรึกษากลุ่ม (16.30 - 17.30 น.)
เสาร์	คนที่ 6	คนที่ 7	คนที่ 8

2.3 หลังการทดลอง ผู้วิจัยให้นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ จำนวน 82 คน ตอบแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ชุดเดียวกับฉบับที่ใช้ก่อนการทดลอง โดยให้นักศึกษาทุกคนประเมินตนเองและเพื่อนในแต่ละสาขา และนำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบประเมินดังกล่าวไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest) เมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 2540

3. นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1 และ 2.3 ไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยน่าจะแนบได้จากการตอบแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนก่อน และหลังการทดลองมาวิเคราะห์ดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง
3. เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง
4. เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 คะแนนเฉลี่ย
 - 1.2 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

การหาความเชื่อมั่นของแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน โดยวิธี สอบซ้ำ (Test - Retest) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2531 : 223)

$$\text{จากสูตร } r_{tt} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{\{N \sum X^2 - (\sum X)^2\} \{N \sum Y^2 - (\sum Y)^2\}}}$$

N	แทน จำนวนคนของกลุ่มตัวอย่าง
$\sum XY$	แทน ผลรวมทั้งหมดของผลคูณระหว่างคะแนนการประเมินครั้งแรก (X) และคะแนนการประเมินครั้งที่ 2 (Y)
$\sum X$	แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนการประเมินครั้งแรก
$\sum Y$	แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนการประเมินครั้งที่สอง
$\sum X^2$	แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสองของการประเมินครั้งแรก
$\sum Y^2$	แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสองของการประเมินครั้งที่สอง

3. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่ม โดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched-Pairs Signed - Ranks Test) (อานวย เลิศยงค์. 2539 : 176)

3.2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของ แมน วิทนี (The Mann-Whitney U-test) (อานวย เลิศยงค์. 2539 : 198)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และแปลผล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลอง และการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมาย ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
R+	แทน	การจัดอันดับผลต่างของคะแนนที่มีค่าเป็นบวก
R-	แทน	การจัดอันดับผลต่างของคะแนนที่มีค่าเป็นลบ
RE_1	แทน	ผลรวมของตำแหน่งที่ได้จากกลุ่มทดลองที่ 1
RE_2	แทน	ผลรวมของตำแหน่งที่ได้จากกลุ่มทดลองที่ 2
T	แทน	ผลรวมของค่า R ที่มีจำนวนน้อยกว่า ซึ่งใช้พิจารณาการทดสอบของวิลคอกัน
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาการทดสอบของแมน - วิทนี
**	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานของพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 9

ตาราง 9 ค่าสถิติพื้นฐานของพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S.D.
กลุ่มทดลองที่ 1	ก่อนการทดลอง	8	3.38
	หลังการทดลอง	8	15.86
กลุ่มทดลองที่ 2	ก่อนการทดลอง	8	3.52
	หลังการทดลอง	8	15.83

จากตาราง 9 พบว่า พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงกับนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง มีคะแนนเฉลี่ยต่างกันเล็กน้อย และภายหลังการทดลอง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง กับนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง มีคะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกัน และเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 10

ตาราง 10 เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1	อันดับ	กลุ่มทดลองที่ 2	อันดับ
1	3.76	14	3.52	10.5
2	3.34	7	4.01	16
3	3.48	9	3.67	13
4	3.63	12	3.52	10.5
5	3.39	8	3.90	15
6	3.17	4	3.21	5
7	3.15	3	3.24	6
8	3.12	2	3.07	1

$$R_{E_1} = 59$$

$$R_{E_2} = 77$$

$$U = 23$$

จากตาราง 10 พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง มีพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่แตกต่างกัน

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล ในตาราง 11

ตาราง 11 เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง

คนที่	คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออก ในกลุ่มเพื่อน		ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรม การแสดงออกในกลุ่มเพื่อน	อันดับ	R ⁺	R ⁻
	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง				
1	15.64	3.76	11.88	1	+1	
2	15.88	3.34	12.54	5	+5	
3	16.00	3.48	12.52	4	+4	
4	15.88	3.63	12.25	2	+2	
5	15.72	3.39	12.33	3	+3	
6	15.72	3.17	12.55	6	+6	
7	16.00	3.15	12.85	7	+7	
8	16.00	3.12	12.88	8	+8	

$$R^+ = 36$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

$$T = 0^{**}$$

จากตาราง 11 พบว่า ภายหลังจากทดลอง นักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงทำให้นักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้น

4. เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 12

ตาราง 12 เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

คนที่	คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออก ในกลุ่มเพื่อน		ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน	อันดับ	R ⁺	R ⁻
	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง				
1	15.82	3.52	12.30	5	+5	
2	16.00	4.01	11.99	3	+3	
3	15.47	3.67	11.80	1	+1	
4	15.75	3.52	12.23	4	+4	
5	15.88	3.90	11.98	2	+2	
6	15.68	3.21	12.47	6	+6	
7	16.00	3.24	12.76	7	+7	
8	16.00	3.07	12.93	8	+8	

$$R^+ = 36$$

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

$$T = 0^{**}$$

จากตาราง 12 พบว่า ภายหลังจากทดลอง นักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงทำให้นักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้น

5. เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ภายหลังได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ภายหลังได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 13

ตาราง 13 เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ภายหลังได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ภายหลังได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง

กลุ่มทดลองที่ 1		อันดับ	กลุ่มทดลองที่ 2		อันดับ
คนที่	คะแนนเฉลี่ย		คนที่	คะแนนเฉลี่ย	
1	15.64	2	1	15.82	7
2	15.88	9	2	16.00	13.5
3	16.00	13.5	3	15.47	1
4	15.88	9	4	15.75	6
5	15.72	4.5	5	15.88	9
6	15.72	4.5	6	15.68	3
7	16.00	13.5	7	16.00	13.5
8	16.00	13.5	8	16.00	13.5

$$R_{E_1} = 69.5$$

$$R_{E_2} = 66.5$$

$$U = 30.5$$

จากตาราง 13 พบว่า ภายหลังการทดลอง นักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่แตกต่างกัน แสดงว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงและการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ทำให้นักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 และนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

✓ ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและกลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2

คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จังหวัดสงขลา

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา ก่อนและหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง

2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา ก่อนและหลังการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง

3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักศึกษามีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง

2. นักศึกษามีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง

3. นักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จังหวัดสงขลา ที่มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสม ที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม "ใครเอ่ย" และจากการประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จังหวัดสงขลา ปีการศึกษา 2540 ที่มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสม จำนวน 16 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบสอบถาม "ใครเอ่ย"
2. แบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน
3. โปรแกรมมาหาค่าปริมาตรรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
4. โปรแกรมการหาค่าปริมาตรกลุ่มแบบเผชิญความจริง

การดำเนินการทดลอง

1. ก่อนการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยให้นักศึกษา ชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ จำนวน 4 สาขาวิชา จำนวน 82 คน ตอบแบบสอบถาม "ใครเอ่ย" แล้วนับความถี่ที่นักศึกษาทั้งหมดระบุชื่อเพื่อนหรือชื่อตนเอง โดยเรียงชื่อนักศึกษาที่ระบุว่า มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสม จากความถี่น้อยไปหามาก แล้วคัดเลือกนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสม ตามที่เพื่อนระบุในแบบสอบถาม "ใครเอ่ย" ตั้งแต่ 4 - 6 ชื่อ ได้จำนวน 22 คน ซึ่งเป็น

นักศึกษาสาขาวิชาสัตวศาสตร์ 4 คน สาขาวิชาวาริชศาสตร์ 4 คน สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร 5 คน และสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ 9 คน

1.2 ผู้วิจัยให้นักศึกษา ชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ จำนวน 4 สาขาวิชา จำนวน 82 คน ตอบแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนโดยนักศึกษานในแต่ละสาขา ประเมินตนเองและเพื่อนให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เรียงคะแนนจากมากไปหาน้อย แล้ว คัดเลือกนักศึกษาที่มีคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสม ซึ่งเป็นนักศึกษา สาขาวิชาสัตวศาสตร์ 4 คน สาขาวิชาวาริชศาสตร์ 4 คน สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร 4 คน และสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ 8 คน ได้จำนวน 20 คน

1.3 ผู้วิจัยคัดเลือกนักศึกษานในข้อ 1.1 และนักศึกษานในข้อ 1.2 ที่มีรายชื่อตรงกัน โดยมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ได้นักศึกษาจำนวน 20 คน แล้วสอบถามความสมัครใจของนักศึกษานในการเข้าร่วมการทดลอง

1.4 ผู้วิจัยคัดเลือกนักศึกษาที่สมัครใจในการเข้าร่วมการทดลอง โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้นักศึกษา จำนวน 16 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาสาขาวิชาสัตวศาสตร์ 3 คน สาขาวิชาวาริชศาสตร์ 3 คน สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร 3 คน และสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ 7 คน

1.5 ผู้วิจัยสุ่มนักศึกษานในข้อ 1.4 โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 เป็นนักศึกษาสาขาวิชาสัตวศาสตร์ จำนวน 1 คน สาขาวิชาวาริชศาสตร์ จำนวน 2 คน สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร จำนวน 1 คน และสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ จำนวน 4 คน กลุ่มทดลองที่ 2 เป็นนักศึกษาสาขาวิชาสัตวศาสตร์ จำนวน 2 คน สาขาวิชาวาริชศาสตร์ จำนวน 1 คน สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร จำนวน 2 คน และสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ จำนวน 3 คน

1.6 ผู้วิจัยนำคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 และ 2 ที่ได้จากการตอบแบบประเมินพฤติกรรม ในข้อ 1.2 มาเป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pre-test)

2. การดำเนินการทดลอง

2.1 ผู้วิจัยให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงกับกลุ่มทดลองที่ 1 ตามโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง โดยดำเนินการทดลองเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 16 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง เวลา 8.00 - 9.00 น. 12.30 - 13.30 น. และ

16.00 - 17.00 น. ตั้งแต่วันที่ 14 กรกฎาคม - 22 สิงหาคม 2540 และในวันที่ตรงกับวันหยุดราชการ นักศึกษาให้ความร่วมมือในการทดลองตามปกติ ณ ห้องให้คำปรึกษา คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จังหวัดสงขลา

2.2 ผู้วิจัยให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงกับกลุ่มทดลองที่ 2 ตามโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง โดยดำเนินการทดลองเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที เวลา 16.00 - 17.30 น. ตั้งแต่วันที่ 14 กรกฎาคม - 22 สิงหาคม 2540 และในวันที่ตรงกับวันหยุดราชการ นักศึกษาให้ความร่วมมือในการทดลองตามปกติ ณ ห้องให้คำปรึกษา คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จังหวัดสงขลา

3. หลังการทดลอง ผู้วิจัยให้นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ ตอบแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ชัดเจนกับฉบับที่ใช้ก่อนการทดลอง และนำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบประเมินดังกล่าวไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

4. นำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง มาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง โดยใช้การทดสอบของแมน-วิทนี (The Mann-Whitney U tes)

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มของการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched - Pairs Signed - Ranks Test)

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซ์ (The Wilcoxon's Matched - Pairs Signed - Ranks Test)

4. เปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน โดยใช้การทดสอบของแมน-วิทนี (The Mann - Whitney U Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษามีพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง
2. นักศึกษามีพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง
3. นักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง มีพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่แตกต่างกัน ✓

อภิปรายผล

จากการศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและกลุ่มแบบเผชิญความจริง ที่มีต่อพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จังหวัดสงขลา พบว่า

1. นักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 มีพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ซึ่งเป็นไปตาม

สมมติฐานข้อที่ 1 แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง สามารถพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาให้ดีขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง เป็นวิธีการที่ช่วยให้นักศึกษาเข้าใจตนเอง มีโอกาสสำรวจ ประเมิน และตระหนักถึงพฤติกรรมของตนเอง รับผิดชอบและกล้าเผชิญความจริงในการแก้ปัญหา โดยสามารถวางแผน เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองด้านพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนได้บรรลุตามเป้าหมาย ให้นักศึกษายอมรับพลังความสามารถของตนเองในการปรับหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองให้เหมาะสมยิ่งขึ้น นอกจากนั้นนักศึกษายังได้ประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองในกลุ่มเพื่อน และพิจารณาผลที่เกิดขึ้นตามมาของพฤติกรรมนั้น ซึ่งทำให้นักศึกษามองเห็นการกระทำของตนเองชัดเจนยิ่งขึ้นและพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ตลอดจนการวางแผนปฏิบัติเพื่อปรับพฤติกรรมของตนเองใหม่ โดยที่นักศึกษาได้พิจารณาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน กำหนดจุดหมายหลัก จุดหมายรอง และแนวทางปฏิบัติเพื่อให้บรรลุจุดหมาย ในการนี้ที่ไม่บรรลุจุดหมาย ผู้วิจัยช่วยให้นักศึกษายอมรับในพลังความสามารถของตนเอง ที่จะทำในสิ่งที่เหมาะสมมากกว่า โดยการปรับพฤติกรรมของตนเองใหม่ เพื่อช่วยให้นักศึกษาสามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ แล้วนักศึกษปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้ รวมทั้งรายงานผลการปฏิบัติให้ผู้ให้คำปรึกษาทราบ ภายหลังการปฏิบัติตน เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนี้ ช่วยให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ที่จะพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนได้ทุกด้าน เช่น การกล้าคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น การให้กำลังใจและการช่วยเหลือ

ผลการศึกษาครั้งนี้ สอดคล้องกับแนวความคิดของกิบสัน (Gibson.1986:118 - 119) ที่กล่าวว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง เป็นวิธีการที่ช่วยให้นักศึกษาเข้าใจและตระหนักถึงความต้องการของตนเอง โดยการมีส่วนร่วมในการวางแผนของบุคคลนั้นที่สามารถตอบสนองความต้องการและพัฒนาความรับผิดชอบ ความรู้สึก รวมทั้งวุฒิภาวะของตนเองได้อย่างเหมาะสม และจากผลการวิจัยของ วัชรินทร์ แย้มโสภี (2538 : 80) พบว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล สามารถพัฒนาวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนได้

จากการสังเกตของผู้วิจัย ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง กับนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 พบว่า นักศึกษามีความตั้งใจ ร่วมมือและรับผิดชอบต่อในการให้คำปรึกษา

รายบุคคลอย่างสม่ำเสมอ ตรงต่อเวลา กระตือรือร้นในการปฏิบัติตามแผนที่วางไว้แม้มีอุปสรรค
ก็มิย่อท้อ กล่าวเผชิญความจริง ทำให้นักศึกษามีความมั่นใจและเห็นคุณค่าในตนเองมากขึ้น นอกจากนี้
ผู้วิจัยยังพบว่า ทั้งผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษามีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันส่งผลให้บรรยากาศ ในการ
ให้คำปรึกษารายบุคคลดำเนินไปด้วยดีทุกครั้ง

ผลการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง นักศึกษามีพฤติกรรมการแสดงออกใน
กลุ่มเพื่อน ด้านภาษากายดีขึ้นมากกว่าด้านภาษาท่าทางเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา
การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์และการยอมรับคำวิจารณ์ และนักศึกษา
มีพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนด้านภาษากายและภาษาท่าทางดีขึ้นเท่ากันเกี่ยวกับการแสดง
ความคิดเห็นและการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอรับของเพื่อน

จากการประเมินผลในชั้นปัจจุณินเทศ นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้คำปรึกษา
รายบุคคลแบบเผชิญความจริงว่า ทำให้นักศึกษาเห็นคุณค่าของตนเองและผู้อื่น ตระหนักถึงความสำคัญ
ของการเป็นผู้รู้จักให้และรับความรักจากผู้อื่น นักศึกษามีความสุข มั่นใจในตนเอง รับผิดชอบและ
กล้าเผชิญความจริง มีความเชื่อมั่นในการดำเนินชีวิต มองเห็นแนวทางในการปฏิบัติตนที่ทำของตนเอง
เกิดความพึงพอใจได้ดีกว่าเดิม มีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง และสามารถสร้างความสัมพันธ์
ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่นได้

2. นักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 มีพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน
ข้อที่ 2 แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง สามารถพัฒนาพฤติกรรม
แสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาให้ดีขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะว่า การให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง
เป็นวิธีการที่ช่วยให้นักศึกษาเข้าใจตนเองและผู้อื่น ตระหนักถึงพฤติกรรมของตนเองในปัจจุบัน ให้
นักศึกษามีโอกาสได้สำรวจความต้องการและประเมินตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่ม
เพื่อนที่ไม่เหมาะสม และพิจารณาผลที่เกิดขึ้นตามมาของพฤติกรรมนั้น ซึ่งทำให้นักศึกษามองเห็นการ
กระทำของตนเองชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ตลอดจนการวางแผนการปฏิบัติเพื่อ
ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองใหม่ โดยที่นักศึกษาได้กำหนดจุดหมายหลัก จุดหมายรอง และแนวทางปฏิบัติ
เพื่อับบรรลุจุดหมาย ในกรณีที่ไม่บรรลุตามจุดหมาย ผู้วิจัยช่วยให้นักศึกษายอมรับในพลังความ

สามารถของตนเอง ที่จะทำในสิ่งที่เหมาะสมกว่า โดยการปรับพฤติกรรมของตนเองใหม่ เพื่อช่วยให้นักศึกษาสามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ แล้วนักศึกษปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้ รวมทั้งรายงานผลการปฏิบัติให้ผู้ให้คำปรึกษาทราบภายหลังการปฏิบัติตน เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนี้ ส่งผลให้นักศึกษาเห็นความสำคัญ ตระหนักในคุณค่าของพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน และเรียนรู้วิถีทางที่จะควบคุมการดำเนินชีวิตได้ตามศักยภาพของตน อีกทั้งกระบวนการของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง กระตุ้นให้นักศึกษาผูกพันและเกิดแรงจูงใจในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีความต่อเนื่อง และสัมพันธ์กันในแต่ละขั้นตอน ทำให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ทำให้สมาชิกแต่ละคนสามารถเข้าใจปัญหาการใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางที่ไม่เหมาะสมในกลุ่มเพื่อนของตนเองชัดเจนขึ้น และมีความกระตือรือร้นที่จะร่วมทำกิจกรรม โดยเฉพาะชั้นวางแผน เพราะเป็นขั้นที่ทำให้นักศึกษามีความรู้สึกว่าเขาสามารถรับผิดชอบที่จะควบคุมชีวิตตนเองให้กระทำหรือแสดงออกในสิ่งที่พึงประสงค์ได้ และรู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของตนเองจากที่เคยปฏิบัติอยู่นั้น เป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตมีคุณค่าและมีความหมายมากขึ้นทั้งต่อตนเองและผู้อื่น

ผลการศึกษครั้งนี้ สอดคล้องกับ กลาสเซอร์ (อาภา จันทรสกุล. 2535 : 271 ; อ้างอิงมาจาก Glasser. 1965) ที่กล่าวว่า การเปิดโอกาสให้บุคคลรู้สึกว่าเขาประสบความสำเร็จในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ตามกำลังความสามารถของเขา จะช่วยพัฒนาเอกลักษณ์ด้านความสำเร็จ ช่วยให้ผู้คนเชื่อมั่นในตนเอง เชื่อมั่นว่าตนเองมีความสามารถที่จะตอบสนองความต้องการของตนเองได้อย่างเหมาะสม รับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคในชีวิต รู้จักวางแผนเป้าหมายที่เป็นไปได้ในชีวิต

ผลการศึกษครั้งนี้สอดคล้องกับแนวความคิดของ คอว์เลย์ (Corley . 1986 : 254) ที่กล่าวว่า การให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงเป็นพลังสำคัญที่ช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่มให้สามารถวางแผนการปฏิบัติเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเสริมแรงโดยสมาชิกในกลุ่มเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้สมาชิกแต่ละคนตระหนักและรับผิดชอบต่อสัญญาที่ได้ให้ไว้ซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ ฮานเซน, วอร์เนอร์ และสมิธ (อุษณีย์ ทองสธรรม. 2538 : 39 ; อ้างอิงมาจาก Hansen, Warner and Smith. 1980 : 227) ได้กล่าวว่า การให้

คำปรึกษาในกลุ่มแบบเผชิญความจริงช่วยให้บุคคลเรียนรู้วิธีการที่จะสนองความต้องการของตนเอง ตระหนักในคุณค่าของตนเองและบุคคลอื่น รู้จักการให้และการรับความรักจากผู้อื่น ตลอดจนช่วยให้สมาชิกในกลุ่มมีความรับผิดชอบและกล้าเผชิญกับความเป็นจริงได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วุฒิชัย จงคามิ่งศีล (2538 : 61) ที่พบว่า การให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงสามารถ พัฒนาการปรับตัวด้านการเรียนของนักเรียนอาชีวศึกษาได้

ผลการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง นักศึกษามีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่ม เพื่อนด้านภาษาถ้อยคำดีขึ้นมากกว่าด้านภาษาท่าทางเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทายเพื่อน การสนทนา การแสดงความคิดเห็น การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์และการยอมรับ คำวิจารณ์ และนักศึกษามีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนด้านภาษาท่าทางดีขึ้นมากกว่าด้านภาษา ถ้อยคำเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

จากการสังเกตของผู้วิจัย ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงกับ นักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 พบว่า นักศึกษามีความสนใจ และให้ความร่วมมือในการให้คำปรึกษากลุ่ม อย่างสม่ำเสมอ นักศึกษากระตือรือร้น รับผิดชอบและมาเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มตรงเวลา นักศึกษาให้ความสนใจ ตั้งใจ ร่วมอภิปรายปัญหาและประสบการณ์ของสมาชิกในกลุ่ม ทำให้นักศึกษา เข้าใจ และยอมรับตนเองรวมทั้งบุคคลอื่นได้มากขึ้น ซึ่งทำให้นักศึกษามีความกระฉับในปัญหาของ ตนเองและมองเห็นแนวทางแก้ไขปัญหานั้น ๆ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า ทั้งผู้ให้คำปรึกษา และผู้รับ คำปรึกษากลุ่มทุกคนต่างก็มีความเป็นกันเอง และมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน จึงส่งผลให้บรรยากาศ ในการให้คำปรึกษากลุ่มดำเนินไปด้วยดีทุกครั้ง

จากการประเมินผลในชั้นปัจฉิมนิเทศ นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้คำ ปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงว่า ทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ว่าภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง มีความหมายต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน ทำให้เข้าใจตนเองและผู้อื่น รู้รักและเห็นคุณค่าใน ตนเองและผู้อื่นมีความมั่นใจที่จะรับผิดชอบ และกล้าเผชิญความจริงในการตอบสนองความต้องการ ของตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน มองเห็นแนวทางในการปฏิบัติตนที่จะสร้าง ความสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อนได้อย่างเหมาะสม

3. นักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และนักศึกษาที่ได้รับการ ให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้น ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ

การให้คำปรึกษารายบุคคลและกลุ่มแบบเผชิญความจริง ต่างก็มีจุดเด่นที่ส่งผลให้นักศึกษาพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่ม เพื่อนที่ดีขึ้นไม่แตกต่างกันดังนี้

การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ผู้วิจัยได้ให้ความช่วยเหลือในการแก้ไข ปัญหาเฉพาะของนักศึกษาโดยตรงด้วยความละเอียด ครอบคลุม และเป็นจุดสนใจของผู้วิจัยแต่เพียง ผู้เดียวในการปรึกษาแต่ละครั้ง นักศึกษาจึงเป็นผู้ที่ได้รับผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องกังวลถึงความไม่พร้อมทางทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ หรือบุคลิกที่ไม่เหมาะสมของตนเอง ในการแสดงออกกับผู้อื่น เพราะนักศึกษาจะมีความสัมพันธ์เฉพาะกับผู้วิจัยเพียงผู้เดียวในระหว่าง การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง มีเวลาสำหรับการเข้ารับการปรึกษาครั้งละ 1 ชั่วโมง ทำให้นักศึกษาค้นเคยและกล้าที่จะเปิดเผยตนเองอย่างอิสระกับผู้วิจัย ซึ่งช่วยให้การมีส่วนร่วมในการ แก้ปัญหาเหมาะสมและรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับ ไอวี (Ivey. 1993 : 278 - 279) ที่กล่าวว่า สัมพันธภาพที่เปิดเผยและจริงใจของผู้ให้คำปรึกษา เป็นโอกาสดีที่จะแสดงรูปแบบของความรับผิดชอบ ต่อผู้รับคำปรึกษา

ส่วนการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ผู้วิจัยเห็นว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่มเป็นกลุ่มเพื่อน ที่เอื้ออาทรแก่สมาชิกทุกคน มีสัมพันธภาพที่ดี ภายใต้อารมณ์ที่อบอุ่นเป็นกันเองยอมรับซึ่งกันและกัน ทำใหสมาชิกในกลุ่มที่มีความต้องการตรงกัน ได้มีโอกาสแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็น และความต้องการ รวมทั้งการแลกเปลี่ยนประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ซึ่งการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงมีเวลาสำหรับการเข้ารับการปรึกษาครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที แม้นักศึกษาจะมีจำนวน 8 คน แต่นักศึกษาทุกคนมีโอกาสได้รับประสบการณ์ตรงจากกลุ่มทันที ซึ่งสอดคล้องกับ คอว์เลย์ (Corley. 1986 : 254) ที่กล่าวว่า สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนได้ เขียนแผนการปฏิบัติงานในสัญญาและอ่านสัญญานั้นในกลุ่ม เป็นการเสริมแรงโดยสมาชิกในกลุ่ม ที่ช่วยให้สมาชิกแต่ละคนตระหนักและรับผิดชอบต่อสัญญา ที่ได้ทำไว้ซึ่งกันและกัน

ผลกรการให้คำปรึกษารายบุคคลและกลุ่มแบบเผชิญความจริง นักศึกษามีพฤติกรรมแสดงออก ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธดีขึ้นมากที่สุด รองลงมา คือ การให้ความช่วยเหลือ การให้กำลังใจ การแสดงความคิดเห็น การกล่าวคำท้าทายและการสนทนา ตามลำดับ

จากการสังเกตของผู้วิจัย ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลและกลุ่มแบบ
 เพชฌุความจริง พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเพชฌุความจริง และนักศึกษา
 ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเพชฌุความจริงมีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้นไม่แตกต่างกัน
 ทั้งนี้เพราะนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม มีเป้าหมายเดียวกันในการเข้าร่วมการทดลอง โดยแสดงความ
 ร่วมมือ ตั้งใจ สนใจ และรับผิดชอบ อย่างสม่ำเสมอ ตลอดเวลาที่เข้าร่วมการทดลอง ซึ่งสอดคล้อง
 กับกลาสเซอร์ (Glasser. 1965 : 13) ที่กล่าวว่า ความรับผิดชอบเป็นเป้าหมายที่สำคัญ
 ของการให้คำปรึกษาแบบเพชฌุความจริง และการลงมือปฏิบัติจริงเป็นสิ่งที่ทำให้บรรลุถึงจุดหมาย
 ที่วางไว้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

การให้คำปรึกษารายบุคคลและกลุ่มแบบเพชฌุความจริง มีวิธีดำเนินการที่เฉพาะเจาะจง
 เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ผู้ที่จะนำไปใช้จึงควรจะศึกษาขั้นตอน หลักการ วิธีดำเนินการอย่าง
 ละเอียด และมีประสบการณ์ในการฝึกปฏิบัติ ก่อนนำไปใช้ในการให้คำปรึกษากับนักศึกษา

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรติดตามผลนักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลและกลุ่มแบบเพชฌุ
 ความจริง ว่ามีพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเปลี่ยนแปลงมากน้อยเพียงใด และมีการดำเนิน
 ชีวิตในมหาวิทยาลัยเป็นอย่างไร

2.2 ควรศึกษาวิจัยในเรื่องการให้คำปรึกษารายบุคคลและกลุ่มแบบเพชฌุความจริง
 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาคณะอื่น ๆ เพื่อให้นักศึกษาจะได้มีพฤติกรรม
 การแสดงออกในกลุ่มเพื่อนได้อย่างเหมาะสม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- คมเพชร จัตรศุกุล. "อาจารย์ผู้สอนกับการให้คำปรึกษา," วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 1(1) : 23 ; มิถุนายน - ธันวาคม 2519.
- _____. คนไทยกับการให้คำปรึกษา. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 3(2) : 59 - 63 ; มกราคม - พฤษภาคม 2523
- _____. บริการสนเทศ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.
- _____. ทฤษฎีการให้คำปรึกษา กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2530.
- _____. พลวัตในกลุ่ม, สารานุกรมศึกษาศาสตร์ ฉบับเฉลิมพระเกียรติ. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2535.
- จันทร์ฉาย พัทธศิริกุล. ผลของการจัดโปรแกรมการฝึกความกล้าแสดงออกที่มีต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531. อัดสำเนา.
- จันทร์รัตน์ ยี่รัฐศิริ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนานธิเบศร์ จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.
- เจียรนัย ทรงชัยกุล. เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว หน่วยที่ 9 - 15. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.
- _____. "จิตวิทยาพื้นฐานในการให้คำปรึกษา," จิตวิทยาและสังคมวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.
- จาเนียร ช่างโชติ และนวลศิริ เปาโรหิตย์. เทคนิคการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2524.

ชูศรี วงศ์รัตนะ. แบบแผนการทดลองและสถิติ. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

ดวงใจ กสานติกุล. เทคนิคการให้คำปรึกษาแนะแนว. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

ถวัลย์ เนียมทรัพย์. ผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและบุคลิกภาพของนิสิตปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2530.

ทองเรียน อมรัชกุล. กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพิษณุโลก, 2520.

ธีระ มูลธิยะ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบโรเจอร์สที่มีต่อการพัฒนาทัศนคติด้านการปรับตัวทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวชิรบำรุง จังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

ประวีณ สุทธิสง่า. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อาเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540. อัดสำเนา.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย, 2529.

———. ทฤษฎีการพัฒนาอาชีพ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

พรรณพิศ วาณิชการ. คู่มือแนะแนวเรื่อง การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2528.

พรรณราย ทรัพย์ะประภา. "การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกและการจัดการกับความขัดแย้ง," วารสารแนะแนว. 17(84) : 42 ; ธันวาคม 2525 - มกราคม, 2526.

- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญผล, 2531.
- รังสรรค์ เฝิงบุ. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนหญิงวัยรุ่นโดยวิธีจัดโครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
- ละเอียด ชูประยูร และคนอื่น ๆ. "การศึกษา Assertive Behavior ในผู้ร่วมทีมจิตเวช," วารสารจิตวิทยาคลินิก. 9(1) : 7-8 ; เมษายน 2521.
- วงพัทตร์ ภูพันธ์ศรี. ผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและบุคลิกภาพของนักศึกษาหญิง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523. อุดสาเนา.
- _____. "ผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและบุคลิกภาพของนักศึกษาหญิง," วารสารรามคำแหง. 8(12) : ศึกษาศาสตร์, 2525.
- วิชัย ทวีชัย. ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- วิชัย ฐวธธรรม. "การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม," จิตวิทยาแนะแนวและให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมฝึกหัดครู, 2523.
- วิชรินทร์ แยมโสภี. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาสรณ์ อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อุดสาเนา.
- วันเพ็ญ พิศาลพงศ์. การถ่ายทอดทางสังคมกับพัฒนาการของมนุษย์. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536.
- วัฒนา พันธุ์เมฆา. องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อุดสาเนา.

- วิไล ไชยปรณี. ผลของการฝึกอบรมพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก
ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
 พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2532. อัดสำเนา.
- วุฒิชัย จงคำนิ่งศิลป์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อ
การปรับตัวด้านการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียน
เทคโนโลยีสยาม (ข้างกลสยาม) กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.
- ศิริบุรณีย์ สายโกสุม. เอกสารการสอนชุดวิชาการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1-7.
 นนทบุรี. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529. ✓
- สุดฤทัย มุขยวงศา. ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยใช้แนวความคิดพิจารณาความเป็นจริง
ที่มีต่อนิสัยและทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
 กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533. อัดสำเนา.
- สุรจิตต์ แสงอรุณ. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนบ้านหัวเลื้อยบุดแจ่มเปี่ยมนิล จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- หลุย จาปาเทศ. จิตวิทยาสัมพันธ์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- อาภา จันทรสกุล. ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
 จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2535.
- อุษณีย์ ทองสหธรรม. ผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงเพื่อลดความวิตกกังวลใน
การสอบเพื่อศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาวิพันธุ์ จังหวัด
อุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.
- อานวย เลิศขยันต์. สถิติอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศิลปสนอง
 การพิมพ์, 2539.

Alberti, Robert E. and Michael L. Emmons. Your Perfect Right. 2nd ed.,
California : San Luis Obispo, 1974.

———. Your Perfect Right. California : Impact Publisher, 1978.

Berkowitz, Leonard. Aggression : A social Psychological Analysis.
New York : McGraw-Hill, 1962.

Bischof, L.J. Adult Psychology. 2nd ed., New York : Harper & Row, 1976.

Bower, Sharon Anthony and Gordon H. Bower. Asserting Yourself : A
Practical Guide for Positive Change. Massachusetts : Addison-
Wesley Publishing Company, 1976.

Chang, Chaunlin. "A Comparison of The Effectiveness of Counseling
or Teaching Taiwanese University Students with Control Theory/
Reality Therapy as The Model," Dissertation Abstracts
International. 56(5) : 1706 - 7-A; November, 1995.

Conolly, J., White, d., Stevens, R., & Burstein, S. Adolescent Self-
reports of Social activity : Assessment of Stability and Relations
to Social Adjustment. Journal of Adolescence. 10, 83 - 95 ;
1987.

Corley, Gerald. Theory and Practice of Counseling and Psychology.
California : Wadsworth Publishing Company, 1977.

Corley, Gerald. Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy.
California : Brooks/Cole Publishing Company, 1986.

———. Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy. Pacific
Grove, California : Brooks/Cole Publishing Company, 1991.

———. Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy.
California : Brooks/Cole Publishing Company, 1994.

Cullinane, Debra Kaye. "The Influence of Glasser's Control Theory and
Reality Therapy on Educators : A Case Study," Dissertation
Abstracts International. 56(9) : 3456-7-A ; March, 1996.

Erikson, E. "Identity Crisis," in Autobiographic Perspective.
In E.Erikson,Life History and the Historical moment. New York :
Norton, 1975.

Galassi, John P. and others. "Assertive Training in Groups Using Video
Feedback," Journal of Counseling Psychology. 21(1974) : (390-
394).

Gibson, Robert Lewis. Introduction to Counseling and Guidance.
New York : MacMillan Publishing Company, 1986.

Gibson, R.L. and Mitchell, M.H. Counseling and Guidance. 2nd ed.
New York : McMillan, 1986.

Glasser, W. Reality Therapy : A New Approach to Psychiatry. New York:
Harper and Row, 1956.

———. Reality Therapy : A New Approach to Psychiatry. New York:
Harper and Row, 1965.

Hansen, James C. Counseling : Theory and Process. Massachusetts :
Allyn and Bacon, 1986

Hansen, James C. "Rational Approaches to Groups : Reality Group
Counseling," in Group Counseling : Theory and Process. 2nd ed.
Boston : Houghton Mifflin Company, 1980.

Hansen, James C., Richard W. Warnes and Elsie M. Smith. Group Counseling :
Theory and Process. Chicago : Rand McNally College Publishing
Company, 1976.

Haralson, Mitchel. "The Influences of Gender, School Year, and Socio-
Economic Status on Assertiveness for Blacks at Predominantly White
Universities," Dissertation Abstracts International. 56(7) :
2574-A; January, 1996.

Harris, Margaret Ann Cannon. "Effect of Reality Therapy/Control Theory
on Predictors of Responsible Behavior of Junior High School
Students in An Adolescent Pregnancy Prevention Program,"
Dissertation Abstracts International. 54(4) : 1264 - A ;
October, 1992.

Ivey, Allen E. Counseling and Psychotherapy : A Multicultural Perspective.
3rd ed. Toronto : Allyn and Bacon, 1993.

Lazarus, Arnold A. "Behavioral Research. VS. Non-Directive Therapy VS.
Advice in Effecting Behavior Change," Behavioral Research and
Therapy. 4 : 209 - 212 ; October, 1966.

Ohlsen, Merle M. Group Counseling. New York : Holt Rinehart and
Winston, Inc., 1988.

Piaget, J. The Psychology of the Child. Paris : Basic Books, 1969.

Pietrofesa, John J. and others. Counseling : Theory, Research and
Practice. Boston : Houghton Mifflin, 1987.

Rathus, Spencer A. and Jeffrey S. Nevid. Behavioral Therapy. New York :
New American Library, 1978.

Rogers, Carl R. Counseling and Psychotherapy : Newer Concepts in
Practices. Massachusetts : Houghton Mifflin, 1942.

Salter, A. Conditioned Reflex Therapy. New York : Capricorn Books,
1949.

Sansbury, David L. "Assertive Training in Groups," The Personnel and
Guidance Journal. 53 : 117 - 122 ; October, 1974.

Seifert, Kelvinl and Robert J. Hoffnung. Child and Adolescent Development.

Boston : Houghton Mifflin Company, 1994.

Shertzer, Bruce and Shelley C. Stone. "Group Counseling," in

Fundamentals of Counseling. New York : Houghton Mifflin Company,
1968.

Schiamberg, Lawrence B. Child and Adolescent Development. New York:

MacMillan Publishing Company, 1988.

Smaby, Marlowe H., and Armas W. Tamminen. "Counselor Can Be Assertive,"

The Personnel and Guidance Journal. 54(1) : 421 - 424 ; April,
1976.

Wolpe, Joseph. The Practice of Behavior Therapy. New York : Pergamon

Press, 1973.

ภาคผนวก

ကမ္ဘာ့ကမ္ဘာ

ตาราง 14 แสดงคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ด้านภาษาย่อยคำและภาษาท่าทาง ของนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละสาขาวิชา เพื่อนได้รับการให้คำปรึกษา
 ระบุคุณแบบเผชิญความจริง

กลุ่ม ตัวอย่าง นักศึกษา	สาขาวิชา	จำนวน นักศึกษา ในแต่ละ สาขาวิชา	การกล่าวคำ หักทลาย		การสนทนา		การแสดง ความคิดเห็น		การให้กำลังใจ		การให้ความ ช่วยเหลือ		การกล่าว คำวิจารณ์		การยอมรับคำ วิจารณ์จากเพื่อน		การปฏิบัติ ตามคำร้องขอของเพื่อน		รวม	x
			ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ		
คนที่		ที่ประเมิน	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ		การแสดงผล ในกลุ่มเพื่อน
1.	สัตวศาสตร์	16	0	15	15	15	0	0	15	0	0	0	0	0	0	0	0	0	60	3.76
2.	วาริชศาสตร์	15	0	0	0	7	0	0	12	12	12	0	0	0	0	0	0	0	50	3.34
3.	วาริชศาสตร์	15	6	6	8	8	3	3	0	0	0	0	0	0	0	9	9	9	52	3.48
4.	เศรษฐศาสตร์	16	0	12	12	12	0	0	12	0	10	0	0	0	0	0	0	0	58	3.63
5.	เกษตรศาสตร์	35	0	13	21	33	26	26	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	119	3.39
6.	เกษตรศาสตร์	35	0	20	0	20	0	0	30	0	20	0	0	0	0	21	0	0	111	3.17
7.	เกษตรศาสตร์	35	0	30	0	26	0	0	30	0	0	0	0	0	0	24	0	0	110	3.15
8.	เกษตรศาสตร์	35	0	30	0	28	0	0	25	0	0	0	26	0	0	0	0	0	109	3.12

ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 1

3.38

ตาราง 15 แสดงคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ด้านภาษาเขียนและภาษาฟัง ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละสาขาวิชา ภายหลังจากได้รับการให้คำปรึกษา
รายบุคคลแบบเผชิญความจริง

กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษา คนที่	สาขาวิชา	จำนวน นักศึกษา ในแต่ละ สาขาวิชา ที่ประเมิน	การกล่าวคำ หักทลาย		การสนทนา		การแสดง ความคิดเห็น		การให้กำลังใจ		การให้ความ ช่วยเหลือ		การกล่าว คำวิจารณ์		การยอมรับคำ วิจารณ์จากเพื่อน		การปฏิเสธที่จะปฏิบัติ ตามคำร้องขอของเพื่อน		$\bar{X}$ พฤติกรรม การแสดงออก ในกลุ่มเพื่อน
			ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	ภาษา ไทย	ภาษา ต่างประเทศ	
1.	สัตวศาสตร์	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	13	16	13	250	15.64
2.	วาริชศาสตร์	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	14	15	14	238	15.88
3.	วาริชศาสตร์	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	240	16.00
4.	เศรษฐศาสตร์	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	14	254	15.88
5.	เกษตรศาสตร์	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	30	35	30	550	15.72
6.	เกษตรศาสตร์	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	30	35	30	550	15.72
7.	เกษตรศาสตร์	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	560	16.00
8.	เกษตรศาสตร์	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	560	16.00

ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1

15.86

ตาราง 16 แสดงคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ด้านภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละสาขาวิชา ก่อนได้รับการให้คำปรึกษา
แบบเผชิญความจริง

กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษา คนที่	สาขาวิชา	จำนวน นักศึกษา ในแต่ละ สาขาวิชา ที่ประเมิน	การกล่าวคำ ทักทาย		การสนทนา		การแสดง ความคิดเห็น		การให้กำลังใจ		การให้ความ ช่วยเหลือ		การกล่าว คำวิจารณ์		การยอมรับคำ วิจารณ์		การเผชิญหน้า กับข้อบกพร่อง ของตนเอง		รวม	$\bar{X}$ พฤติกรรมการ แสดงออก ในกลุ่มเพื่อน
			ภาษา ถ้อยคำ	ภาษา ท่าทาง	ภาษา ถ้อยคำ	ภาษา ท่าทาง	ภาษา ถ้อยคำ	ภาษา ท่าทาง	ภาษา ถ้อยคำ	ภาษา ท่าทาง	ภาษา ถ้อยคำ	ภาษา ท่าทาง	ภาษา ถ้อยคำ	ภาษา ท่าทาง	ภาษา ถ้อยคำ	ภาษา ท่าทาง				
1.	สัตวศาสตร์	16	0	5	1	2	12	16	10	10	0	0	0	0	0	0	0	0	56	3.52
2.	สัตวศาสตร์	16	0	5	0	1	12	16	14	16	0	0	0	0	0	0	0	0	64	4.01
3.	วาริชศาสตร์	15	10	15	15	15	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	55	3.67
4.	เศรษฐศาสตร์	16	6	10	4	16	0	0	0	10	0	10	0	0	0	0	0	0	56	3.52
5.	เศรษฐศาสตร์	16	6	10	4	16	0	0	0	10	0	10	0	0	0	6	0	0	62	3.90
6.	เกษตรศาสตร์	35	0	25	20	22	24	21	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	112	3.21
7.	เกษตรศาสตร์	35	0	20	0	24	0	0	0	20	0	0	0	0	24	0	25	0	113	3.24
8.	เกษตรศาสตร์	35	0	25	0	30	0	0	0	28	0	0	0	0	0	0	0	24	107	3.07

ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาทดลองที่ 2

3.52

ตาราง 17 แสดงคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน ด้านภาษาไทยและภาษาพม่า ของนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละสาขาวิชา ภายหลังจากได้รับการให้คำปรึกษา
กลุ่มแบบเผชิญความจริง

กลุ่ม ตัวอย่าง นักศึกษา คนที่	สาขาวิชา	จำนวน นักศึกษา ในแต่ละ สาขาวิชา ที่ประเมิน	การกล่าวคำ หักทลาย		การสนทนา		การแสดง ความคิดเห็น		การให้กำลังใจ		การให้ความ ช่วยเหลือ		การกล่าว คำวิจารณ์		การยอมรับคำ วิจารณ์จากเพื่อน		การปฏิเสธที่จะปฏิบัติ ตามคำขอร้องขอของเพื่อน		รวม	X̄ พฤติกรรม การแสดงออก ในกลุ่มเพื่อน
			ภาษา ไทย	ภาษา พม่า	ภาษา ไทย	ภาษา พม่า	ภาษา ไทย	ภาษา พม่า	ภาษา ไทย	ภาษา พม่า	ภาษา ไทย	ภาษา พม่า	ภาษา ไทย	ภาษา พม่า	ภาษา ไทย	ภาษา พม่า	ภาษา ไทย	ภาษา พม่า		
1.	สัตวศาสตร์	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	13	16	253	15.82
2.	สัตวศาสตร์	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	256	16.00
3.	วาริชศาสตร์	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	12	10	15	232	15.47
4.	เศรษฐศาสตร์	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	12	16	252	15.75
5.	เศรษฐศาสตร์	16	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	30	14	35	254	15.88
6.	เกษตรศาสตร์	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	28	35	548	15.68
7.	เกษตรศาสตร์	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	560	16.00
8.	เกษตรศาสตร์	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	35	560	16.00

ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 2

15.83

ภาคผนวก ข

1. แบบสอบถาม "ใครเอ่ย"
2. แบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน

แบบสอบถาม "วเคราะห์"

คำชี้แจง

ขอให้นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ ปีการศึกษา 2540 คิดถึงตัวนักศึกษาเอง หรือเพื่อนที่มีลักษณะต่อไปนี้ แล้วระบุชื่อของเพื่อนหรือชื่อของนักศึกษา 1 ชื่อ ทั้งนี้ขอให้นักศึกษาพิจารณาตัดสินใจด้วยตนเอง โดยไม่ปรึกษากับเพื่อนคำตอบของนักศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มของนักศึกษา และจะเก็บไว้เป็นความลับ

ภาษาด้อยค่า ได้แก่ การกล่าวคำหักทายน การสนทนา การแสดงความคิดเห็น

การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์

การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้อง
ของเพื่อน

ภาษาท่าทาง ได้แก่ ตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม

การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสม

1. ผู้ที่ใช้คำพูดสนทนากับเพื่อน ไม่เหมาะสมมากที่สุด คือ
.....
2. ผู้ที่ใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสมมากที่สุดขณะชักทายเพื่อน คือ
.....
3. ผู้ที่ไม่ค่อยสบตาเพื่อนมากที่สุด ขณะสนทนา คือ
.....
4. ผู้ที่ไม่ตั้งใจฟังเพื่อนมากที่สุดขณะสนทนา คือ
.....
5. ผู้ที่แสดงความคิดเห็นในกลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสมมากที่สุด คือ
.....
6. ผู้ที่ใช้น้ำเสียง ไม่เหมาะสมมากที่สุด ขณะให้กำลังใจเพื่อน คือ
.....
7. ผู้ที่ใช้คำพูดไม่เหมาะสมมากที่สุด เวลาให้กำลังใจเพื่อนคือ
.....
8. ผู้ที่แสดงสีหน้า ท่าทาง ในขณะที่ให้ความช่วยเหลือเพื่อน ไม่เหมาะสมมากที่สุดคือ
.....
9. ผู้ที่ใช้คำพูด ไม่เหมาะสมมากที่สุด ขณะให้การช่วยเหลือเพื่อน คือ
.....
10. ผู้ที่แสดงสีหน้า น้ำเสียง ท่าทาง และคำพูดที่ไม่เหมาะสมมากที่สุดเวลากล่าววิจารณ์
เพื่อน คือ
.....
11. ผู้ที่แสดงสีหน้า น้ำเสียง ท่าทาง และคำพูด ที่ไม่เหมาะสมมากที่สุดในการยอมรับคำวิจารณ์
เพื่อน คือ
.....
12. ผู้ที่แสดงสีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง และคำพูดที่ไม่เหมาะสมที่สุดในการปฏิเสธ
ที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน คือ
.....

แบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน

คำชี้แจง

ขอให้นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ ปีการศึกษา 2540 ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องตามรายการพฤติกรรมที่กำหนดให้โดยพิจารณาเพื่อนนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ในสาขาวิชาเดียวกันว่า มีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม

เหมาะสม หมายถึง การแสดงพฤติกรรมของนักศึกษากลุ่มเพื่อนเหมาะสม

เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ไม่เหมาะสม หมายถึง การแสดงพฤติกรรมของนักศึกษากลุ่มเพื่อนไม่เหมาะสม

ไม่เป็นที่ยอมรับได้ในกลุ่มเพื่อน

ภาคผนวก ค.

โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2

โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ และสร้าง สัมพันธภาพ	1. เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้วิจัยและนักศึกษา 2. เพื่อให้นักศึกษาทราบวัตถุประสงค์วิธีการของการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน รวมทั้งบทบาท หน้าที่ ข้อผูกพัน กฎ ระเบียบ ทั้งของนักศึกษาและผู้วิจัยให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน ตลอดจนประโยชน์ที่จะได้รับ 3. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงความหมาย ความสำคัญของภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง รวมทั้งพฤติกรรม การแสดงออกในกลุ่มเพื่อน	1. ผู้วิจัยกล่าวต้อนรับ ทักทายนักศึกษาพร้อมทั้งแนะนำตนเองให้นักศึกษา รู้จักและให้นักศึกษาแนะนำตนเองด้วย เพื่อสร้างความคุ้นเคย และเป็นกันเองตลอดจนสนทนาซักถามเรื่องทั่วไป 2. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ วิธีการของการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง รวมทั้งบทบาท หน้าที่ ข้อผูกพัน กฎ ระเบียบ ทั้งของนักศึกษาและผู้วิจัยที่จะต้องปฏิบัติ ตลอดจนบอกถึงประโยชน์ที่นักศึกษาจะได้รับ 3. ผู้วิจัยอธิบายและสนทนาซักถามนักศึกษาเกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง รวมทั้งพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน 4. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามเพิ่มเติม แล้วนัดเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ที่ใช้ในการทดลอง 5. ผู้วิจัยและนักศึกษาร่วมกันสรุป สิ่งที่ได้จากการสนทนาเพื่อให้เข้าใจตรงกัน

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2-12	พฤติกรรม การแสดงออก ในกลุ่มเพื่อน ทั้งภาษา ด้วยคำและ ภาษาท่าทาง	4. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงระยะเวลาที่ใช้ในการฝึก วัน เวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ที่ใช้ในการทดลอง 1. เพื่อให้นักศึกษาสามารถแสดงออกทั้งภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน 2. เพื่อให้นักศึกษาแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริงและกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการแสดงออกทั้งภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางในกลุ่มเพื่อน 3. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงผลของการใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกนั้น ๆ ว่า เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด	การให้คำปรึกษาครั้งที่ 2-12 ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงทุกครั้งตามขั้นตอน ดำเนินการ 6 ขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยสร้างความคุ้นเคย <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาสำรวจพฤติกรรม การแสดงออกของตนเอง เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน เกี่ยวกับการกล่าวคำ ทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องขอเพื่อน การตั้งใจฟัง การสบตาและสนทนา การใช้ น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมว่า มีพฤติกรรมอะไรบ้าง และนักศึกษามีความคิด ความรู้สึกอย่างไร เกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น ๆ

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		4. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องขอของเพื่อน 5. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้ น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสม	ในขั้นที่ 2 นี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคพื้นฐานในการให้คำปรึกษาต่อไปคือการฟัง การใช้คำถามปลายเปิด คำถามปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก และการทวนคำ <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า พฤติกรรมที่ระบุในขั้นที่ 2 นั้น พฤติกรรมใดที่นักศึกษาต้องการพัฒนาเป็นลำดับแรกและลำดับรองลงมา ผู้วิจัยให้นักศึกษาเรียงลำดับพฤติกรรมดังกล่าว พร้อมทั้งให้นักศึกษาพิจารณาพฤติกรรมที่นักศึกษาต้องการพัฒนาว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม มากน้อยเพียงใดและพฤติกรรมที่นักศึกษาแสดงออกนั้น ว่าเป็นที่ยอมรับของเพื่อนมากน้อยเพียงใด ซึ่งจะทำให้นักศึกษามองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว <u>ขั้นที่ 4</u> ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาทั้งทางด้านภาษาด้วยคำและภาษาท่าทาง เพื่อให้นักศึกษามีพฤติกรรมแสดงออก ซึ่งเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ การเผชิญหน้า บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง และ การให้แรงเสริม ในการวางแผนนี้ ผู้วิจัยจะคำนึงถึง ความต้องการ ความสามารถและ ความพร้อมของนักศึกษา ตลอดทั้ง ความคิดและความรู้สึกรักของนักศึกษา ในครั้งที่ 2-12 ผู้วิจัยใช้เทคนิค ต่าง ๆ เพื่อพัฒนานักศึกษาเกี่ยวกับ การใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางดังนี้ <u>ครั้งที่ 2</u> การกล่าวคำทักทาย ใช้เทคนิค การเผชิญหน้า บทบาทสมมติ และ การให้แรงเสริม <u>ครั้งที่ 3</u> การสนทนา ใช้เทคนิค การเผชิญหน้า บทบาทสมมติ และการให้ แรงเสริม <u>ครั้งที่ 4</u> การแสดงความคิดเห็น ใช้เทคนิค การเผชิญหน้า สถานการณ์จำลอง และการให้แรงเสริม <u>ครั้งที่ 5</u> การให้กำลังใจ ใช้เทคนิค การเผชิญหน้า สถานการณ์จำลอง และการให้ แรงเสริม <u>ครั้งที่ 6</u> การให้ความช่วยเหลือ ใช้เทคนิค การเผชิญหน้า สถานการณ์จำลอง และ การให้แรงเสริม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ครั้งที่ 7</u> การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ ใช้เทคนิค สถานการณ์จำลอง การเผชิญหน้าและการให้แรงเสริม <u>ครั้งที่ 8</u> การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ใช้เทคนิคสถานการณ์จำลอง การเผชิญหน้า และการให้แรงเสริม <u>ครั้งที่ 9</u> การกล่าวคำหักทลาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น ใช้เทคนิค สถานการณ์จำลอง และการให้แรงเสริม <u>ครั้งที่ 10</u> การให้กำลังใจ และการให้ความช่วยเหลือ การวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ใช้เทคนิคบทบาทสมมติ และการให้แรงเสริม <u>ครั้งที่ 11</u> การกล่าวคำหักทลาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ใช้เทคนิคบทบาทสมมติ

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ครั้งที่ 12</u> การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ ใช้เทคนิคสถานการณ์จำลอง <u>ขั้นที่ 5</u> ขึ้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน <u>ขั้นที่ 6</u> ขึ้นติดตามผล ภายหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษารายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
13	ยุติการให้คำปรึกษาและปัจฉิมนิเทศ	เพื่อสรุปผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน	1. ผู้ให้คำปรึกษาทบทวน และติดตามผลเรื่องที่สนทนากันในครั้งที่ผ่านมา 2. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของตนเองก่อนและหลังการให้คำปรึกษา 3. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักศึกษาสรุปผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีเผชิญความจริง ที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม 4. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวขอพบใจนักศึกษาที่เข้ารับการทดลองและกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 1 ชั่วโมง

รายละเอียดโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง

การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง

ครั้งที่ 1

เรื่อง ประเมินตนเองและสร้างสัมพันธภาพ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้วิจัยและนักศึกษา
2. เพื่อให้นักศึกษาทราบวัตถุประสงค์ วิธีการของการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน รวมทั้งบทบาท หน้าที่ ข้อผูกพัน กฎ ระเบียบ ทั้งของนักศึกษาและผู้วิจัยให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน ตลอดจนประโยชน์ที่จะได้รับ
3. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงความหมาย ความสำคัญของภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง รวมทั้งพัฒนาพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน
4. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงระยะเวลาที่ใช้ในการฝึก วัน เวลา จำนวนครั้งและสถานที่ที่ใช้ในการทดลอง

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยกล่าวต้อนรับ ทักทายนักศึกษา พร้อมทั้งแนะนำตนเองให้นักศึกษารู้จักเพื่อสร้างความคุ้นเคย และเป็นกันเอง ตลอดจนสนทนาซักถามเรื่องทั่วไป
2. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ วิธีการของการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง รวมทั้งบทบาท หน้าที่ ข้อผูกพัน กฎระเบียบ ทั้งของนักศึกษาและผู้วิจัยที่ต้องปฏิบัติ ตลอดจนบอกถึงประโยชน์ที่นักศึกษาจะได้รับ
3. ผู้วิจัยอธิบายและซักถามนักศึกษา เกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง รวมทั้งพัฒนาพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน
4. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามแล้วนัด วัน เวลา จำนวนครั้งและสถานที่ที่ใช้ในการทดลอง
5. ผู้วิจัยและนักศึกษาร่วมกันสรุป สิ่งที่ได้จากการสนทนาเพื่อให้เข้าใจตรงกัน

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักศึกษามีความกระตือรือร้น ตั้งใจฟัง ให้ความร่วมมือและซักถามในประเด็นต่าง ๆ

ครั้งที่ 2

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทาง :

การกล่าวคำทักทาย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาสามารถกล่าวคำทักทาย โดยใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย ด้วยการใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางในกลุ่มเพื่อน
3. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงผลของการใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการกล่าวคำทักทาย เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด
4. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาด้วยคำเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย
5. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการกล่าวคำทักทาย

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง

อุปกรณ์ เอกสารบทบาทสมมติ เรื่อง การกล่าวคำทักทาย

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอน

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษาโดยกล่าวทักทาย สทนา และติดตามผลการปฐมนิเทศในครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทายว่านักศึกษา มีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรม การกล่าวคำทักทาย

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย สามารถใช้ภาษาไทยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม มากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้ นักศึกษามองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย เพื่อให้ นักศึกษามีพฤติกรรมแสดงออก และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนโดยใช่ บทบาทสมมติ และการให้แรงเสริม มีขั้นตอน ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทายที่ นักศึกษาปฏิบัติอยู่ปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ในขั้นนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเผชิญหน้าดังนี้

- นักศึกษา : ผมพบเพื่อนหญิงที่แปลงข้าวโพด รู้สึกดีใจ ยิ้มให้ แต่ไม่รู้จะพูดทักทายเพื่อนอย่างไร
- ผู้ให้คำปรึกษา : คุณดีใจได้พบเพื่อนที่แปลงข้าวโพด คุณยิ้มให้เพื่อนขณะเดียวกัน คุณไม่ได้กล่าวคำทักทายเพื่อน

4.2 ผู้วิจัยให้นักศึกษาแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย ที่เหมาะสมในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยมีวิธีดำเนินการดังนี้

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การกล่าวคำท้าทาย

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสนทนากับนักศึกษาถึง เรื่องของการกล่าวคำท้าทาย เพื่อน

4.2.2 ขั้นแสดง

4.2.2.1 แจกเอกสารบทบาทสมมติที่กำหนดสถานการณ์ไว้ให้นักศึกษาอ่านและเตรียมตัวแสดง พร้อมทั้งจัดสถานที่ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

4.2.2.2 เริ่มแสดงบทบาทสมมติ โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาคิดแนวทางในการแสดงตามบทบาทที่กำหนดไว้ในสถานการณ์เอง

4.2.3 ขั้นอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาอภิปรายและสรุปเกี่ยวกับบทบาทที่แสดงไปในหัวข้อต่อไปนี้

4.2.3.1 นักศึกษาคิดว่า การกล่าวคำท้าทายเพื่อนเป็นอย่างไร เหมาะสมหรือไม่

4.2.3.2 นักศึกษารู้สึกอย่างไร ที่กล่าวคำท้าทายเพื่อน

4.2.3.3 จากการแสดงบทบาทสมมตินี้ นักศึกษาได้ความรู้ ความเข้าใจและสามารถวางแผน การกล่าวคำท้าทาย ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร

4.2.4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยให้นักศึกษาแสดงเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของนักศึกษา

4.2.5 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

4.2.5.1 ผู้วิจัยให้นักศึกษาพูดถึงความรู้สึกของตนเองที่มีต่อการกล่าวคำท้าทาย

4.2.5.2 ผู้วิจัยและนักศึกษาช่วยกันสรุปข้อคิดและสิ่งที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการกล่าวคำท้าทายได้อย่างเหมาะสมเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังจากการให้คำปรึกษารายบุคคลแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษารายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษา เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการกล่าวคำทักทาย ได้อย่างเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการกล่าวคำทักทาย

2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารบทบาทสมมติ เรื่อง "การกล่าวคำทักทาย"

เรื่อง "การกล่าวคำทักทาย"

ตฤณและศิลา เป็นเพื่อนเรียนสาขาวิชาเดียวกัน พักอยู่หอใกล้กัน ตฤณเป็นคนร่าเริง มีชีวิตชีวา มีมนุษยสัมพันธ์ดี เรียนหนังสือปานกลาง ส่วนศิลามีนิสัยเงียบขรึม ไม่ช่างพูด ชอบดูทีวี อ่านหนังสือ และเรียนหนังสือดี ตฤณและศิลามักไปไหนด้วยกันเสมอ โดยที่ตฤณเป็นผู้ที่ขอกล่าวคำทักทายเพื่อน ๆ ส่วนศิลามักจะอึ้งเฉย ๆ โดยไม่กล่าวคำทักทาย ดังนั้น เพื่อน ๆ จึงมักกล่าวคำทักทาย ตฤณมากกว่าศิลา ซึ่งทำให้ศิลารู้สึกว่า ตนเองไม่มีคุณค่า เพื่อนไม่รัก

บทบาทของศิลา

สมมติ ฉัน คือ ศิลา ฉันเป็นเพื่อนสนิทกับตฤณ ไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ เพื่อน ๆ มักกล่าวคำทักทายกับตฤณมากกว่าฉัน ทำให้ฉันรู้สึกที่ตัวเองไม่มีคุณค่า ไม่มีคนสนใจ ทุกครั้งที่พบเพื่อน ๆ ฉันอยากกล่าวคำทักทายมากกว่าการอึ้งเฉย ๆ แต่ไม่รู้ว่าจะเพราะอะไร และไม่รู้ว่าจะกล่าวคำทักทายเพื่อน ๆ ว่าอย่างไร ฉันรู้สึกอึดอัด ไม่มีความสุขเลย

บทบาทของตน

สมมติ ฉัน คือ ตฤณ ฉันเป็นเพื่อนรักกับศิลา ศิลาชอบอ่านหนังสือ ดูทีวีและฟังฉันคุยได้ทุกเรื่อง แต่ศิลาค่อนข้างเงียบบขี้ม ไม่เคยกล่าวคำทักทายเพื่อน ๆ ทำให้เพื่อนบางคนเข้าใจว่า ศิลาถือตัว หยิ่ง ไขนาคบ แต่สำหรับฉัน ศิลาแสนสวามิภักดิ์ ฉันพยายามที่จะช่วยให้ศิลาสนใจที่จะกล่าวคำทักทายเพื่อน ๆ บ้าง เพื่อสร้างมนุษยสัมพันธ์

ครั้งที่ 3

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง : การสนทนา
วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาสามารถสนทนา ใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
 2. เพื่อให้นักศึกษาแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการสนทนา ทั้งภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในกลุ่มเพื่อน
 3. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงผลของการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการสนทนาเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด
 4. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำเกี่ยวกับการสนทนา
 5. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการ ตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการสนทนา
- เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง

อุปกรณ์ เอกสารบทบาทสมมติ เรื่อง "การสนทนา"

วิธีดำเนินการ

- ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอนนี้
- ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษาโดยกล่าวทักทาย และสนทนา ติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว
- ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการสนทนาว่านักศึกษามีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรมการสนทนา

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการสนทนาว่า สามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้นักศึกษามองเห็นการกระทำของตนเองชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการสนทนา เพื่อให้ นักศึกษามีพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนโดยใช้เทคนิค บทบาทสมมติ และการให้แรงเสริม มีขั้นตอน ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการสนทนาที่นักศึกษปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ในขั้นนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิค การเผชิญหน้าดังนี้

นักศึกษา : หนูรู้สึกอึดอัดใจ บางครั้งรำคาญตัวเอง ไม่เข้าใจว่า ทำไมถึง

: ไม่มี อารมณ์ขัน หรือ เรื่องพูดคุยกับเพื่อนได้สนุก เหมือนคนอื่น

ผู้ให้คำปรึกษา : หนูอยากมีอารมณ์ขัน และมีเรื่องพูดคุยกับเพื่อนได้สนุก ขณะเดียวกัน หนูรู้สึกอึดอัด และรำคาญตัวเอง

4.2 ผู้วิจัยให้นักศึกษาแสดงบทบาทเกี่ยวกับการสนทนาที่เหมาะสมในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยมีวิธีดำเนินการดังนี้

เรื่อง พฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การสนทนา

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสนทนากับนักศึกษาถึงเรื่องของการสนทนา

4.2.2 ขั้นแสดง

4.2.2.1 แจกเอกสารบทบาทสมมติที่กำหนดสถานการณ์ไว้ให้นักศึกษาอ่านและเตรียมตัวแสดง พร้อมทั้งจัดสถานที่ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

4.2.2.2 เริ่มแสดงบทบาทสมมติ โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาคิดแนวทางการแสดงตามบทบาทที่กำหนดไว้ในสถานการณ์เอง

4.2.3 ชั้นอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาอภิปรายและสรุปเกี่ยวกับบทบาทที่แสดงไปในหัวข้อต่อไปนี้

3.1 นักศึกษาคิดว่า การสนทนาเป็นอย่างไร เหมาะสมหรือไม่

3.2 นักศึกษารู้สึกอย่างไร ที่สนทนากับเพื่อน

3.3 จากการแสดงบทบาทสมมตินี้ นักศึกษาได้ความรู้ ความเข้าใจและสามารถวางแผน การสนทนา ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร

4.2.4 ชั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยให้นักศึกษาแสดงเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของนักศึกษา

4.2.5 ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

4.2.5.1 ผู้วิจัยให้นักศึกษาพูดถึงความรู้สึกของตนเองที่มีต่อการสนทนา

4.2.5.2 ผู้วิจัยและนักศึกษาช่วยกันสรุปข้อคิดและสิ่งที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการสนทนาได้อย่างเหมาะสม เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษารายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษา เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการสนทนาได้อย่างเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการสนทนา

2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารบทบาทสมมติ เรื่อง "การสนทนา"

เรื่อง "การสนทนา"

ธรรม์และศีล เป็นเพื่อนร่วมชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติ มักจะพบและสนทนากันที่ชมรมฯ ทุกคืน หลังอาหารเย็น ธรรม์เป็นคนใจเย็น อารมณ์ดี คุยสนุก และมีอารมณ์ขัน ส่วนศีลมักจะฟังเพื่อนคุย โดยไม่คิดจะคุยให้เพื่อนฟัง ทำให้ธรรม์เริ่มเบื่อศีล แต่ด้วยความรักเพื่อน ธรรม์พยายามที่จะทำให้ศีล เป็นฝ่ายคุยบ้าง โดยตั้งคำถามให้ศีลตอบ

บทบาทศีล

สมมติ ฉันคือ ศีล ฉันมีเพื่อนสนิทคือธรรม์ เราอยู่ชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติเหมือนกัน ธรรม์ พูดคุยสนุก มีเรื่องเล่าที่น่าสนใจ บางครั้งฉันสังเกตเห็นว่า ธรรม์เริ่มเบื่อที่จะเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฉันฟัง ฉันรู้สึกอึดอัด และอยากจะพูดคุยให้สนุกแบบธรรม์บ้าง ฉันจะพยายาม

บทบาทของธรรม์

สมมติ ฉันคือ ธรรม์ ฉันมีเพื่อนรัก คือ ศีล ศีลเป็นคนขรึม ไม่ค่อยพูดคุย ใครจะคุยเรื่อง อะไร ศีลจะฟังอย่างเดียว จนบางครั้งฉันลืมไปเลยว่ามีศีลนั่งอยู่ด้วย บางทีก็เกรงว่า ศีลจะเบื่อเพื่อนคนนี้ เลยไม่เกรง และคิดว่าจะชวนศีลพูดคุยให้สนุกได้อย่างไร ฉันคิดว่าจะลองตั้งคำถาม บนเรื่องที่ศีลสนใจก่อน

ครั้งที่ 4

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทาง :
การแสดงความคิดเห็น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็น โดยใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็น ด้วยการนำภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางในกลุ่มเพื่อน
3. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงผลของการนำภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการแสดงความคิดเห็นว่าเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด
4. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาด้วยคำเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็น
5. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการแสดงความคิดเห็น

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง การแสดงความคิดเห็น

วิธีดำเนินการ

- ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอน
- ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยกล่าวทักทาย สนทนา และติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว
- ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นว่านักศึกษามีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความคิดเห็น

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นว่า สามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้นักศึกษามองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็น เพื่อให้นักศึกษามีพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนโดยใช้เทคนิค สถานการณ์จำลอง และการให้แรงเสริม มีขั้นตอน ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นที่นักศึกษานับถืออยู่ปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ขั้นนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเผชิญหน้า ดังนี้

นักศึกษา : ในที่ประชุมเรื่องการจัดงานเกษตรประจำปี ผมไม่แน่ใจว่าเพื่อน ๆ จะมีความคิดเห็นตรงกับผม เลยไม่ได้ยกมือ แสดงความคิดเห็น

ผู้ให้คำปรึกษา : คุณต้องการแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมเกี่ยวกับการจัดงานเกษตรประจำปี ขณะเดียวกัน คุณไม่แน่ใจว่าเพื่อน ๆ จะยอมรับความคิดเห็นของคุณ

4.2 ผู้วิจัยอธิบายการใช้สถานการณ์จำลอง ให้นักศึกษาเข้าใจและร่วมมือปฏิบัติ

เรื่อง การแสดงความคิดเห็น

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักศึกษาเรียนรู้ เสา่เรื่องสถานการณ์จำลองเรื่อง "การแสดงความคิดเห็น" จากนั้นนักศึกษาและผู้วิจัยช่วยกันเป็นผู้แสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

4.2.2 ขั้นตอนกิจกรรม

นักศึกษาและผู้วิจัย แสดงบทบาทไปตามสถานการณ์จำลองเรื่อง "การแสดงความคิดเห็น" ตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

4.2.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาวิเคราะห์บทบาทที่แสดงในขณะปฏิบัติกิจกรรมและแลกเปลี่ยน
ประสบการณ์

4.2.4 ขั้นสรุป

นักศึกษาสรุปสาระและข้อคิดที่ได้รับจากการใช้สถานการณ์จำลอง แล้วผู้วิจัย
สรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนา
พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับ การแสดงความคิดเห็นได้อย่างเหมาะสมเป็นที่ยอมรับ
ในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผล
ของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษา
รายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้
ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการแสดงความคิดเห็น ได้อย่างเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับใน
กลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและ
ภาษาท่าทางในการแสดงความคิดเห็น
2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง "การแสดงความคิดเห็น"

สถานการณ์จำลอง

กานีและกันยา อยู่แสบึงงูอนูบาลคู่กัน ทั้งสองได้รับมอบหมายจากอาจารย์ให้ทำรายงาน
การทดลองเลี้ยงงูอนูบาล 2 สัปดาห์ ทั้งสองจะต้องแสดงความคิดเห็นก่อนทำรายงาน โดยที่
กานีและกันยาไม่คุ้นเคยกันมาก่อน

ภายในอาคารโรงเลี้ยงกุ้งอนุบาล กายีและกันยากำลังช่วยกันเปลี่ยนน้ำ และให้ยาฆ่าเชื้อ แก่กุ้งอนุบาล

กายี : กันยา เรามาคุยกันเรื่องทำรายงานส่งอาจารย์หน่อยนะ

กันยา : ได้สิ ! กายีมีอะไรหรือ

กายี : กันยา ภายใน 2 สัปดาห์นี้ เราแบ่งงานรับผิดชอบกันดีไหม

กันยา : แต่งานบางอย่างก็ต้องรับผิดชอบร่วมกันนะ เช่น ผลการเจริญเติบโตของกุ้งอนุบาล แต่ก่อนมาพูดเรื่องงาน ฉันคิดว่าเรายังไม่คุ้นเคยกันเท่าที่ควร การมีนิสัยอย่างไร ชอบและไม่ชอบอะไรบ้าง

กายี : ขอคุณ ที่เริ่มเรื่องนี้ก่อน ฉันชอบที่จะเปลี่ยนน้ำในบ่อกุ้ง แต่ไม่ชอบให้ยาฆ่าเชื้อโรค ฉันใจร้อน แล้วกันยาสละ

ครั้งที่ 5

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง : การให้กำลังใจ
วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาสามารถให้กำลังใจ โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการให้กำลังใจ ด้วยการให้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในกลุ่มเพื่อน
3. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงผลของการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการให้กำลังใจว่าเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด
4. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำเกี่ยวกับการให้กำลังใจ
5. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการให้กำลังใจ

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง การให้กำลังใจ

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอน

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษาโดยกล่าวทักทาย
สนทนา และติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการให้กำลังใจ ว่านักศึกษามีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรมการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการให้กำลังใจว่า สามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้นักศึกษา มองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ขึ้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาช่วยกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการให้กำลังใจ เพื่อให้ศึกษามีพฤติกรรมการแสดงออก ซึ่งเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน โดยใช้เทคนิคสถานการณ์จำลอง และการให้แรงเสริม มีขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการให้กำลังใจ ที่นักศึกษปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันว่า เหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ในขั้นนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเผชิญหน้าดังนี้

นักศึกษา : เพื่อนถูกพักการเรียน หนูเห็นใจเพื่อนมาก อยากพูดให้กำลังใจ ไม่ให้รู้สึกท้อแท้ แต่ก็ไม่ออกว่าจะพูดอย่างไร กลัวว่าเพื่อนจะเสียใจ

ผู้ให้คำปรึกษา : หนูรู้สึกเห็นใจ และอยากพูดให้กำลังใจเพื่อนที่ถูกพักการเรียน ขณะเดียวกัน หนูไม่รู้ว่าจะพูดให้กำลังใจเพื่อนอย่างไร กลัวเพื่อนจะเสียใจ

4.2 ผู้วิจัยอธิบายการนำสถานการณ์จำลอง ให้นักศึกษาเข้าใจและร่วมมือปฏิบัติ เรื่องการให้กำลังใจ

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักศึกษาเรียนรู้ เรื่องสถานการณ์จำลองเรื่อง "การให้กำลังใจ" จากนั้นนักศึกษาและผู้วิจัยช่วยกันเป็นผู้แสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

4.2.2 ขั้นตอนกิจกรรม

นักศึกษาและผู้วิจัย แสดงบทบาทไปตามสถานการณ์จำลองเรื่อง "การให้กำลังใจ" ตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

4.2.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาวิเคราะห์บทบาทที่แสดงในขณะปฏิบัติกิจกรรมและแลกเปลี่ยนประสบการณ์

4.2.4 ขั้นสรุป

นักศึกษาสรุปสาระและข้อคิดที่ได้รับจากการนำสถานการณ์จำลองแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับ การทำให้กำลังใจได้อย่างเหมาะสมเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังจากการให้คำปรึกษารายบุคคลแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษารายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการทำให้กำลังใจ ได้อย่างเหมาะสม และ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน มากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการให้กำลังใจ
2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง "การให้กำลังใจ"

สถานการณ์

จาร์ณ และตฤณ เป็นเพื่อนรัก เรียนอยู่สาขาวิชาเดียวกัน จาร์ณเรียนเก่งทุกวิชา ชยันทำแบบฝึกหัดเสมอ ส่วนตฤณ ชอบเล่นกีฬาและคุยกับเพื่อน ทุกเย็นตฤณจะขอยืมงานของจาร์ณลอกส่งอาจารย์เป็นประจำ อยู่มาวันหนึ่ง ผลสอบภาษาอังกฤษของตฤณต้องสอบซ่อม ตฤณเสียใจ หงอยเหงา จาร์ณสงสารเพื่อน พยายามพูดให้กำลังใจ และอยู่ใกล้ชิดกับตฤณ ด้วยหวังว่าจะทำให้ตฤณรู้สึกดีขึ้น

ฉากที่ 1 ตฤณและจาร์ณ ยืนอ่านป้ายผลสอบภาษาอังกฤษที่ติดฟักทอง

- ตฤณ : จาร์ณ ฉันต้องสอบซ่อมภาษาอังกฤษไหม ฉันว่าฉันทำได้นะ
- จาร์ณ : ฉันจะช่วยติวให้นะตฤณ ยังพอมีเวลา
- ตฤณ : ฉันเบื่อ ! ไม่อยากเรียนเลย
- จาร์ณ : เอามือตอบาเบา ๆ

ฉากที่ 2 จารณชวนตฤณไปหาข้าวทานที่โรงช้าง

จารณ : ทานอะไรดีตฤณ

ตฤณ : ไม่รู้สักทีเลย

จารณ : ทานข้าวต้มแรงหน่อยนะ แล้วกลับไปอาบน้ำ ดูหนังสื่อกันเิง

ตฤณ : ไม่สบตา ทำทางขี้น หงอยเหงา

จารณ : ข้าวผัด กับแกงจืดนะ ฉันสั่งให้

ตฤณ : พักหน้า

ครั้งที่ 6

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง :
การให้ความช่วยเหลือ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาสามารถให้ความช่วยเหลือ โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือ ด้วยการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในกลุ่มเพื่อน
3. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงผลของการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการให้ความช่วยเหลือว่าเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด
4. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือ
5. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับ การตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการให้ความช่วยเหลือ

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลอง

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอนนี้
ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยกล่าวทักทาย สนทนา และติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือว่านักศึกษามีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรมการให้ความช่วยเหลือ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือว่าสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้นักศึกษา มองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ชั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือ เพื่อให้ศึกษามีพฤติกรรมการแสดงออก ซึ่งเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน โดยใช้สถานการณ์จำลองและการให้แรงเสริมมีขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือที่นักศึกษปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

บนขั้นนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเผชิญหน้าดังนี้

นักศึกษา : ผมเห็นเพื่อนผู้หญิงยืนอยู่ได้ฉันไม่ เพราะรถจักรยานยนต์เสีย

ผู้ให้คำปรึกษา : นักศึกษาอยากให้การช่วยเหลือเพื่อนผู้หญิงที่รถจักรยานยนต์เสีย ขณะเดียวกัน นักศึกษากลัวว่าเพื่อนจะคิดว่าเข้าไปจับผู้หญิง

4.2 ผู้วิจัยอธิบายการใช้สถานการณ์จำลอง ให้นักศึกษาเข้าใจและร่วมมือปฏิบัติเรื่อง การให้ความช่วยเหลือ

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักศึกษาเรียนรู้ เสาเรื่องสถานการณ์จำลองเรื่อง "การให้ความช่วยเหลือ" จากนั้นนักศึกษาและผู้วิจัยช่วยกันเป็นผู้แสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

4.2.2 ขั้นดำเนินการกิจกรรม

นักศึกษาและผู้วิจัย แสดงบทบาทไปตามสถานการณ์จำลองเรื่อง "การให้ความช่วยเหลือ" ตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

4.2.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาวิเคราะห์บทบาทที่แสดงในขณะปฏิบัติกิจกรรมและแลกเปลี่ยนประสบการณ์

4.2.4 ขั้นสรุป

นักศึกษาสรุปสาระและข้อคิดที่ได้รับจากการใช้สถานการณ์จำลองแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับ การให้ความช่วยเหลือได้อย่างเหมาะสมเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังจากการให้คำปรึกษารายบุคคลแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษารายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการให้ความช่วยเหลือ ได้อย่างเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการให้ความช่วยเหลือ

2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง "การให้ความช่วยเหลือ"

สถานการณ์

ชายและชลด้า พักอยู่หอเดียวกัน ทุกเช้าทั้งสองจะขับรถจักรยานยนต์ไปเรียนหนังสือที่ คณะทรัพยากรธรรมชาติ แต่เช้าวันนี้ รถจักรยานยนต์ของชลด้าสตาร์ทไม่ติด ชายให้ความช่วยเหลือ โดยชวนชลด้านั่งซ้อนท้ายไปเรียนหนังสือก่อน แล้วค่อยตามข้างมาซ่อมรถตอนเย็น

ฉากที่ 1 ณ ที่จอดรถจักรยานยนต์ หน้าหอพักนักศึกษา ชลด้าสตาร์ทรถจักรยานยนต์ไม่ติด

ชายจึงชวนนั่งซ้อนท้ายไปเรียน

ชาย : ชล รถเสียมั้ง ไปกับฉันก่อนดีกว่า เดี๋ยวสาย

ชลด้า : ขอบอจนะ (สบตา ผู้สังเกตซึ่ง ที่ชายมีน้ำใจช่วยเหลือ)

ฉากที่ 2 หลังเลิกเรียน ชายชวนชลด้าไปตามช่างมาอุดรถของชลด้าที่หอพัก ปรากฏว่า หัวเทียนเสื่อมต้องเปลี่ยนจึงสตาร์ทได้

ชลด้า : ชาย ฉันขอบใจเธอมากนะ วันนี้รบกวนทั้งวันเลย ถ้าไม่ได้เธอช่วยเหลือ ฉันคงลำบาก ขอบอจนะ (สบตา แสดงความจริงใจ ชาบซึ่ง)

ชาย : ฉันดีใจที่มีโอกาสช่วยเหลือเธอ

ครั้งที่ 7

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง :
การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาสามารถกล่าวคำวิจารณ์ และยอมรับคำวิจารณ์โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการกล่าวคำวิจารณ์และการยอมรับคำวิจารณ์ ด้วยการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในกลุ่มเพื่อน
3. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงผลของการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการกล่าวคำวิจารณ์และการยอมรับคำวิจารณ์ว่าเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด
4. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำเกี่ยวกับการกล่าวคำวิจารณ์และยอมรับคำวิจารณ์
5. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการ ตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้ น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสม ในการกล่าวคำวิจารณ์และการยอมรับคำวิจารณ์

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอนนี้
ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยกล่าวทักทาย สันทนา และติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเอง เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการกล่าวคำวิจารณ์และการยอมรับคำวิจารณ์ว่านักศึกษามีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรม การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ ว่าสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้ นักศึกษา มองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ชั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ เพื่อให้ให้นักศึกษามีพฤติกรรมการแสดงออก และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนโดยใช้สถานการณ์จำลอง และการให้แรงเสริม มีขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ที่นักศึกษามีปฏิบัติอยู่ปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ในขั้นนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเผชิญหน้าดังนี้

นักศึกษา : ผมรักและหวังดีกับเพื่อนคนนี้ อยากทำให้เขาสอบได้คะแนนดีขึ้นกว่าเดิม โดยลดการร่วมกิจกรรมของสโมสรลง แต่ผมไม่รู้ว่าจะพูดกับเพื่อนอย่างไร กลัวว่าเขาจะโกรธและรำคาญผม

ผู้ให้คำปรึกษา : คุณปรารถนาดีกับเพื่อน ต้องการทำให้เพื่อนสอบได้คะแนนดีกว่าเดิม โดยลดการเข้าร่วมกิจกรรมของสโมสรลง ขณะเดียวกัน คุณไม่รู้ว่า จะพูดอย่างไร ที่จะทำให้เพื่อนยอมรับคำวิจารณ์ของคุณ

4.2 ผู้วิจัยอธิบายการใช้สถานการณ์จำลอง ให้นักศึกษาเข้าใจและร่วมมือปฏิบัติ

เรื่อง การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักศึกษาเรียนรู้ เสา่เรื่องสถานการณ์จำลองเรื่อง "การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์เพื่อน" จากนั้นนักศึกษาและผู้วิจัยช่วยกันเป็นผู้แสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

4.2.2 ขั้นดำเนินกิจกรรม

นักศึกษาและผู้วิจัยแสดงบทบาทไปตามสถานการณ์จำลอง เรื่อง "การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์" ตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

4.2.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาวิเคราะห์บทบาทที่แสดงในขณะปฏิบัติกิจกรรมและแลกเปลี่ยนประสบการณ์

4.2.4 ขั้นสรุป

นักศึกษาสรุปสาระและข้อคิดที่ได้รับจากการใช้สถานการณ์จำลอง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ได้อย่างเหมาะสม เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษารายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษา เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ได้อย่างเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการกล่าวคำวิจารณ์และการยอมรับคำวิจารณ์
2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง "การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์"
สถานการณ์

ฉัตร และฉายเป็นเพื่อนต่างสาขาวิชา คณะทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งสองสนิทสนมกันมาก เพราะเล่นฟุตบอลด้วยกันทุกเย็น ฉัตรเป็นคนเรียบร้อย รับผิดชอบ มีน้ำใจ แต่ฉายเป็นคนคุยสนุก ไม่รับผิดชอบ และเห็นแก่ตัว และมักมาสายอยู่เสมอ แต่ไม่มีใครกล้าบอกฉาย ฉัตรซึ่งเป็นคนที่สนิท และรักฉายมาก จึงตัดสินใจกล่าวคำวิจารณ์ฉาย และฉายก็ยอมรับคำวิจารณ์ของฉัตร

ฉากที่ 1 ๗ สนามฟุตบอลหลังหอพักนักศึกษา เมื่อสมาชิกเลิกเล่นฟุตบอลแล้ว ฉัตรและฉายมานั่งคุยกัน

ฉัตร : ฉายเป็นใจบ้างวันนี้

ฉาย : สนุก แต่เหนื่อย แล้วฉัตรล่ะ

ฉัตร : เหมือนกัน ฉายเราเป็นเพื่อนสนิทกันมานานแล้วนะ ฉันรักและหวังดีกับเธอเสมอ ฉันดีใจมาก ถ้าฉายมาเล่นฟุตบอลให้เร็วกว่านี้ ตามเวลาที่เพื่อนสมาชิกนัดหมายกัน เพราะจะทำให้พวกเรามีเวลาในการเล่นนานกว่านี้ ฉายพอจะให้เวลากับเพื่อนได้ไหม

ฉาย : ฉันจะลองดูนะ เพื่อฉัตรและเพื่อน ๆ

ฉัตร : ขอบใจมากฉาย

ฉากที่ 2 วันรุ่งขึ้นตอนเย็นที่สนามฟุตบอล ฉายมาก่อนเวลานัดหมาย

ฉัตร : ฉาย ! ฉันดีใจมาก และขอบใจแทนเพื่อน ๆ ที่มาให้เกียรติมาก่อนเวลา

ฉาย : านเมื่อฉัตรและเพื่อน ๆ ให้เกียรติฉัน รักฉัน ฉันซาบซึ้ง และอยากตอบแทน

ฉัตร : ขอบใจฉายมาก

ฉาย : ฉันซี ควรขอบใจฉัตรที่สนใจและกล้าบอกสิ่งที่บกพร่องในตัวฉันให้รู้

ครั้งที่ 8

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง :

การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาสามารถปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนด้วยการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในกลุ่มเพื่อน
3. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงผลของการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ว่า เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด
4. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน
5. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้ น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอนนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยกล่าวทักทาย สนทนา และติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเอง เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนว่า นักศึกษามีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรม การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ว่าสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษา

ทำทางได้อย่างเหมาะสมมากนักน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้ นักศึกษา มองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ชั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกใน กลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน เพื่อให้นักศึกษามี พฤติกรรมการแสดงออก และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนโดยใช้สถานการณ์จำลองและการให้แรงเสริม มีขั้นตอน ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ที่ นักศึกษาปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากนักน้อยเพียงใด

ในขั้นนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเผชิญหน้าดังนี้

- นักศึกษา : เพื่อนสาขาร้องให้ผมช่วยกันซื้อเค้กตอนเย็นวันนี้ แต่ผมไม่ว่าง ต้องอ่านหนังสือ เตรียมตัวสอบวิชาของปี 3 ที่ลงไว้ในวันรุ่งขึ้น ผมรู้สึกลำบากใจ ไม่สบายใจ ไม่รู้จะตอบปฏิเสธเพื่อนอย่างไร
- ผู้ให้คำปรึกษา : คุณไม่ยากไปช่วยเพื่อนซื้อเค้ก ตอนเย็นวันนี้ เพราะคุณต้อง เตรียมตัวสอบวันพรุ่งนี้ ขณะเดียวกัน คุณไม่รู้ว่าจะพูดปฏิเสธ ที่จะทำตามคำขอร้องของเพื่อนอย่างไร

4.2 ผู้วิจัยอธิบายการใช้สถานการณ์จำลอง ให้นักศึกษาเข้าใจและร่วมมือปฏิบัติ

เรื่อง การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักศึกษาเรียนรู้ เสาะเรื่องสถานการณ์ จำลองเรื่อง "การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน" จากนั้นนักศึกษาและผู้วิจัยช่วยกัน เป็นผู้แสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

4.2.2 ขั้นตอนกิจกรรม

นักศึกษาและผู้วิจัย แสดงบทบาทไปตามสถานการณ์จำลองเรื่อง "การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน" ตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

4.2.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษามีวิเคราะห์บทบาทที่แสดงในขณะปฏิบัติกิจกรรมและแลกเปลี่ยนประสบการณ์

4.2.4 ขั้นสรุป

นักศึกษาสรุปสาระและข้อคิดที่ได้รับจากการใช้สถานการณ์จำลองแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนได้อย่างเหมาะสม เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษารายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษา เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนได้อย่างเหมาะสมและ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน
2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง "ปฏิเสธ"

สถานการณ์

วาที และวิทยา เป็นเพื่อนรักอยู่ห้องและหอพักเดียวกัน วาทีเป็นคนใจดี ฐานะปานกลาง ใช้จ่ายประหยัด ผิดกับวิทยาเป็นคนใช้จ่ายฟุ่มเฟือย เล่นการพนัน ฐานะปานกลาง อยู่มาวันหนึ่ง วิทยาเล่นพนันฟุตบอลแพ้ แต่อยากแก้ตัวเล่นใหม่ จึงไปขอยืมเงินวาที วาทีรู้สึกลำบากใจ และอึดอัด ไม่อยากทำให้วิทยายืมเงิน แต่ไม่รู้ว่าจะพูดปฏิเสธอย่างไร

ฉากที่ 1 ค่ำวันหนึ่ง ภายในห้องพักของวาทีและวิทยา วิทยามีท่าทางร้อนรน และพูดขอยืมเงินวาที

วิทยา : วาที ฉันขอยืมเงินเธอก่อน 500 บาทนะ แล้วจะคืนให้

วาที : วิทยา เอาเงิน 500 บาท ไปทำอะไร นี่ก็มืดค่ำแล้ว

วิทยา : น้า ! วาที ฉันมีเรื่องจำเป็นจริง ๆ นะ แล้วจะคืนให้

วาที : (อึดอัด ไม่อยากทำให้ยืม)

วิทยา : วาที ฉันขอยืมนะ แล้วค่อยคืนให้

วาที : เธอเอาเงินไปทำอะไรตอนกลางคืน ตั้ง 500 บาท

วิทยา : ฉันแพ้พนัน แต่ครั้งนี้ฉันมั่นใจ ชะนะแน !

วาที : ฉันจะให้เธอขอยืมไม่ได้ เธอใช้เงินในสิ่งที่ไม่จำเป็น

ฉากที่ 2 เช้าวันรุ่งขึ้น วิทยาคงพยายามต่อไปที่จะขอยืมเงินวาทีไปเล่นการพนัน

วิทยา : วาที เราเป็นเพื่อนกันมานานเท่าไรแล้วนะ

วาที : 2 ปี

วิทยา : 2 ปีผ่านมา เราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันเสมอใช่ไหม

วาที : ที่ผ่านมาก็ใช่

วิทยา : ขณะนี้ เพื่อนเดือดร้อน และจำเป็นต้องใช้เงิน วาทีจะไม่ให้ฉันขอยืมเลยหรือ

วาที : ก็วิทยเอาเงินไปเล่นการพนันนี่ เป็นสิ่งที่ไม่ดีนะ

วิทยา : ครึ่งสุดท้ายนะวาที นะ ขอยืมหน่อย

วาที : ฉันเสียใจ วิทยา ฉันจะให้เธอขอยืมเงินไม่ได้

ครั้งที่ 9

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง :
การกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาสามารถการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่เหมาะสม
3. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงผลของการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น
4. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น
5. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการ ตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสม ในการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลอง

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอน
ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยกล่าวทักทาย สนทนา และติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็นว่า นักศึกษามีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรม การกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับ การกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็นว่าสามารถใช้ภาษา ถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้ นักศึกษา มองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น เพื่อให้ นักศึกษามีพฤติกรรมแสดงออก ซึ่งเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน โดยใช้เทคนิคการใช้สถานการณ์จำลอง และการให้แรงเสริมมีขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น นักศึกษาปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

4.2 ผู้วิจัยอธิบายการใช้สถานการณ์จำลอง ให้นักศึกษาเข้าใจและร่วมมือปฏิบัติ

เรื่อง การกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักศึกษาเรียนรู้ เล่าเรื่องสถานการณ์จำลอง เรื่อง "น้ำท่วม" จากนั้นนักศึกษาและผู้วิจัยช่วยกันเป็นผู้แสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

4.2.2 ขั้นตอนกิจกรรม

นักศึกษาและผู้วิจัย แสดงบทบาทไปตามสถานการณ์จำลองเรื่อง "น้ำท่วม" ตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

4.2.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาวเคราะห์บทบาทที่แสดงในขณะปฏิบัติกิจกรรมและแลกเปลี่ยนประสบการณ์

4.2.4 ขั้นสรุป

นักศึกษาสรุปสาระและข้อคิดที่ได้รับจากการใช้สถานการณ์จำลองแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น ได้อย่างเหมาะสม เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษารายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางในการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็นได้อย่างเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางในการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น
2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง "น้ำท่วม"

สถานการณ์

ฝนตกหนัก น้ำท่วม 4 จังหวัดภาคใต้ บ้านของกานี และกันยาถูกน้ำท่วม ทั้งสองเป็นนักศึกษา คณะทรัพยากรธรรมชาติ เข้าวันหนึ่ง กานีและกันยาลงมาพบกันพอดีที่สโมสร จึงทักทายและสนทนากัน เรื่อง บ้านถูกน้ำท่วม พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้

ฉากที่ 1 กานีและกันยาเดินมาพบกันพอดีที่สโมสร

กานี : กังที่บ้านเป็นอย่างไรบ้าง

กันยา : น้ำท่วมเหมือนกัน กุ้งล่ะ

กานี : สัตว์เลี้ยงที่บ้านตายหมดเลย ช่วงนี้กลับบ้านยังไม่ได้

กันยา : ฉันก็เหมือนกัน ราชการเอาเรือออกไปเสบียงอาหารและยารักษาโรค

กานี : ที่บ้านก็ได้รับเช่นกัน ต้นไม้ถูกทำลาย น้ำท่วมมากขึ้นกว่าเดิมะ กัง !

กันยา : ฉันคิดเช่นนั้นเหมือนกัน

ฉากที่ 2 2 เดือนผ่านไป กุ้งพบกั้งที่สถานีรถไฟหาดใหญ่

กานี : สวัสดีกั้ง กลับบ้านหรือ

กันยา : สวัสดีกุ้ง กลับบ้านเหมือนกันหรือ

กานี : ไม่รู้ทางบ้านเป็นอย่างไรบ้าง เป็นห่วง !

กันยา : ราชการช่วยเหลือตลอดเวลานะ

กานี : ส่วนลุงคุณป้าคงขาดทุน สงสารพ่อกับแม่จังเลย

กันยา : ภัยธรรมชาตินี่กุ้ง ต้องทำใจ !

กานี : พยายามคิดอย่างนั้นเหมือนกัน

ครั้งที่ 10

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทาง :
การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์
และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาสามารถให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ กล่าวคำวิจารณ์ ยอมรับคำวิจารณ์ และปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน โดยใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน โดยใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางที่เหมาะสม
3. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงผลของการใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน
4. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาด้วยคำเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน
5. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง

อุปกรณ์ เอกสารบทบาทสมมติ การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยกล่าวทักทาย

สนทนา และติดตามผลการให้

คำปรึกษานครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องขอของเพื่อน ว่านักศึกษามีความคิดความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรม การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องขอของเพื่อน

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องขอของเพื่อนว่าสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้นักศึกษา มองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องขอของเพื่อน เพื่อให้นักศึกษามีพฤติกรรมแสดงออก ซึ่งเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน โดยใช้เทคนิคบทบาทสมมติและการให้แรงเสริมมีขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องขอของเพื่อน ที่นักศึกษปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

4.2 ผู้วิจัยให้นักศึกษาแสดงบทบาทเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ที่เหมาะสมในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยมีวิธีดำเนินการดังนี้

เรื่อง การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

4.2.1. ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสนทนากับนักศึกษาถึงเรื่องของการ ในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

4.2.2 ขั้นแสดง

4.2.2.1 แจกเอกสารบทบาทสมมติที่กำหนดสถานการณ์ไว้ให้นักศึกษาอ่านและเตรียมตัวแสดง พร้อมทั้งจัดสถานที่ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

4.2.2.2 เริ่มแสดงบทบาทสมมติ โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาคิดแนวทางในการแสดงตามบทบาทที่กำหนดไว้ในสถานการณ์เอง

4.2.3 ขั้นอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาอภิปรายและสรุปเกี่ยวกับบทบาทที่แสดงไปในหัวข้อต่อไปนี้

4.2.3.1 นักศึกษาคิดว่า ในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนเป็นอย่างไรเหมาะสมหรือไม่

4.2.3.2 นักศึกษารู้สึกอย่างไร ในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

4.2.3.3 จากการแสดงบทบาทสมมตินี้ นักศึกษาได้ความรู้ ความเข้าใจและสามารถวางแผน ในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้อย่างไร

2.4.4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยให้นักศึกษาแสดงเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของนักศึกษา

2.4.5 ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

2.4.5.1 ผู้วิจัยให้นักศึกษาพูดถึงความรู้สึกของตนเองที่มีต่อการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องขอของเพื่อน

2.4.5.2 ผู้วิจัยและนักศึกษาช่วยกันสรุปข้อคิดและสิ่งที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 5 ชั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องขอของเพื่อน ได้อย่างเหมาะสม เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ชั้นติดตามผล ภายหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษารายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องขอของเพื่อน ได้อย่างเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องขอของเพื่อน

2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารบทบาทสมมติ เรื่อง "เลือกตั้งประธาน"

"เลือกตั้งประธาน"

จักร และจิต เป็นเพื่อนรักกันมาก จักรชอบเป็นผู้นำ พูดเสียงดัง ก้าวร้าว จิตเป็นคนขี้อาย สุภาพ ชอบเป็นผู้ตาม วันนี้เป็นวันเลือกตั้งประธานชมรมชั้นปีที่ 2 จักรลงสมัครและผลการเลือกตั้งในครั้งนี้ จักรผิดหวัง เสียใจ ที่เพื่อน ๆ ไม่ให้ความไว้วางใจ จิตสงสารเพื่อน และอยากทำให้เพื่อนปรับปรุงตนเองไปในทางที่ดีขึ้น จึงพูดให้กำลังใจ และใช้เวลากับเพื่อนในการช่วยเหลือจักรสำหรับการเตรียมตัว เพื่อเลือกตั้งครั้งต่อไป นอกจากนี้ จิตวิจารณ์จักรเกี่ยวกับการปฏิบัติตน ซึ่งจักรไม่ค่อยพอใจ และไม่ยอมรับคำวิจารณ์ แต่จักรกลับชวนจิตไปดื่มเหล้าฉลองความพ่ายแพ้ ทำให้จิตอึดอัดใจ เพราะไม่อยากไปดื่มเหล้า จึงพยายามปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอของจักร

บทบาทของจักร

สมมติ ฉันคือ จักร ฉันมีเพื่อนรัก ชื่อจิต เป็นคนขี้อาย สุภาพ ชอบเป็นผู้ตาม วันที่ฉันผลการเลือกตั้งประธานชมรมชั้นปี ฉันรู้สึกผิดหวัง เสียใจที่เพื่อน ๆ ไม่ให้ความไว้วางใจ จิตเป็นเพื่อนคนเดียวที่เข้ามาให้กำลังใจ และใช้เวลากับฉันสำหรับการเตรียมตัวครั้งต่อไป นอกจากนี้ จิตบอกฉันว่า ถ้าฉันพูดเสียงเบาอีกนิด และสุภาพอีกหน่อยก็จะดีมาก แต่ฉันเป็นอย่างนี้มานานแล้ว ฉันไม่ค่อยสนใจ และชวนจิตไปนั่งดื่มเหล้าฉลองความพ่ายแพ้ ทำทางจิตอึดอัดและไม่อยากไป

บทบาทของจิต

สมมติ ฉันคือจิต ฉันมีเพื่อนรัก ชื่อจักร ชอบเป็นผู้นำ พูดเสียงดัง ก้าวร้าว จักรลงสมัครเลือกตั้งประธานชมรมชั้นปีที่ 2 และพ่ายแพ้การเลือกตั้งในครั้งนี้ ทำทางจักรผิดหวัง เสียใจ ที่เพื่อน ๆ ไม่ให้ความไว้วางใจ ฉันสงสารและเห็นใจจักร จึงพูดให้กำลังใจ และแบ่งเวลาให้จักรเพื่อเตรียมตัวสำหรับการเลือกตั้งครั้งต่อไป นอกจากนั้น ฉันได้วิจารณ์จักรเกี่ยวกับการปฏิบัติตนว่า ถ้าจักรพูดเสียงเบาอีกนิดและสุภาพอีกหน่อย ก็จะดีมาก แต่ดูทำทางจักรไม่ยอมรับคำวิจารณ์ นอกจากนี้ จักรยังชวนฉันไปดื่มเหล้าฉลองความพ่ายแพ้ ซึ่งทำให้ฉันรู้สึกอึดอัดใจมาก ไม่อยากไป จึงพยายามปฏิเสธที่จะทำตามคำขอของจักร และชวนจักรไปเปลี่ยนบรรยากาศด้วยการไปวิ่งออกกำลังกายรอบอ่างน้ำ

ครั้งที่ 11

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาก้อยคำและภาษาท่าทาง :
การกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติ
ตามคำขอร้องของเพื่อน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาสามารถกล่าวคำทักทาย สนทนา แสดงความคิดเห็น และปฏิเสธ
ที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน โดยใช้ภาษาก้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้
เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการ
การกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้อง
ของเพื่อน โดยใช้ภาษาก้อยคำและภาษาท่าทางที่เหมาะสม
3. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงผลของการใช้ภาษาก้อยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการ
การกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของ
เพื่อน
4. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาก้อยคำเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา
การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน
5. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการตั้งใจฟัง การสบตาขณะสนทนา
การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสม
ในการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้อง
ของเพื่อน

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง

อุปกรณ์ เอกสารบทบาทสมมติ การกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และ
การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอน ดังนี้
ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษาโดยกล่าวทักทาย
 สันทนา และติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของ
 ตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และ
 การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนว่า นักศึกษามีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับ
 พฤติกรรม การกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะ
 ปฏิบัติตามคำขอร้องเพื่อน

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของ
 ตนเองเกี่ยวกับ การกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็นและการปฏิเสธที่จะ
 ปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนว่าสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อย
 เพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้นักศึกษา มองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น
 และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกใน
 กลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และ
 การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน เพื่อให้ นักศึกษามีพฤติกรรมแสดงออก ซึ่งเป็นที่
 ยอมรับในกลุ่มเพื่อน โดยใช้เทคนิคบทบาทสมมติและการให้แรงเสริมมีขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น
 และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ที่นักศึกษปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันว่า เหมาะสมหรือไม่
 เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

4.2 ผู้วิจัยให้นักศึกษาแสดงบทบาทเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา
 การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนที่เหมาะสมในกลุ่มเพื่อน
 ของนักศึกษา โดยมีวิธีดำเนินการดังนี้

เรื่อง น้ำท่วม

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสนทนากับนักศึกษาถึงเรื่องของการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็นและการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

4.2.2 ขั้นแสดง

4.2.2.1 แจกเอกสารบทบาทสมมติที่กำหนดสถานการณ์ไว้ให้นักศึกษาอ่านและเตรียมตัวแสดง พร้อมทั้งจัดสถานที่ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

4.2.2.2 เริ่มแสดงบทบาทสมมติ โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาคิดแนวทางในการแสดงตามบทบาทที่กำหนดไว้ในสถานการณ์เอง

4.2.3 ขั้นอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาอภิปรายและสรุปเกี่ยวกับบทบาทที่แสดงไปในหัวข้อต่อไปนี้

4.2.3.1 นักศึกษาคิดว่า การกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนเป็นอย่างไร เหมาะสมหรือไม่

4.2.3.2 นักศึกษารู้สึกอย่างไร ที่กล่าวคำทักทาย สนทนา แสดงความคิดเห็น และปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

4.2.3.3 จากการแสดงบทบาทสมมตินี้ นักศึกษาได้ความรู้ ความเข้าใจและสามารถวางแผน การกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็นและการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร

4.2.4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยให้นักศึกษาแสดงเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของนักศึกษา

4.2.5. ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

4.2.5.1 ผู้วิจัยให้นักศึกษาพูดถึงความรู้สึกของตนเองที่มีต่อการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็นและการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

4.2.5.2 ผู้วิจัยและนักศึกษาช่วยกันสรุปข้อคิดและสิ่งที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนได้อย่างเหมาะสม เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นตอนการประเมินผล ภายหลังจากการให้คำปรึกษารายบุคคลแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษารายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางในการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามข้อร้องขอของเพื่อนได้อย่างเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากขึ้นเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางในการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอของเพื่อน

2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารบทบาทสมมติ เรื่อง "น้ำท่วม"

"น้ำท่วม"

ผดุงหนัก น้ำท่วม 4 จังหวัดภาคใต้ บ้านของกูลา และกานดา ถูกน้ำท่วม ทั้งสองเป็นนักศึกษาคณะทรัพยากรธรรมชาติ เข้าวันหนึ่ง กูลาและกานดาลงมาพบกันพอดีที่สโมสร จึงทักทายและสนทนากัน เรื่อง บ้านถูกน้ำท่วม พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ แต่กานดาจะไม่อยากพูดหรือแสดงความคิดเห็น และปฏิเสธที่จะพูดถึงเรื่องนี้

บทบาทของกูลา

สมมติฉัน คือ กูลา บ้านของฉันอยู่นครศรีธรรมราช ใกล้กับบ้านของกานดา ซึ่งถูกน้ำท่วมเหมือนกันเข้าวันหนึ่ง ฉันลงมาพบกานดาพอดีที่สโมสรจึงทักทายและสนทนากันเรื่อง บ้านถูกน้ำท่วม พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้

บทบาทของกานดา

สมมติ ฉัน คือ กานดา ฉันเป็นเพื่อนบ้านและเรียนอยู่ที่เดียวกับกูลา ปีนี้บ้านของเรา น้ำท่วม เข้าวันหนึ่ง กูลาลงมาพบฉันพอดีที่สโมสร กูลาเข้ามาทักทาย และสนทนากับฉัน เรื่อง บ้านถูกน้ำท่วม กูลาแสดงความคิดเห็นเรื่องน้ำท่วมได้น่าสนใจ ฉันไม่อยากแสดงความคิดเห็นอะไร นอกจากฟังอย่างเดียว และบอกปฏิเสธที่จะพูดถึงเรื่องนี้

ครั้งที่ 12

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง :

การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาสามารถให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ กล่าวคำวิจารณ์ และยอมรับคำวิจารณ์ โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่เหมาะสม
3. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงผลของการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์
4. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์
5. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสม ในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลอง

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยกล่าวคำทักทาย สนทนาและติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ ว่านักศึกษามีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรม การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ของเพื่อนว่าสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้นักศึกษา มองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ เพื่อให้นักศึกษามีพฤติกรรมแสดงออก ซึ่งเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน โดยใช้สถานการณ์จำลองและการให้แรงเสริมมีขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ของเพื่อน ที่นักศึกษปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

4.2 ผู้วิจัยอธิบายการใช้สถานการณ์จำลอง ให้นักศึกษาเข้าใจและร่วมมือปฏิบัติ เรื่อง การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์และยอมรับคำวิจารณ์

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักศึกษาเรียนรู้ เสาะเรื่องสถานการณ์จำลอง เรื่อง "เลือกตั้งประธาน" จากนั้น นักศึกษาและผู้วิจัยช่วยกันเป็นผู้แสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

4.2.2 ขั้นดำเนินการ

นักศึกษาและผู้วิจัย แสดงบทบาทไปตามสถานการณ์จำลอง เรื่อง "เลือกตั้งประธาน" ตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

4.2.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษวิเคราะห์ห้พบภาพที่แสดงในขณะปฏิบัติกิจกรรมและแลกเปลี่ยน
ประสบการณ์

4.2.4 ขั้นสรุป

นักศึกษาสรุปสาระและข้อคิดที่ได้รับจากการใช้สถานการณ์จำลองแล้วผู้วิจัยสรุป
เพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนา
พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำ
วิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ ได้อย่างเหมาะสมเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผล
ของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษา
รายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้
ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์
และการยอมรับคำวิจารณ์ ได้อย่างเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษา
ท่าทางในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์
2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง "เลือกตั้งประธาน"

สถานการณ์

จักรและจิตเป็นเพื่อนรักกันมาก จักรชอบเป็นผู้นำ พูดเสียงดัง ก้าวร้าว จิตเป็นคนขี้อาย สุภาพ ชอบเป็นผู้ตาม วันนี้เป็นวันเลือกตั้งประธานชมรม ชั้นปีที่ 2 จักรลงสมัครและพลาดการเลือกตั้ง ในครั้งนี้ จักรผิดหวัง เสียใจที่เพื่อน ๆ ไม่ให้ความไว้วางใจ จิตสงสารเพื่อน และอยากช่วยให้เพื่อน ปรับปรุงตนเองไปบนทางที่ดีขึ้น จึงพูดให้กำลังใจและให้เวลากับเพื่อนในการช่วยเหลือจักรสำหรับการเตรียมตัว เพื่อเลือกตั้งครั้งต่อไป นอกจากนี้ จิตวิจารณ์จักรเกี่ยวกับการปฏิบัติตน ซึ่งจักรไม่ค่อยพอใจและไม่ยอมรับคำวิจารณ์ในตอนแรก

ฉากที่ 1 หลังการประชุมเลือกตั้ง จักรและจิตนั่งอยู่ที่ม้าหิน หน้าสโมสรคณะทรัพยากรธรรมชาติ

จักรนั่งคอตก ผิดหวัง และเสียใจที่เพื่อน ๆ ไม่เลือกจักร

จิต : ฉันว่าถ้าเธอมีความตั้งใจจริงที่จะเสียสละเพื่อเพื่อน ๆ เธอจะต้องพูดเสียงเบาว่านี่ นิดหนึ่ง สุภาพขึ้นอีกหน่อย ก็จะได้ดีมากมาย

จักร : ฉันว่า ฉันทำดีที่สุดแล้วนะ

จิต : ฉันจะคอยเป็นกระบอกให้เธอทุกวัน เธอทำได้ ฉันมั่นใจ เรามาร่วมมือกัน เพื่อพัฒนาตนเองให้พร้อมที่จะเป็นผู้นำที่ดีแก่เพื่อน ๆ นะ

จักร : ฉันทำใจไม่ได้

จิต : ฉันรู้ว่า เธอเสียใจมาก

ไปเดินเล่นรอบอ่างน้ำด้วยกันดีกว่านะ สิ่งแวดล้อมและอากาศบริสุทธิ์

อาจทำให้เราคิดอะไรดีขึ้นได้

(จิตจูมมือจักรออกเดิน)

ฉากที่ 2 บริเวณอ่างน้ำในมหาวิทยาลัย หাঁไปรับแสงแดดอ่อน ๆ ยามเย็นลมพัดเย็นสบาย

จักรวิ่งออกกำลังกายกับจิต

จักร : ฉันรู้สึกดีขึ้น ชอบใจจิตมากนะ

จิต : ฉันดีใจ ที่จักรชนะใจตัวเอง แล้ววันหนึ่งเธอก็จะชนะใจเพื่อน ๆ ในการลงเลือกตั้งประธานฯ ครั้งต่อไป

จักร : ก็เพราะกระบอกวิเศษบานนี้ละซิ (ชี้ไปที่จิต พร้อมกับเสียงหัวเราะ ที่เบิกบานทั้งสองคน)

ครั้งที่ 13

เรื่อง ยุติการให้คำปรึกษาและปัจฉิมนิเทศวัตถุประสงค์

เพื่อสรุปผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนาพฤติกรรม
การแสดงออกให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนและติดตามผล เรื่องที่สนทนากันครั้งที่แล้ว
2. ให้นักศึกษาสรุปผลของการให้คำปรึกษาที่มีต่อพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน
3. ให้นักศึกษาประเมินการเปลี่ยนแปลงของตนเอง ภายหลังจากได้รับคำปรึกษา

รายบุคคลแบบเผชิญความจริง

4. ผู้วิจัยยุติการให้คำปรึกษา
5. ผู้วิจัยกล่าวขอใจนักศึกษา และกล่าวปิดการให้คำปรึกษา

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการสรุป และความสนใจในการร่วมมือของนักศึกษา

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ และสร้าง สัมพันธภาพ	1. เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้วิจัยและนักศึกษาทุกคน 2. เพื่อให้ นักศึกษาทราบวัตถุประสงค์วิธีการของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน รวมทั้งบทบาท หน้าที่ ข้อผูกพัน กฎ ระเบียบ ทั้งของนักศึกษาทุกคน และผู้วิจัยให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน ตลอดจนประโยชน์ที่จะได้รับ 3. เพื่อให้ นักศึกษาทุกคนทราบถึงความหมาย ความสำคัญของภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง รวมทั้งพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน	1. ผู้วิจัยกล่าวต้อนรับ ทักทายนักศึกษาพร้อมทั้งแนะนำตนเองให้นักศึกษารู้จักและให้นักศึกษาแนะนำตนเองด้วย เพื่อสร้างความคุ้นเคย และเป็นกันเองตลอดจนสนทนาซักถามเรื่องทั่วไป 2. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ วิธีการของการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง รวมทั้งบทบาท หน้าที่ ข้อผูกพัน กฎระเบียบ ทั้งของนักศึกษาและผู้วิจัยที่จะต้องปฏิบัติ ตลอดจนบอกถึงประโยชน์ที่นักศึกษาจะได้รับ 3. ผู้วิจัยอธิบายและสนทนาซักถามนักศึกษาเกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง รวมทั้งพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน 4. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามเพิ่มเติมแล้วกำหนดวัน เวลา จำนวนครั้งและสถานที่ที่ใช้ในการทดลอง 5. ผู้วิจัยและนักศึกษาร่วมกันสรุป สิ่งที่ได้จากการสนทนาเพื่อให้เข้าใจตรงกัน

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2-12	พฤติกรรม การแสดงออก ในกลุ่มเพื่อน ทั้งภาษา ถ้อยคำและ ภาษาท่าทาง	4. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนทราบถึงระยะเวลาที่ใช้ในการฝึก วัน เวลา จำนวน ครั้งและสถานที่ที่ใช้ในการทดลอง 1. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถแสดงออกทั้งภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน 2. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริงและกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการแสดงออก ทั้งภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในกลุ่มเพื่อน 3. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนทราบถึงผลของการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง ที่ส่งผลต่อ	การให้คำปรึกษาครั้งที่ 2-12 ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงทุกครั้งตามขั้นตอนดำเนินการ 6 ขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยสร้างความคุ้นเคย <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาสำรวจพฤติกรรม การแสดงออกของตนเอง เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน เกี่ยวกับการกล่าวคำ ทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องขอของเพื่อน การตั้งใจฟัง การสบตาและสนทนา การใช้ น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		พฤติกรรมกรรมการแสดงออกนั้น ๆ ว่าเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด 4. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาถ้อยคำเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน 5. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้ น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสม	ว่ามีพฤติกรรมอะไรบ้าง และนักศึกษาแต่ละคนมีความคิดความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น ๆ ในขั้นที่ 2 นี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคพื้นฐานในการให้คำปรึกษาต่อไปนี้คือ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด คำถามปลายปิด การให้กำลังใจ และการทวนคำ ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนประเมินพฤติกรรมกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า พฤติกรรมที่ระบุในขั้นที่ 2 นั้น พฤติกรรมใดที่นักศึกษาต้องการพัฒนาเป็นลำดับแรกและลำดับรองลงมา ผู้วิจัยให้นักศึกษาเรียงลำดับพฤติกรรมดังกล่าว พร้อมทั้งให้นักศึกษาพิจารณาพฤติกรรมที่นักศึกษาต้องการพัฒนาว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม มากน้อยเพียงใดและพฤติกรรมที่นักศึกษาแสดงออกนั้น ๆ เป็นที่ยอมรับของเพื่อนมากน้อยเพียงใด ซึ่งจะทำให้นักศึกษามองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 4</u> ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาทุกคนร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา ทั้งทางด้านภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง เพื่อให้ศึกษามีพฤติกรรมแสดงออก ซึ่งเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ การเผชิญหน้า บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง และการให้แรงเสริม ในการวางแผนนี้ ผู้วิจัยจะคำนึงถึงความต้องการ ความสามารถและความพร้อมของนักศึกษาแต่ละคน ตลอดจน ความคิดและความรู้สึกของนักศึกษาทุกคน ในครั้งที่ 2 - 12 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ เพื่อพัฒนานักศึกษาเกี่ยวกับการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางดังนี้ <u>ครั้งที่ 2</u> การกล่าวคำทักทาย ใช้เทคนิคการเผชิญหน้า บทบาทสมมติ และการให้แรงเสริม <u>ครั้งที่ 3</u> การสนทนา ใช้เทคนิคการเผชิญหน้า บทบาทสมมติ และการให้แรงเสริม <u>ครั้งที่ 4</u> การแสดงความคิดเห็น ใช้เทคนิคการเผชิญหน้า สถานการณ์จำลองและการให้แรงเสริม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ครั้งที่ 5</u> การให้กำลังใจ ใช้เทคนิค การเผชิญหน้า สถานการณ์จำลอง และการให้แรงเสริม <u>ครั้งที่ 6</u> การให้ความช่วยเหลือ ใช้เทคนิค การเผชิญหน้า สถานการณ์จำลอง และการให้แรงเสริม <u>ครั้งที่ 7</u> การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ ใช้เทคนิค สถานการณ์จำลอง การเผชิญหน้า และการให้แรงเสริม <u>ครั้งที่ 8</u> การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ใช้เทคนิคสถานการณ์จำลอง การเผชิญหน้า และการให้แรงเสริม <u>ครั้งที่ 9</u> การกล่าวคำท้าทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น ใช้เทคนิค สถานการณ์จำลอง และการให้แรงเสริม <u>ครั้งที่ 10</u> การให้กำลังใจ และการให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ใช้เทคนิคบทบาทสมมติ และการให้แรงเสริม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ครั้งที่ 11</u> การกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธ ที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ใช้ เทคนิค บทบาทสมมติ <u>ครั้งที่ 12</u> การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ ใช้เทคนิค สถานการณ์จำลอง <u>ขั้นที่ 5</u> ขึ้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน <u>ขั้นที่ 6</u> ขึ้นติดตามผล ภายหลังจากการให้คำปรึกษาในกลุ่มแบบเผชิญความจริงแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาทุกคน โดยให้นักศึกษาแต่ละคน รายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมและและ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
13	ยุติการให้คำปรึกษาและปัจฉิมนิเทศ	เพื่อสรุปผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน	1. ผู้ให้คำปรึกษาทบทวน และติดตามผลเรื่องที่สนทนากันครั้งที่ผ่านมา 2. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักศึกษาทุกคนเปรียบเทียบพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของตนเองก่อนและหลังการให้คำปรึกษา 3. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักศึกษาทุกคนสรุปผลของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง ที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม 4. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวขอจบงานนักศึกษาทุกคนที่เข้ารับการทดลองและกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที

รายละเอียดโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง

ครั้งที่ 1

เรื่อง บรูณิเทศและสร้างสัมพันธภาพ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้วิจัยและนักศึกษาทุกคนในกลุ่มทดลอง
2. เพื่อให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มเกิดความคุ้นเคยกัน กล้าแสดงออก และรู้จักการทำงานเป็นกลุ่ม
3. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนทราบวัตถุประสงค์ วิธีการของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน รวมทั้งบทบาท หน้าที่ ชื่อผู้พัน กฏระเบียบ ทั้งของนักศึกษาและผู้วิจัยให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน ตลอดจนประโยชน์ที่จะได้รับ
3. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนทราบถึงความหมาย ความสำคัญของภาษาด้อยคำและภาษาท่าทาง รวมทั้งพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน
4. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนทราบถึงระยะเวลาที่ใช้ในการฝึก วัน เวลา จำนวนครั้งและสถานที่ที่ใช้ในการทดลอง

กิจกรรม กลุ่มสัมพันธ์ "หัวใจสัมพันธ์ฉันและเธอ"

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

- อุปกรณ์
1. กระดาษสีรูปหัวใจ มีจำนวนเท่าสมาชิกในกลุ่ม
 2. กระดาษขนาด A4 1 แผ่น
 3. กาว

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยกล่าวต้อนรับ ทักทายนักศึกษาทุกคน พร้อมทั้งแนะนำตนเองให้นักศึกษารู้จักเพื่อสร้างความคุ้นเคย และเป็นกันเอง

2. ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนแนะนำตนเอง
3. ผู้วิจัยแจกชิ้นส่วนรูปภาพให้นักศึกษาคนละ 2 ชิ้น แล้วให้นักศึกษาหาชิ้นส่วนรูปภาพที่สามารถนำมาต่อกันแล้วเป็นหัวใจเต็มดวงจากเพื่อน แล้วติดกาวลงบนกระดาษ A4 โดยใช้เวลา 5 นาที
4. ผู้วิจัยให้นักศึกษาแต่ละคนเขียนสิ่งที่น่ารักและไม่น่ารักลงบนหัวใจของตนเอง แล้วอ่านให้เพื่อนฟัง
5. สรุปร่วมเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากกิจกรรมนี้
6. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ วิธีการของการทำค่ายศึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง รวมทั้งบทบาท หน้าที่ ข้อผูกพัน กฎระเบียบ ความเข้าใจอย่างชัดเจน ทั้งของนักศึกษาและผู้วิจัยที่จะต้องปฏิบัติ ตลอดจนบอกถึงประโยชน์ที่นักศึกษาจะได้รับ
7. ผู้วิจัยอธิบายและสนทนาซักถามนักศึกษาทุกคนเกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง รวมทั้งพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน
8. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักศึกษาทุกคนซักถาม แล้วนัด วัน เวลา จำนวนครั้งและสถานที่ที่ใช้ในการทดลอง
9. ผู้วิจัยและนักศึกษาทุกคนร่วมกันสรุป สิ่งที่ได้จากการสนทนาเพื่อให้เข้าใจตรงกัน

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักศึกษาทุกคนมีความกระตือรือร้น ตั้งใจฟัง ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมและซักถามในประเด็นต่าง ๆ

ครั้งที่ 2

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง :

การกล่าวคำทักทาย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถกล่าวคำทักทาย โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย ด้วยการที่ใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในกลุ่มเพื่อน
3. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนทราบถึงผลของการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการกล่าวคำทักทาย เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด
4. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาถ้อยคำเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย
5. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการ ตั้งใจฟัง การสบตาขณะสนทนา การใช้คำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการกล่าวคำทักทาย

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์ เอกสารบทบาทสมมติ เรื่อง การกล่าวคำทักทาย

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษาโดยกล่าวทักทาย สันทนา และติดตามผลการปฐมนิเทศในครั้งนี้แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทายว่านักศึกษาแต่ละคนมีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรม การกล่าวคำทักทาย

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย สามารถใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม มากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้นักศึกษาแต่ละคนมองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาทุกคนร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย เพื่อให้นักศึกษาทุกคนมีพฤติกรรมแสดงออก และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนโดยใช้ บทบาทสมมติ และการให้แรงเสริม มีขั้นตอน ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทายที่นักศึกษาแต่ละคนปฏิบัติอยู่ปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ขั้นนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเผชิญหน้าดังนี้

นักศึกษา : ผมพบเพื่อนหญิงที่แปลงข้าวโพด รู้สึกดีใจ ยิ้มให้ แต่ไม่รู้จะพูดทักทาย
เพื่อนอย่างไร

ผู้ให้คำปรึกษา : คุณดีใจได้พบเพื่อนที่แปลงข้าวโพด คุณยิ้มให้เพื่อน ขณะเดียวกัน คุณไม่ได้
กล่าวคำทักทายเพื่อน

4.2 ผู้วิจัยให้นักศึกษาแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย ที่เหมาะสม
ในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยมีวิธีดำเนินการดังนี้

เรื่อง พฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน การกล่าวคำทักทาย

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสนทนากับนักศึกษาทุกคนถึง เรื่องของการกล่าวคำทักทายเพื่อน

4.2.2 ขั้นแสดง

2.1 ทหาอาสาสมัคร เพื่อเตรียมการแสดง จำนวน 2 คน

2.2 แจกเอกสารบทบาทสมมติที่กำหนดสถานการณ์ไว้ให้นักศึกษาอ่านและ
เตรียมตัวแสดง พร้อมทั้งจัดสถานที่ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

2.3 เริ่มแสดงบทบาทสมมติ โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาคิดแนวทางการ
การแสดงตามบทบาทที่กำหนดไว้ในสถานการณ์เอง ส่วนนักศึกษาที่ไม่ได้แสดง ให้เป็นผู้สังเกตการณ์

4.2.3 ชั้นอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาอภิปรายและสรุปเกี่ยวกับบทบาทที่แสดงไปในหัวข้อต่อไปนี้

4.2.3.1 นักศึกษาคิดว่า การกล่าวคำทักทายเพื่อนเป็นอย่างไร เหมาะสมหรือไม่

4.2.3.2 นักศึกษารู้สึกอย่างไร ที่กล่าวคำทักทายเพื่อน

4.2.3.3 จากการแสดงบทบาทสมมตินี้ นักศึกษาได้ความรู้ ความเข้าใจและสามารถวางแผน การกล่าวคำทักทาย ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร

4.2.4 ชั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยให้นักศึกษาแสดงเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของกลุ่ม

4.2.5 ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

4.2.5.1 ผู้วิจัยให้นักศึกษาพูดถึงความรู้สึกของตนเองที่มีต่อการกล่าวคำทักทาย

4.2.5.2 ผู้วิจัยและนักศึกษาช่วยกันสรุปข้อคิดและสิ่งที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทายได้อย่างเหมาะสมเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังการให้คำปรึกษากลุ่มแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษารายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษา เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางการกล่าวคำทักทาย ได้อย่างเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาทุกคนตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางการกล่าวคำทักทาย
2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารบทบาทสมมติ เรื่อง "การกล่าวคำทักทาย"

เรื่อง "การกล่าวคำทักทาย"

ตฤณและศิลา เป็นเพื่อนเรียนสาขาวิชาเดียวกัน พักอยู่หอใกล้กัน ตฤณเป็นคนร่าเริง มีชีวิตชีวา มีมนุษยสัมพันธ์ดี เรียนหนังสือปานกลาง ส่วนศิลามีนิสัยเงียบขรึม ไม่ช่างพูด ชอบดูทีวี อ่านหนังสือ และเรียนหนังสือดี ตฤณและศิลามักไปไหนด้วยกันเสมอ โดยที่ตฤณเป็นผู้ที่ชอบกล่าวคำทักทายเพื่อน ๆ ส่วนศิลามักจะยิ้มเฉย ๆ โดยไม่กล่าวคำทักทาย ดังนั้น เพื่อน ๆ จึงมักกล่าวคำทักทาย ตฤณมากกว่า ศิลา ซึ่งทำให้ศิลารู้สึกว่า ตนเองไม่มีคุณค่า เพื่อนไม่รัก

บทบาทของศิลา

สมมติ จัน คือ ศิลา จันเป็นเพื่อนสนิทกับตฤณ ไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ เพื่อน ๆ มักกล่าวคำทักทายกับตฤณมากกว่าจัน ทำให้จันรู้สึกว่าตัวเองไม่มีคุณค่า ไม่มีคนสนใจ ทุกครั้งที่พบเพื่อน ๆ จันอยากกล่าวคำทักทายมากกว่าการยิ้มเฉย ๆ แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไร และไม่รู้ว่าจะกล่าวคำทักทายเพื่อน ๆ ว่าอย่างไร จันรู้สึกอึดอัด ไม่มีความสุขเลย

บทบาทของตฤณ

สมมติ จัน คือ ตฤณ จันเป็นเพื่อนรักกับศิลา ศิลาชอบอ่านหนังสือ ดูทีวีและฟังจันคุยได้ทุกเรื่อง แต่ศิลาค่อนข้างเงียบขรึม ไม่เคยกล่าวคำทักทายเพื่อน ๆ ทำให้เพื่อนบางคนเข้าใจว่า ศิลาถือตัว หยิ่ง ไม่น่ารัก แต่สำหรับจัน ศิลาฉลาดมากกว่า จันพยายามที่จะช่วยให้ศิลาสงบใจที่จะกล่าวคำทักทายเพื่อน ๆ บ้าง เพื่อสร้างมนุษยสัมพันธ์

ครั้งที่ 3

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง : การสนทนา
วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถสนทนา ใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการสนทนา ทั้งภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในกลุ่มเพื่อน
3. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนทราบถึงผลของการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการสนทนาเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด
4. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาถ้อยคำเกี่ยวกับการสนทนา
5. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการ ตั้งใจฟัง การสบตาขณะสนทนา การใช้ น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการสนทนา

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์ เอกสารบทบาทสมมติ เรื่อง "การสนทนา"

วิธีดำเนินการ

- ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอนดังนี้
- ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยกล่าวทักทาย สนทนา และติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว
- ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการสนทนาว่านักศึกษาแต่ละคนมีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรมการสนทนา

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการสนทนาว่า สามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้นักศึกษาแต่ละคนมองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาทุกคนร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการสนทนา เพื่อให้นักศึกษาทุกคนมีพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนโดยใช้เทคนิค บทบาทสมมติ และการให้แรงเสริม มีขั้นตอน ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการสนทนาที่นักศึกษาแต่ละคนปฏิบัติอยู่ปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ขั้นนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเผชิญหน้าดังนี้

นักศึกษา : หนูรู้สึกอึดอัดใจ บางครั้งรำคาญตัวเอง ไม่เข้าใจว่า ทำไมถึงไม่มีอารมณ์ขัน หรือเรื่องพูดคุยกับเพื่อนได้สนุก เหมือนคนอื่น

ผู้ให้คำปรึกษา : หนูอยากมีอารมณ์ขัน และมีเรื่องพูดคุยกับเพื่อนได้สนุก ขณะเดียวกัน หนูรู้สึกอึดอัดใจ และรำคาญตัวเอง

4.2 ผู้วิจัยให้นักศึกษาแสดงบทบาทเกี่ยวกับการสนทนาที่เหมาะสมในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยมีวิธีดำเนินการดังนี้

เรื่อง พฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน การสนทนา

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสนทนากับนักศึกษาทุกคนถึง เรื่องของการสนทนา

4.2.2 ขั้นแสดง

4.2.2.1 ทหาอาสาสมัครเพื่อเตรียมการแสดงจำนวน 2 คน

4.2.2.2 แจกเอกสารบทบาทสมมติที่กำหนดสถานการณ์ไว้ให้นักศึกษาอ่านและเตรียมตัวแสดง พร้อมทั้งจัดสถานที่ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

4.2.2.3 เริ่มแสดงบทบาทสมมติ โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาคิดแนวทางในการแสดงตามบทบาทที่กำหนดไว้ในสถานการณ์เอง ส่วนนักศึกษาที่ไม่ได้แสดง ให้เป็นผู้สังเกตการณ์

4.2.3 ขั้นอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาอภิปรายและสรุปเกี่ยวกับบทบาทที่แสดงไปในหัวข้อต่อไปนี้

4.2.3.1 นักศึกษาคิดว่า การสนทนาเป็นอย่างไร เหมาะสมหรือไม่

4.2.3.2 นักศึกษารู้สึกอย่างไร ที่สนทนากับเพื่อน

4.2.3.3 จากการแสดงบทบาทสมมตินี้ นักศึกษาได้ความรู้ ความเข้าใจและสามารถวางแผน การสนทนา ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร

4.2.4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยให้นักศึกษาแสดงเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของนักศึกษา

4.2.5 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

4.2.5.1 ผู้วิจัยให้นักศึกษาพูดถึงความรู้สึกของตนเองที่มีต่อการสนทนา

4.2.5.2 ผู้วิจัยและนักศึกษาช่วยกันสรุปข้อคิดและสิ่งที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการสนทนาได้อย่างเหมาะสม เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังการให้คำปรึกษากลุ่มแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษาทุกคนรายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษา เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางการสนทนาได้อย่างเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาทุกคนตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางการสนทนา
2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารบทบาทสมมติ เรื่อง "การสนทนา"

เรื่อง "การสนทนา"

ธรรมและศีล เป็นเพื่อนร่วมชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติ มักจะพบและสนทนากันที่ชมรมฯ ทุกคืน หลังอาหารเย็น ธรรมเป็นคนใจเย็น อารมณ์ดี คุยสนุก และมีอารมณ์ขัน ส่วนศีลมักจะฟังเพื่อนคุย โดยไม่คิดจะคุยให้เพื่อนฟัง ทำให้ธรรมเริ่มเบื่อศีล แต่ด้วยความรักเพื่อน ธรรมพยายามที่จะให้ศีล เป็นฝ่ายคุยบ้าง โดยตั้งคำถามให้ศีลตอบ

บทบาทศีล

สมมติ ฉันคือ ศีล ฉันมีเพื่อนสนิทคือธรรม เราอยู่ชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติเหมือนกัน ธรรม พูดคุยสนุก มีเรื่องเล่าที่น่าสนใจ บางครั้งฉันสังเกตเห็นว่า ธรรมเริ่มเบื่อที่จะเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฉันฟัง ฉันรู้สึกอึดอัด และอยากจะพูดคุยให้สนุกแบบธรรมบ้าง ฉันจะพยายาม

บทบาทของธรรม

สมมติ ฉันคือ ธรรม ฉันมีเพื่อนรัก คือ ศีล ศีลเป็นคนขรึม ไม่ค่อยพูดคุย ใครจะคุยเรื่องอะไร ศีลจะฟังอย่างเดียว จนบางครั้งฉันลืมไปเลยว่ามีศีลนั่งอยู่ด้วย บางทีก็นึกว่าคาญ แต่ฉันก็รักเพื่อนคนนี้ เลยไม่โกรธ และคิดว่าจะชวนศีลพูดคุยให้สนุกได้อย่างไร ฉันคิดว่าจะลองตั้งคำถาม เรื่องที่ศีลสนใจก่อน

ครั้งที่ 4

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง :

การแสดงความคิดเห็น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถแสดงความคิดเห็น โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็น ด้วยการำใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในกลุ่มเพื่อน
3. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนทราบถึงผลของการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการแสดงความคิดเห็นว่าเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด
4. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาถ้อยคำเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็น
5. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับ การตั้งใจฟัง การสบตาและสนทนา การใช้ น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการแสดงความคิดเห็น

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง การแสดงความคิดเห็น

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอน

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยกล่าวคำทักทาย สันทนา และติดตามผลการให้คำปรึกษานครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นว่านักศึกษามีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความคิดเห็น

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นว่า สามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้นักศึกษาแต่ละคนมองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ชั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาทุกคนร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็น เพื่อให้นักศึกษาทุกคนมีพฤติกรรมกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนโดยใช้เทคนิค สถานการณ์จำลอง และการให้แรงเสริม มีขั้นตอน ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นที่นักศึกษาแต่ละคนปฏิบัติอยู่
ปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ในขั้นนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเผชิญหน้าดังนี้

นักศึกษา : ในที่ประชุมเรื่องการจัดงานเกษตรประจำปี ผมไม่แน่ใจว่าเพื่อน ๆ จะมี
ความคิดเห็นตรงกับผม เลยไม่ได้ยกมือ แสดงความคิดเห็น

ผู้ให้คำปรึกษา : คุณต้องการแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมเกี่ยวกับการจัดงานเกษตรประจำปี
ขณะเดียวกัน คุณไม่แน่ใจว่า เพื่อน ๆ จะยอมรับความคิดของคุณ

4.2 ผู้วิจัยอธิบายการใช้สถานการณ์จำลอง ให้นักศึกษาเข้าใจและร่วมมือปฏิบัติ
เรื่อง การแสดงความคิดเห็น

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักศึกษาเรียนรู้ เล่าเรื่องสถานการณ์
จำลองเรื่อง "การแสดงความคิดเห็น" จากนั้นนักศึกษาอาสาสมัครช่วยกันเป็นผู้แสดงบทบาทตาม
สถานการณ์ที่กำหนดให้

4.2.2 ขั้นดำเนินการกิจกรรม

นักศึกษาอาสาสมัคร แสดงบทบาทไปตามสถานการณ์จำลองเรื่อง "การแสดง
ความคิดเห็น ตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

4.2.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาวิเคราะห์บทบาทที่แสดงในขณะปฏิบัติกิจกรรมและแลกเปลี่ยน
ประสบการณ์

4.2.4 ขั้นสรุป

นักศึกษาสรุปสาระและข้อคิดที่ได้รับจากการใช้สถานการณ์จำลอง แล้วผู้วิจัยสรุป
เพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับ การแสดงความคิดเห็นได้อย่างเหมาะสม เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังการให้คำปรึกษาในกลุ่มแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษาแต่ละคนรายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการแสดงความคิดเห็น ได้อย่างเหมาะสมและ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาทุกคนตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการแสดงความคิดเห็น

2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง "การแสดงความคิดเห็น"

สถานการณ์จำลอง

กานีและกันยา อยู่แล้วยังงูงอนบูลคู่กัน ทั้งสองได้รับมอบหมายจากอาจารย์ให้ทำรายงานการทดลองเลี้ยงงูงอนบูล 2 สัปดาห์ ทั้งสองจะต้องแสดงความคิดเห็นก่อนทำรายงาน โดยที่กานีและกันยาไม่คุ้นเคยกันมาก่อน

ภายในอาคารโรงเลี้ยงงูงอนบูล กานีและกันยากำลังช่วยกันเปลี่ยนน้ำ และให้ยาฆ่าเชื้อแก่งูงอนบูล

กานี : กันยา เรามาคุยกันเรื่องทำรายงานส่งอาจารย์หน่อยนะ

กันยา : ได้สิ ! กานีมีอะไรหรือ

กานี : กันยา ภายใน 2 สัปดาห์นี้ เราแบ่งงานรับผิดชอบกันดีไหม

กันยา : แต่งานบางอย่างก็ต้องรับผิดชอบร่วมกันนะ เช่น ผลการเจริญเติบโตของงูงอนบูล แต่ก่อนมาพูดเรื่องงาน ฉันคิดว่าเรายังไม่คุ้นเคยกันเท่าที่ควร การมีนิสัยอย่างไร ชอบและไม่ชอบอะไรบ้าง

กานี : ขอบคุณ ที่เริ่มเรื่องนี้ก่อน ฉันชอบที่จะเปลี่ยนน้ำในบ่อเลี้ยง แต่ไม่ชอบให้ยาฆ่าเชื้อโรค ฉันใจร้อน แล้วกันยาล่ะ

ครั้งที่ 5

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง : การให้กำลังใจ
วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถให้กำลังใจ โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการให้กำลังใจ ด้วยการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในกลุ่มเพื่อน
3. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนทราบถึงผลของการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการให้กำลังใจว่าเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด
4. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาถ้อยคำเกี่ยวกับการให้กำลังใจ
5. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการตั้งใจฟัง การสบตาขณะสนทนา การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการให้กำลังใจ

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง การให้กำลังใจ

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษาโดยกล่าวทักทาย สันทนา และติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการให้กำลังใจ ว่านักศึกษาแต่ละคนมีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรมการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการให้กำลังใจว่า สามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้ให้นักศึกษาทุกคนมองเห็นการกระทำของตนเองชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ชั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาทุกคนร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการให้กำลังใจ เพื่อให้นักศึกษาทุกคนมีพฤติกรรมการแสดงออก ซึ่งเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน โดยใช้เทคนิคการใช้สถานการณ์จำลอง และการให้แรงเสริม มีขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการให้กำลังใจ ที่นักศึกษปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ในขั้นนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเผชิญหน้าดังนี้

นักศึกษา : เพื่อนถูกพักการเรียน หนูเห็นใจเพื่อนมาก อยากพูดให้กำลังใจไม่ให้รู้สึกท้อแท้ แต่ก็ไม่ออกว่าจะพูดอย่างไร กลัวว่าเพื่อนจะเสียใจ

ผู้ให้คำปรึกษา : หนูรู้สึกเห็นใจและอยากพูดให้กำลังใจเพื่อนที่ถูกพักการเรียน ขณะเดียวกัน หนูไม่รู้ว่าจะพูดให้กำลังใจเพื่อนอย่างไร กลัวเพื่อนจะเสียใจ

4.2 ผู้วิจัยอธิบายการใช้สถานการณ์จำลอง ให้นักศึกษาเข้าใจและร่วมมือปฏิบัติ

เรื่อง การให้กำลังใจ

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักศึกษาเรียนรู้ เสาะเรื่องสถานการณ์จำลองเรื่อง "การให้กำลังใจ" จากนั้นนักศึกษาอาสาสมัครช่วยกันเป็นผู้แสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

4.2.2 ขั้นตอนกิจกรรม

นักศึกษาอาสาสมัคร แสดงบทบาทไปตามสถานการณ์จำลองเรื่อง "การให้กำลังใจ ตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

4.2.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาวิเคราะห์บทบาทที่แสดงในขณะปฏิบัติกิจกรรมและแลกเปลี่ยนประสบการณ์

4.2.4 ขั้นสรุป

นักศึกษาสรุปสาระและข้อคิดที่ได้รับจากการใช้สถานการณ์จำลอง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับ การทำให้กำลังใจได้อย่างเหมาะสมเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังจากการให้คำปรึกษากลุ่มแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษาแต่ละคนรายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการให้กำลังใจ ได้อย่างเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการให้กำลังใจ
2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง "การให้กำลังใจ"

สถานการณ์

จรรย์ และตฤณ เป็นเพื่อนรัก เรียนอยู่สาขาวิชาเดียวกัน จรรย์เรียนเก่งทุกวิชา ขยันทำแบบฝึกหัดเสมอ ส่วนตฤณ ชอบเล่นกีฬาและคุยกับเพื่อน ทุกเย็นตฤณจะขอยืมงานของจรรย์ลอกส่งอาจารย์เป็นประจำ อยู่มาวันหนึ่ง ผลสอบภาษาอังกฤษของตฤณต้องสอบซ่อม ตฤณเสียใจ หงอยเหงา จรรย์สงสารเพื่อน พยายามพูดให้กำลังใจ และอยู่ใกล้ชิดกับตฤณ ด้วยหวังว่าจะทำให้ตฤณรู้สึกดีขึ้น

ฉากที่ 1 ตฤณและจรรย์ ยืนอ่านป้ายผลสอบภาษาอังกฤษที่ติดฟักทอง

ตฤณ : จรรย์ ฉันต้องสอบซ่อมภาษาอังกฤษใหม่ ฉันว่าฉันทำได้นะ

จรรย์ : ฉันจะช่วยติวให้ นะตฤณ ยังพอมีเวลา

ตฤณ : ฉันเบื่อ ! ไม่อยากเรียนเลย

จรรย์ : เอามือตบปาเบา ๆ

ฉากที่ 2 จรรย์ชวนตฤณไปหาข้าวทานที่โรงช้าง

จรรย์ : ทานอะไรดีตฤณ

ตฤณ : ไม่รู้สึกหิวเลย

จรรย์ : ทานข้าวให้มีแรงหน่อยนะ แล้วกลับไปอาบน้ำ ดูหนังสิอกันใจ

ตฤณ : ไม่สบาย ทำทางซึม หงอยเหงา

จรรย์ : ข้าวผัด กับแกงจืดนะ ฉันสั่งให้

ตฤณ : พักหน้า

ครั้งที่ 6

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทาง :
การให้ความช่วยเหลือ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถให้ความช่วยเหลือ โดยใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือ ด้วยการใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางในกลุ่มเพื่อน
3. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนทราบถึงผลของการใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการให้ความช่วยเหลือว่าเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด
4. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาด้วยคำเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือ
5. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการตั้งใจฟัง การสบตาขณะสนทนา การใช้คำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการให้ความช่วยเหลือ

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลอง

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอนนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยกล่าวทักทาย สนทนา และติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือว่านักศึกษาแต่ละคนมีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรมการให้ความช่วยเหลือ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือว่าสามารถใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้ นักศึกษาทุกคนมองเห็นการกระทำของตนเองชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ชั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาทุกคนร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือ เพื่อให้ทุกคนมีพฤติกรรมการแสดงออกซึ่งเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน โดยอาศัยสถานการณ์จำลองและการให้แรงเสริมมีขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือที่นักศึกษปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ในขั้นนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเผชิญหน้าดังนี้

นักศึกษา : ผมเห็นเพื่อนผู้หญิงยืนอยู่ได้ฉันไม่ เพราะรถจักรยานยนต์เสีย ผมอยากเข้าไปช่วยเหลือ แต่กลัวว่าเพื่อนจะคิดว่าผมจับผู้หญิง

ผู้ให้คำปรึกษา : นักศึกษาอยากให้การช่วยเหลือเพื่อนผู้หญิงที่รถจักรยานยนต์เสีย ขณะเดียวกัน นักศึกษากลัวว่าเพื่อนจะคิดว่าเข้าไปจับผู้หญิง

4.2 ผู้วิจัยอธิบายการใช้สถานการณ์จำลอง ให้นักศึกษาเข้าใจและร่วมมือปฏิบัติเรื่อง การให้ความช่วยเหลือ

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักศึกษาเรียนรู้ เสาะเรื่องสถานการณ์จำลองเรื่อง "การให้ความช่วยเหลือ" จากนั้นนักศึกษาอาสาสมัครช่วยกันเป็นผู้แสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

4.2.2 ขั้นดำเนินกิจกรรม

นักศึกษาอาสาสมัคร แสดงบทบาทไปตามสถานการณ์จำลองเรื่อง "การให้ความช่วยเหลือ" ตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

4.2.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาวิเคราะห์บทบาทที่แสดงในขณะปฏิบัติกิจกรรมและแลกเปลี่ยนประสบการณ์

4.2.4 ขั้นสรุป

นักศึกษาสรุปสาระและข้อคิดที่ได้รับจากการใช้สถานการณ์จำลอง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับ การให้ความช่วยเหลือได้อย่างเหมาะสมเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังจากการให้คำปรึกษาในกลุ่มแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษารายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการให้ความช่วยเหลือ ได้อย่างเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาทุกคนตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการให้ความช่วยเหลือ

2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง "การให้ความช่วยเหลือ"

สถานการณ์

ชายและชลดา พักอยู่หอเดียวกัน ทุกเช้าทั้งสองจะขึ้นรถจักรยานยนต์ไปเรียนหนังสือที่ คณะทรัพยากรธรรมชาติ แต่เช้าวันนี้ รถจักรยานยนต์ของชลดาสตาร์ทไม่ติด ชายนาให้ความช่วยเหลือ โดยชวนชลดานั่งซ้อนท้ายไปเรียนหนังสือก่อน แล้วค่อยตามข้างมาซ่อมรถตอนเย็น

ฉากที่ 1 ณ ที่จอดรถจักรยานยนต์ หน้าหอพักนักศึกษา ชลดาสตาร์ทรถจักรยานยนต์ไม่ติด ชายนาจึงชวนนั่งซ้อนท้ายไปเรียน

ชาย : ชลดา รถเสียมั้ง ไปกับฉันก่อนดีกว่า เดี่ยวสาย

ชลดา : ขอบใจนะ (สบตา รู้สึกซาบซึ้ง ที่ชายมีน้ำใจช่วยเหลือ)

ฉากที่ 2 หลังเลิกเรียน ชายนชวนชลดาไปตามช่างมาดูรถของชลดาที่หอพัก ปรากฏว่า หัวเทียนเสื่อมต้องเปลี่ยนจึงสตาร์ทได้

ชลดา : ชายน ฉันขอบใจเธอมากนะ วันนี้รบกวนทั้งวันเลย ถ้าไม่ได้เธอช่วยเหลือ ฉันคงลำบาก ขอบใจนะ (สบตา แสดงความจริงใจ ซาบซึ้ง)

ชาย : ฉันดีใจที่มีโอกาสช่วยเหลือเธอ

ครั้งที่ 7

เรื่อง พัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทาง :
การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถกล่าวคำวิจารณ์ และยอมรับคำวิจารณ์โดยใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการกล่าวคำวิจารณ์และการยอมรับคำวิจารณ์ ด้วยการใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางในกลุ่มเพื่อน
3. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนทราบถึงผลของการใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการกล่าวคำวิจารณ์ว่าเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด
4. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาด้วยคำเกี่ยวกับการกล่าวคำวิจารณ์และการยอมรับคำวิจารณ์
5. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการ ตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้ น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอนนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยกล่าวทักทาย สนทนา และติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเอง เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ว่านักศึกษาแต่ละคนมีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรมการกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ ว่าสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้นักศึกษาแต่ละคนมองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาทุกคนร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับวิจารณ์ เพื่อให้นักศึกษาทุกคนมีพฤติกรรมแสดงออก และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนโดยใช้สถานการณ์จำลอง และการทำให้แรงเสริมมีขั้นตอน ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ที่นักศึกษาทุกคนปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ในขั้นนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเผชิญหน้าดังนี้

นักศึกษา : ผมรักและหวังดีกับเพื่อนคนนี้ อยากทำให้เขาสอบได้คะแนนดีกว่าเดิม โดยลดการร่วมกิจกรรมของสโมสรลง แต่ผมไม่รู้ว่าจะพูดกับเพื่อนอย่างไร กลัวว่าเขาจะโกรธและรำคาญผม

ผู้ให้คำปรึกษา : คุณปรารถนาดีกับเพื่อน ต้องการให้เพื่อนสอบได้คะแนนดีกว่าเดิม โดยลดการเข้าร่วมกิจกรรมของสโมสรลง ขณะเดียวกัน คุณไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร ที่จะทำให้เพื่อนยอมรับคำวิจารณ์ของคุณ

4.2 ผู้วิจัยอธิบายการใช้สถานการณ์จำลอง ให้นักศึกษาเข้าใจและร่วมมือปฏิบัติ

เรื่อง การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักศึกษาเรียนรู้ เสาะเรื่องสถานการณ์จำลอง เรื่อง "การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์" จากนั้น นักศึกษาอาสาสมัครเป็นผู้แสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

4.2.2 ขั้นตอนกิจกรรม

นักศึกษาอาสาสมัครแสดงบทบาทไปตามสถานการณ์จำลอง เรื่อง "การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์" ตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

4.2.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาวิเคราะห์บทบาทที่แสดงในขณะปฏิบัติกิจกรรมและแลกเปลี่ยนประสบการณ์

4.2.4 ขั้นสรุป

นักศึกษาสรุปสาระและข้อคิดที่ได้รับจากการใช้สถานการณ์จำลองแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการกล่าวคำวิจารณ์และการยอมรับคำวิจารณ์ได้อย่างเหมาะสม เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังจากการให้คำปรึกษาในกลุ่มแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษาแต่ละคนรายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษา เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์เพื่อนได้อย่างเหมาะสมและ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากขึ้นเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาทุกคนตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์

2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง "การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์"

สถานการณ์

จัตว และฉายเป็นเพื่อนต่างสาขาวิชา คณะทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งสองสนิทสนมกันมาก เพราะเล่นฟุตบอลด้วยกันทุกเย็น จัตวเป็นคนเรียบร้อย รับผิดชอบ มีน้ำใจ แต่ฉายเป็นคนสนุกสนาน รับผิดชอบ และเห็นแก่ตัว และมักมาสายอยู่เสมอ แต่ไม่มีใครกล้าบอกฉาย จัตวซึ่งเป็นคนที่สนิท และรักมาก จึงตัดสินใจวิจารณ์ฉาย

ฉากที่ 1 ณ สนามฟุตบอลหลังหอพักนักศึกษา เมื่อสมาชิกเลิกเล่นฟุตบอลแล้ว จัตวและฉายมานั่งคุยกัน

จัตว : ฉายเป็นไงบ้างวันนี้

ฉาย : สนุก แต่เหนื่อย แล้วจัตวล่ะ

จัตว : เหมือนกัน ฉายเราเป็นเพื่อนสนิทกันมานานแล้วนะ ฉันรักและหวังดีกับเธอเสมอ ฉันดีใจมาก ถ้าฉายมาเล่นฟุตบอลให้เร็วกว่านี้ ตามเวลาที่เพื่อนสมาชิกนัดหมายกัน เพราะจะทำให้พวกเรามีเวลาในการเล่นนานกว่านี้ ฉายพอจะให้เวลากับเพื่อนได้ไหม

ฉาย : ฉันจะลองดูนะ เพื่อจัตวและเพื่อน ๆ

จัตว : ขอบใจมากฉาย

ฉากที่ 2 วันรุ่งขึ้นตอนเย็นที่สนามฟุตบอล ฉายมาก่อนเวลานัดหมาย

จัตว : ฉาย ! ฉันดีใจมาก และขอบใจแทนเพื่อน ๆ ที่ทำให้เกียรติมาก่อนเวลา

ฉาย : อันเมื่อจัตวและเพื่อน ๆ ทำให้เกียรติฉัน รักฉัน ฉันซาบซึ้ง และอยากตอบแทน

จัตว : ขอบใจฉายมาก

ฉาย : จันนี่ ควรขอบใจจัตวที่สนใจและกล้าบอกสิ่งที่บกพร่องในตัวฉันให้รู้

ครั้งที่ 8

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง :

การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนด้วยการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในกลุ่มเพื่อน
3. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนทราบถึงผลของการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ว่าเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด
4. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาถ้อยคำเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน
5. เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการ ตั้งใจฟัง การสบตาขณะสนทนา การใช้ น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอน

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยการกล่าวคำทักทาย สนทนา และติดตามผลการให้คำปรึกษารั้งนี้แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเอง เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนว่านักศึกษาแต่ละคนมีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรมการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ว่าสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้ให้นักศึกษาแต่ละคนมองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาทุกคนร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน เพื่อให้นักศึกษาทุกคนมีพฤติกรรมแสดงออก และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนโดยใช้สถานการณ์จำลอง และการให้แรงเสริม มีขั้นตอน ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ที่นักศึกษาแต่ละคนปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ในขั้นนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเผชิญหน้าดังนี้

นักศึกษา : เพื่อนสาขาร้องให้ผมช่วยกันซื้อไก่ตอนเย็นวันนี้ แต่ผมไม่จำเป็นต้องอ่านหนังสือเตรียมตัวสอบวิชาของปี 3 ที่ลงไว้ ในวันรุ่งขึ้น ผมรู้สึกลำบากใจ ไม่สบายใจ ไม่รู้จะตอบปฏิเสธเพื่อนอย่างไร

ผู้ให้คำปรึกษา : คุณไม่ออกไปช่วยเพื่อนซื้อไก่ตอนเย็นวันนี้ เพราะคุณต้องเตรียมตัวสอบวันพรุ่งนี้ ขณะเดียวกันคุณไม่รู้ว่าจะพูดปฏิเสธที่จะทำตามคำขอร้องของเพื่อนอย่างไร

4.2 ผู้วิจัยอธิบายการใช้สถานการณ์จำลอง ให้นักศึกษาเข้าใจและร่วมมือปฏิบัติ

เรื่อง การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักศึกษาเรียนรู้ เสาะเรื่องสถานการณ์จำลอง เรื่อง "การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน" จากนั้น นักศึกษาอาสาสมัครเป็นผู้แสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

4.2.2 ขั้นตอนกิจกรรม

นักศึกษาอาสาสมัครแสดงบทบาทไปตามสถานการณ์จำลอง เรื่อง "การปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน" ตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

4.2.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาวิเคราะห์บทบาทที่แสดงในขณะปฏิบัติตามกิจกรรมและแลกเปลี่ยนประสบการณ์

4.2.4 ขั้นสรุป

นักศึกษาสรุปสาระและข้อคิดที่ได้รับจากการใช้สถานการณ์จำลองแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนได้อย่างเหมาะสม เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังการให้คำปรึกษากลุ่มแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษาแต่ละคนรายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษา เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนได้อย่างเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาทุกคนตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน
2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง "ปฏิเสธ"

สถานการณ์

วาที และวิทยา เป็นเพื่อนรักอยู่ห้องและหอพักเดียวกัน วาทีเป็นคนใจดี ฐานะปานกลาง ใช้จ่ายประหยัด ผิดกับวิทยาเป็นคนใช้จ่ายฟุ่มเฟือย เล่นการพนัน ฐานะปานกลางอยู่มาวันหนึ่ง วิทยาเล่นพนันฟุตบอลแพ้ แต่อยากแก้ตัวเล่นใหม่ จึงไปขอยืมเงินวาที วาทีรู้สึกลำบากใจ และอึดอัด ไม่อยากให้วิทยาืมเงิน แต่ไม่รู้ว่าจะปฏิเสธอย่างไร

ฉากที่ 1 คำวันหนึ่ง ภายในห้องพักของวาทีและวิทยา วิทยามีท่าทางร้อนรน และพูดขอยืมเงินวาที

วิทยา : วาที ฉันขอยืมเงินเธอก่อน 500 บาทนะ แล้วจะคืนให้

วาที : วิทย์ เอาเงิน 500 บาท ไปทำอะไร นี่ก็มีค่านแล้ว

วิทยา : น้า ! วาที ฉันมีเรื่องจำเป็นจริง ๆ นะ แล้วจะคืนให้

วาที : (อึดอัด ไม่อยากให้ืม)

วิทยา : วาที ฉันขอยืมนะ แล้วค่อยคืนให้

วาที : เธอเอาเงินไปทำอะไรตอนกลางคืน ตั้ง 500 บาท

วิทยา : ฉันแพ้พนัน แต่ครั้งนี้ฉันมั่นใจ ชะแน !

วาที : ฉันให้เธอขอยืมไม่ได้ เธอใช้เงินในสิ่งที่ไม่จำเป็น

ฉากที่ 2 เช้าวันรุ่งขึ้น วิทยาคงพยายามต่อไปที่จะขอยืมเงินวาทีไปเล่นการพนัน

วิทยา : วาที เราเป็นเพื่อนกันมานานเท่าไรแล้วนะ

วาที : 2 ปี

วิทยา : 2 ปีผ่านมาก เราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันเสมอใช่ไหม

วาที : ที่ผ่านมาก็ใช่

วิทยา : ขณะนี้ เพื่อนเดือดร้อน และจำเป็นต้องใช้เงิน วาทีจะไม่ให้ฉันขอยืมเลยหรือ

วาที : ก็วิทย์เอาเงินไปเล่นการพนันนี่ เป็นสิ่งที่ไม่ดีนะ

วิทยา : ครั้งสุดท้ายน้าวาที นะ ขอยืมหน่อย

วาที : ฉันเสียใจ วิทย์ ฉันให้เธอขอยืมเงินไม่ได้

ครั้งที่ 9

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง :
การกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถถนัดในการกล่าวคำทักทาย สนทนา และแสดงความคิดเห็น โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่เหมาะสม
3. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนทราบถึงผลของการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น
4. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาถ้อยคำเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น
5. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการ ตั้งใจฟัง การสบตาขณะสนทนา การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลอง

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอน
ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยกล่าวคำทักทาย สนทนา และติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการกล่าวคำท้าทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็นว่า นักศึกษาแต่ละคนมีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรม การกล่าวคำท้าทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการ กล่าวคำท้าทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็นว่าสามารถใช้ภาษา ถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะ ทำให้นักศึกษาแต่ละคน มองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรม ดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาทุกคนร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการกล่าวคำท้าทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น เพื่อให้ นักศึกษามีพฤติกรรมแสดงออก ซึ่งเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน โดยใช้เทคนิคสถานการณ์จำลองและการให้แรงเสริมมีขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการกล่าวคำท้าทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น ที่นักศึกษาแต่ละคนปฏิบัติอยู่ปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

4.2 ผู้วิจัยอธิบายการใช้สถานการณ์จำลอง ให้นักศึกษาเข้าใจและร่วมมือปฏิบัติ

เรื่อง การกล่าวคำท้าทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น

วิธีดำเนินการ

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักศึกษาเรียนรู้ เสาะเรื่องสถานการณ์จำลอง เรื่อง "น้ำท่วม" จากนั้น นักศึกษาอาสาสมัคร เป็นผู้แสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

4.2.2 ขั้นดำเนินการกิจกรรม

นักศึกษาอาสาสมัครแสดงบทบาทไปตามสถานการณ์จำลอง เรื่อง "น้ำท่วม" ตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

4.2.3 - ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาวิเคราะห์บทบาทที่แสดงในขณะปฏิบัติกิจกรรมและแลกเปลี่ยน

ประสบการณ์

4.2.4 ขั้นสรุป

นักศึกษาสรุปสาระและข้อคิดที่ได้รับจากการใช้สถานการณ์จำลองแล้วผู้วิจัย

สรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น ได้อย่างเหมาะสม เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังการให้นักศึกษากลุ่มแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้นักศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษาแต่ละคนรายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น ได้อย่างเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาทุกคนตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการกล่าวคำทักทาย การสนทนา และการแสดงความคิดเห็น

2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง "น้ำท่วม"

สถานการณ์

ฝนตกหนัก น้ำท่วม 4 จังหวัดภาคใต้ บ้านของกานี่ และกันยาถูกน้ำท่วม ทั้งสองเป็นนักศึกษา คณะทรัพยากรธรรมชาติ เข้าวันหนึ่ง กานี่และกันยาลงมาพบกันพอดีที่สามสร จึงทักทายและสนทนากัน เรื่อง บ้านถูกน้ำท่วม พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้

ฉากที่ 1 กายีและกันยาเดินมาพบกันพอดีที่สามสร

กายี : กิ่งที่บ้านเป็นอย่างไรว้าง

กันยา : น้ำท่วมเหมือนกัน กิ่งล่ะ

กายี : สัตว์เลี้ยงที่บ้านตายหมดเลย ช่วงนี้กลับบ้านยังไม่ได้

กันยา : ฉันก็เหมือนกัน ราชการเอาเรือออกให้เสบียงอาหารและยารักษาโรค

กายี : ที่บ้านก็ได้รับเช่นกัน ต้นไม้ถูกทำลาย น้ำท่วมมากขึ้นกว่าเดิมะ กิ่ง !

กันยา : ฉันคิดเช่นนั้นเหมือนกัน

ฉากที่ 2 2 เดือนผ่านไป กิ่งพบกิ่งที่สถานีรถไฟหาดใหญ่

กายี : สวัสดีกิ่ง กลับบ้านหรือ

กันยา : สวัสดีกิ่ง กลับบ้านเหมือนกันหรือ

กายี : ไม่รู้ทางบ้านเป็นอย่างไรว้าง เป็นห่วง !

กันยา : ราชการช่วยเหลือตลอดเวลา

กายี : ส่วนนี้คงคุณนี่คงขาดทุน สงสารพ่อกับแม่จังเลย

กันยา : ภัยธรรมชาตินี่กิ่ง ต้องทำใจ !

กายี : พยายามคิดอย่างนั้นเหมือนกัน

ครั้งที่ 10

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทาง :
การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์
และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักศึกษาทุกคนสามารถให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ กล่าวคำวิจารณ์ ยอมรับคำวิจารณ์ และปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน โดยใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้ให้นักศึกษาทุกคนแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน โดยใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางที่เหมาะสม
3. เพื่อให้ให้นักศึกษาทุกคนทราบถึงผลของการใช้ภาษาด้วยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน
4. เพื่อให้ให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาด้วยคำเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน
5. เพื่อให้ให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์ เอกสารบทบาทสมมติ การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์
การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยกล่าวทักทาย สันทนา และติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ว่านักศึกษาแต่ละคนมีความคิดความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรมการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนประเมินพฤติกรรมแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับ การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนว่าสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้นักศึกษาแต่ละคนมองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาทุกคนร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน เพื่อให้นักศึกษาทุกคนมีพฤติกรรมแสดงออก ซึ่งเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน โดยใช้เทคนิคบทบาทสมมติและการให้แรงเสริมมีขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ที่นักศึกษปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

ในขั้นนี้ ถ้านักศึกษาไม่รู้ว่าการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ที่เกิดขึ้นเหมาะสมหรือไม่

ผู้วิจัยจะใช้เทคนิคการเผชิญหน้า ช่วยให้นักศึกษาเผชิญความจริง โดยผู้วิจัยบอกให้นักศึกษาทราบว่า เกิดข้อขัดแย้งระหว่างสิ่งที่เขากำลังพูดกับสิ่งที่เขากำลังทำอยู่นั้น ซึ่งจะทําให้นักศึกษาได้เห็นตัวเขาและการกระทำของเขา เหมือนกับที่คนอื่นเห็นเขา

4.2 ผู้วิจัยให้นักศึกษาแสดงบทบาทเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนที่เหมาะสมในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยมีวิธีดำเนินการดังนี้

เรื่อง การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสนทนากับนักศึกษาถึงเรื่องของการ ในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

4.2.2 ขั้นแสดง

4.2.2.1 ทาอาสาสมัคร เพื่อเตรียมการแสดง จำนวน 2 คน

4.2.2.2 แจกเอกสารบทบาทสมมติที่กำหนดสถานการณ์ไว้ให้นักศึกษาอ่านและเตรียมตัวแสดง พร้อมทั้งจัดสถานที่ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

4.2.2.3 เริ่มแสดงบทบาทสมมติ โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาคิดแนวทางในการแสดงตามบทบาทที่กำหนดไว้ในสถานการณ์เอง ส่วนนักศึกษาที่ไม่ได้แสดง ให้เป็นผู้สังเกตการณ์

4.2.3. ขั้นอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาอภิปรายและสรุปเกี่ยวกับบทบาทที่แสดงไปในหัวข้อต่อไปนี้

4.2.3.1 นักศึกษาคิดว่า ในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนเป็นอย่างไร เหมาะสมหรือไม่

4.2.3.2 นักศึกษาารู้สึกอย่างไร ในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

4.2.3.3 จากการแสดงบทบาทสมมตินี้ นักศึกษาได้ความรู้ ความเข้าใจ และสามารถวางแผน ในการทำให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร

4.2.4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยให้นักศึกษาแสดงเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของนักศึกษา

4.2.5 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

4.2.5.1 ผู้วิจัยให้นักศึกษาพูดถึงความรู้สึกของตนเองที่มีต่อการทำให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

4.2.5.2 ผู้วิจัยและนักศึกษาช่วยกันสรุปข้อคิดและสิ่งที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ได้อย่างเหมาะสม เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังจากการให้คำปรึกษากลุ่มแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษาแต่ละคนรายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาถ้อยคำ และภาษาท่าทางในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ได้อย่างเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน มากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ การยอมรับคำวิจารณ์ และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารบทบาทสมมติ เรื่อง "เลือกตั้งประธาน"

"เลือกตั้งประธาน"

จักร และจิต เป็นเพื่อนรักกันมาก จักรชอบเป็นผู้นำ พูดเสียงดัง ก้าวร้าว จิตเป็นคนขริมสุภาพ ชอบเป็นผู้ตาม วันนี้เป็นวันเลือกตั้งประธานชมรมชั้นปีที่ 2 จักรลงสมัครและพลาดการเลือกตั้งในครั้งนี้ จักรผิดหวัง เสียใจ ที่เพื่อน ๆ ไม่ให้ความไว้วางใจ จิตสงสารเพื่อน และอยากทำให้เพื่อนปรับปรุงตนเองไปในทางที่ดีขึ้น จึงพูดให้กำลังใจ และให้เวลากับเพื่อนในการช่วยเหลือจักรสำหรับการเตรียมตัว เพื่อเลือกตั้งครั้งต่อไป นอกจากนี้ จิตวิจารณ์จักรเกี่ยวกับการปฏิบัติตน ซึ่งจักรไม่ค่อยพอใจ และไม่ยอมรับคำวิจารณ์ แต่จักรกลับชวนจิตไปดื่มเหล้าฉลองความพ่ายแพ้ ทำให้จิตอึดอัดใจ เพราะไม่อยากไปดื่มเหล้า จึงพยายามปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของจักร

บทบาทของจักร

สมมติ ฉันคือ จักร ฉันมีเพื่อนรัก ชื่อจิต เป็นคนขริมสุภาพ ชอบเป็นผู้ตาม วันที่ฉันพลาดการเลือกตั้งประธานชมรมชั้นปี ฉันรู้สึกผิดหวัง เสียใจที่เพื่อน ๆ ไม่ให้ความไว้วางใจ จิตเป็นเพื่อนคนเดียวที่เข้ามาให้กำลังใจ และให้เวลากับฉันสำหรับการเตรียมตัวครั้งต่อไป นอกจากนี้ จิตบอกฉันว่า ถ้าฉันพูดเสียงเบาอีกนิด และสุภาพอีกหน่อยก็จะดูดีมาก แต่ฉันเป็นอย่างนี้มานานแล้ว ฉันไม่ค่อยสนใจ และชวนจิตไปนั่งดื่มเหล้าฉลองความพ่ายแพ้ ทำทางจิตอึดอัดและไม่อยากไป

บทบาทของจิต

สมมติ ฉันคือจิต ฉันมีเพื่อนรัก ชื่อจักร ชอบเป็นผู้นำ พูดเสียงดัง ก้าวร้าว จักรลงสมัครเลือกตั้งประธานชมรมชั้นปีที่ 2 และพ่ายแพ้การเลือกตั้งในครั้งนี้ ทำทางจักรผิดหวัง เสียใจ ที่เพื่อน ๆ ไม่ให้ความไว้วางใจ ฉันสงสารและเห็นใจจักร จึงพูดให้กำลังใจ และแบ่งเวลาให้จักรเพื่อเตรียมตัวสำหรับการเลือกตั้งครั้งต่อไป นอกจากนั้น ฉันได้วิจารณ์จักรเกี่ยวกับการปฏิบัติตนว่า ถ้าจักรพูดเสียงเบาอีกนิดและสุภาพอีกหน่อย ก็จะดูดีมาก แต่ดูทำทางจักรไม่ยอมรับคำวิจารณ์ นอกจากนี้ จักรยังชวนฉันไปดื่มเหล้าฉลองความพ่ายแพ้ ซึ่งทำให้ฉันรู้สึกอึดอัดใจมาก ไม่อยากไป จึงพยายามปฏิเสธที่จะทำตามคำขอร้องของจักร และชวนจักรไปเปลี่ยนบรรยากาศด้วยการไปวิ่งออกกำลังกายรอบอ่างน้ำ

ครั้งที่ 11

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง :
การกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติ
ตามคำขอร้องของเพื่อน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถกล่าวคำทักทาย สนทนา แสดงความคิดเห็น และปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่เหมาะสม
3. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนทราบถึงผลของการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน
4. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาถ้อยคำเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน
5. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการตั้งใจฟัง การสบตาขณะสนทนา การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์ เอกสารบทบาทสมมติ การกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอน

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษาโดยกล่าวทักทาย

สนทนา และติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนว่า นักศึกษาแต่ละคนมีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรมการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนประเมินพฤติกรรมแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็นและการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนว่าสามารถใช้ภาษากายคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้ให้นักศึกษาแต่ละคนมองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาทุกคนร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน เพื่อให้นักศึกษาทุกคนมีพฤติกรรมแสดงออก ซึ่งเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน โดยใช้เทคนิคบทบาทสมมติและการให้แรงเสริมมีขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็นและการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนที่นักศึกษาแต่ละคนปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

4.2 ผู้วิจัยให้นักศึกษาแสดงบทบาท เกี่ยวกับการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ที่เหมาะสมในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยมีวิธีดำเนินการดังนี้

เรื่อง น้ำท่วม

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสนทนากับนักศึกษาถึงเรื่องของการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็นและการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

4.2.2 ขั้นแสดง

4.2.2.1 หาอาสาสมัคร เพื่อเตรียมการแสดงจำนวน 2 คน

4.2.2.2 แจกเอกสารบทบาทสมมติที่กำหนดสถานการณ์ไว้ให้นักศึกษาอ่านและเตรียมตัวแสดง พร้อมทั้งจัดสถานที่ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

4.2.2.3 เริ่มแสดงบทบาทสมมติ โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาคิดแนวทางการแสดงตามบทบาทที่กำหนดไว้ในสถานการณ์เอง ส่วนนักศึกษาที่ไม่ได้แสดง ให้เป็นผู้สังเกตการณ์

4.2.3 ขั้นอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษาอภิปรายและสรุปเกี่ยวกับบทบาทที่แสดงไปในหัวข้อต่อไปนี้

4.2.3.1 นักศึกษาคิดว่า การกล่าวคำท้าทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนเป็นอย่างไร เหมาะสมหรือไม่

4.2.3.2 นักศึกษารู้สึกอย่างไร ที่กล่าวคำท้าทาย สนทนา แสดงความคิดเห็น และปฏิเสธที่จะปฏิบัติตาม คำขอร้องของเพื่อน

4.2.3.3 จากการแสดงบทบาทสมมตินี้ นักศึกษาได้ความรู้ ความเข้าใจและสามารถวางแผน การกล่าวคำท้าทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็นและการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน ไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้อย่างไร

4.2.4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยให้นักศึกษาแสดงเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของนักศึกษา

4.2.5 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

4.2.5.1 ผู้วิจัยให้นักศึกษาพูดถึงความรู้สึกของตนเองที่มีต่อการกล่าวคำท้าทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็นและการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อน

4.2.5.2 ผู้วิจัยและนักศึกษาช่วยกันสรุปข้อคิดและสิ่งที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ในขั้นที่ 4 เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน เกี่ยวกับการกล่าวคำท้าทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของเพื่อนได้อย่างเหมาะสม เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังจากการให้คำปรึกษากลุ่มแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษาแต่ละคน รายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษา

ถ้อยคำและภาษาท่าทางในการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามข้อร้องขอของเพื่อนได้อย่างเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนอย่างน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาทุกคนตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการกล่าวคำทักทาย การสนทนา การแสดงความคิดเห็น และการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอของเพื่อน

2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารบทบาทสมมติ เรื่อง "น้ำท่วม"

"น้ำท่วม"

ผดุงหนัก น้ำท่วม 4 จังหวัดภาคใต้ บ้านของกูลา และกานดา ถูกน้ำท่วม ทั้งสองเป็นนักศึกษาคณะทรัพยากรธรรมชาติ เข้าวันหนึ่ง กูลาและกานดาลงมาพบกันพอดีที่สโมสร จึงทักทายและสนทนากัน เรื่อง บ้านถูกน้ำท่วม พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ แต่กานดาจะไม่อยากพูดหรือแสดงความคิดเห็น และปฏิเสธที่จะพูดถึงเรื่องนี้

บทบาทของกูลา

สมมติฉัน คือ กูลา บ้านของฉันอยู่นครศรีธรรมราช ใกล้กับบ้านของกานดา ซึ่งถูกน้ำท่วมเหมือนกันเข้าวันหนึ่ง ฉันลงมาพบกานดาพอดีที่สโมสรจึงทักทายและสนทนากันเรื่อง บ้านถูกน้ำท่วม พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้

บทบาทของกานดา

สมมติ ฉัน คือ กานดา ฉันเป็นเพื่อนบ้านและเรียนอยู่ที่เดียวกันกับกูลา ปีนี้บ้านของเรา น้ำท่วม เข้าวันหนึ่ง กูลาลงมาพบฉันพอดีที่สโมสร กูลาเข้ามาทักทาย และสนทนากับฉัน เรื่อง บ้านถูกน้ำท่วม กูลาแสดงความคิดเห็นเรื่องน้ำท่วมได้น่าสนใจ ฉันไม่อยากแสดงความคิดเห็นอะไร นอกจากฟังอย่างเดียว และบอกปฏิเสธที่จะพูดถึงเรื่องนี้

ครั้งที่ 12

เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน : การใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง :

การให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ กล่าวคำวิจารณ์ และยอมรับคำวิจารณ์ โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
2. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนแสดงความคิด ความรู้สึกที่แท้จริง และกล่าวถึงปัญหาของตนเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ โดยใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่เหมาะสม
3. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนทราบถึงผลของการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางที่ส่งผลต่อการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์
4. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาถ้อยคำเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์
5. เพื่อให้นักศึกษาทุกคนสามารถใช้ภาษาท่าทางเกี่ยวกับการตั้งใจฟัง สบตาขณะสนทนา การใช้ น้ำเสียงที่เหมาะสม การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม และการวางท่าทางที่เหมาะสมในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์ เอกสารสถานการณ์จำลอง

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ซึ่งมีขั้นตอนการ 6 ขั้นตอนนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยเริ่มต้นให้คำปรึกษา โดยกล่าวคำทักทาย สันทนาและติดตามผลการให้คำปรึกษาในครั้งที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ ว่านักศึกษาแต่ละคนมีความคิด ความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับพฤติกรรมการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ของเพื่อนว่าสามารถใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ซึ่งจะทำให้นักศึกษาแต่ละคน มองเห็นการกระทำของตนชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผน ผู้วิจัยและนักศึกษาทุกคนร่วมกันวางแผนพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ เพื่อให้ศึกษามีพฤติกรรมแสดงออก ซึ่งเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน โดยใช้สถานการณ์จำลองและการให้แรงเสริมมีขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ของเพื่อน ที่นักศึกษาแต่ละคนปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

4.2 ผู้วิจัยอธิบายการใช้สถานการณ์จำลอง ให้นักศึกษาเข้าใจและร่วมมือปฏิบัติ

เรื่อง "เลือกตั้งประธาน"

4.2.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักศึกษาเรียนรู้ แล้วเรื่องสถานการณ์จำลอง เรื่อง "เลือกประธาน" จากนั้น นักศึกษาอาสาสมัครเป็นผู้แสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

4.2.2 ขั้นตอนกิจกรรม

นักศึกษาอาสาสมัครแสดงบทบาทไปตามสถานการณ์จำลอง เรื่อง "เลือกประธาน" ตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

4.2.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

ผู้วิจัยให้นักศึกษวิเคราะห์ห้บทบาทที่แสดงในขณะปฏิบัติกิจกรรมและแลกเปลี่ยน
ประสบการณ์

4.2.4 ขั้นสรุป

นักศึกษาสรุปสาระและข้อคิดที่ได้รับจากการใช้สถานการณ์จำลองแล้วผู้วิจัย
สรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามแผน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทุกคนปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระบุไว้ ในขั้นที่ 4
เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ
การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์ ได้อย่างเหมาะสมเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ภายหลังการให้คำปรึกษาในกลุ่มแต่ละครั้ง ผู้วิจัยติดตามผล
ของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา โดยให้นักศึกษา
แต่ละคนรายงานผลของการแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนว่า นักศึกษาสามารถ
ใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์
และการยอมรับคำวิจารณ์ ได้อย่างเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการที่นักศึกษาทุกคนตั้งใจและร่วมมือที่จะพัฒนาการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษา
ท่าทางในการให้กำลังใจ การให้ความช่วยเหลือ การกล่าวคำวิจารณ์ และการยอมรับคำวิจารณ์
2. สังเกตจากการซักถาม

เอกสารสถานการณ์จำลอง เรื่อง "เลือกตั้งประธาน"

สถานการณ์

จักรและจิตเป็นเพื่อนรักกันมาก จักรชอบเป็นผู้นำ พูดเสียงดัง ก้าวร้าว จิตเป็นคนขริมสุภาพ ชอบเป็นผู้ตาม วันนี้เป็นวันเลือกตั้งประธานชมรม ชั้นปีที่ 2 จักรลงสมัครและพลาดการเลือกตั้ง ในครั้งนี้ จักรผิดหวัง เสียใจที่เพื่อน ๆ ไม่ให้ความไว้วางใจ จิตสงสารเพื่อน และอยากทำให้เพื่อนปรับปรุงตนเองไปในทางที่ดีขึ้น จึงพูดให้กำลังใจและให้เวลากับเพื่อนในการช่วยเหลือจักรสำหรับการเตรียมตัว เพื่อเลือกตั้งครั้งต่อไป นอกจากนี้ จิตวิจารณ์จักรเกี่ยวกับการปฏิบัติตน ซึ่งจักรไม่ค่อยพอใจและไม่ยอมรับคำวิจารณ์ในตอนแรก

ฉากที่ 1 หลังการประชุมเลือกตั้ง จักรและจิตนั่งอยู่ที่ม้าหิน หน้าสโมสรคณะทรัพยากรธรรมชาติ

จักรนั่งคอดก ผิดหวัง และเสียใจที่เพื่อน ๆ ไม่เลือกจักร

จิต : ฉันว่าถ้าเธอมีความตั้งใจจริงที่จะเสียสละเพื่อเพื่อน ๆ เธอจะต้องพูดเสียงเบาว่านี่ นิดหนึ่ง สุภาพขึ้นอีกหน่อย ก็จะได้ดีมากมาย

จักร : ฉันว่า ฉันทำดีที่สุดแล้วนะ

จิต : ฉันจะคอยเป็นกระจกให้เธอทุกวัน เธอทำได้ ฉันมั่นใจ เรามาร่วมมือกัน เพื่อพัฒนาตนเองให้พร้อมที่จะเป็นผู้นำที่ดีแก่เพื่อน ๆ นะ

จักร : ฉันทำใจไม่ได้

จิต : ฉันรู้ว่า เธอเสียใจมาก

ไปเดินเล่นรอบอ่างน้ำด้วยกันดีกว่านะ สิ่งแวดล้อมและอากาศบริสุทธิ์

อาจทำให้เราคิดอะไรดีขึ้นได้

(จิตจูมมือจักรออกเดิน)

ฉากที่ 2 บริเวณอ่างน้ำในมหาวิทยาลัย ฟ้าโปร่งใส แสงแดดอ่อน ๆ ยามเย็น

ลมพัดเย็นสบาย จักรวิ่งออกกำลังกายกับจิต

จักร : ฉันรู้สึกดีขึ้น ขอบใจจิตมากนะ

จิต : ฉันดีใจ ที่จักรชนะใจตัวเอง แล้ววันหนึ่งเธอก็จะชนะใจเพื่อน ๆ ในการลงเลือกตั้งประธานฯ ครั้งต่อไป

จักร : ก็เพราะกระจกวิเศษบานนี่ละสิ (ชี้ไปที่จิต พร้อมกับเสียงหัวเราะ ที่เบิกบานทั้งสองคน)

ครั้งที่ 13

เรื่อง ยุติการให้คำปรึกษาและปัจฉิมนิเทศวัตถุประสงค์

เพื่อสรุปผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนาพฤติกรรม
การแสดงออกให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนและติดตามผลเรื่องที่สนทนากันครั้งที่แล้ว
2. ให้นักศึกษาทุกคนสรุปผลของการให้คำปรึกษาที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อน
3. ให้นักศึกษาทุกคนประเมินการเปลี่ยนแปลงของตนเอง ภายหลังจากได้รับคำปรึกษากลุ่ม
แบบเผชิญความจริง
4. ผู้วิจัยยุติการให้คำปรึกษา
5. ผู้วิจัยกล่าวว่ขอใบจ้กนักศึกษาทุกคน และกล่าวปิดการให้คำปรึกษา

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการสรุป และความสนใจในการร่วมมือของกลุ่ม

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวนันทวล ศุภกาเนิด
วัน เดือน ปีเกิด	2 สิงหาคม 2499
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	108/26 ซอยตันสน ถนนแจ้งวัฒนะ ปากเกร็ด นนทบุรี 11120
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ฝ่ายพัฒนาเด็กปฐมวัย คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 90112
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2522	ประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ และผดุงครรภ์ชั้นสูง วิทยาลัยพยาบาลสงขลา จังหวัดสงขลา
พ.ศ. 2526	ประกาศนียบัตรสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยา กรุงเทพฯ
พ.ศ. 2540	กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร